

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

queen
takes
blood

THEIR VAMPIRE QUEEN

JOELY SUE BURKHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALİÇE KAN ALIR

VAMPIR KRALİÇELERİNİN BİR PREQUEL'İ

JOELY SUE BURKHART

Sevgili ablam için

Sherri Meyer'e gece geç saatlere kadar yaptığı düzenlemeler için teşekkür ederiz.

Son olarak, teşekkür ederim.

Okuyucularım için çok minnettarım. Kalplerinizi açıp Shara ve Kan'ına izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Zorlu birkaç yıl boyunca bana destek olduğunuz için.

Karanlıkta benim ışığım oldun.

İÇİNDEKİLER

Kraliçe Kan Alır

Kraliçe... Alrik Hyrrokkin & Daire Devana

1. Alrik
2. Alrik
3. Daire
4. Daire
5. Alrik

Kraliçe Alır... Guillaume de Payne

6. Guillaume
7. Guillaume
8. Guillaume

Kraliçe Alır... Wu Tien Xin

9. Xin
10. Xin

Kraliçe Alır... Mehen Gorgon (Leviathan)

11. Mehen
12. Mehen
13. Mehen

Kraliçe Alır... Nevarre Morrigan

14. Nevarre
15. Nevarre
16. Nevarre

Kraliçe Alır... Ezra Ursula

17. Ezra
18. Ezra
19. Ezra

Kraliçe Alır... Itztli & Tlcel Zaniyah

20. Tlcel
21. Tlcel
22. Tlcel
23. Tlcel
24. Itztli
25. Tlcel
26. Itztli
27. Itztli
28. Tlcel
29. Itztli

Kraliçe Alır... Llewellyn Isador

30. Llewellyn

31. [Llewellyn](#)

32. [Llewellyn](#)

[Kraliçe Alır... Vivian Helios](#)

33. [Vivian](#)

34. [Vivian](#)

35. [Vivian](#)

36. [Vivian](#)

[Kraliçe Alır... Okeanos Ketea](#)

37. [Okeanos](#)

38. [Okeanos](#)

39. [Okeanos](#)

[Kraliçesi... ???](#)

40. [Bilinmiyor](#)

[Yazar Hakkında](#)

Joely [Sue Burkhart](#) tarafından yazılan [kitaplar](#)

Copyright © 2023 Joely Sue Burkhart Cover

Art by Cover Me Darling
www.covermedarling.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık ve yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş herhangi bir kurum, olay veya kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yetişkin Okuma Materyalleri

✿ Vellum ile oluşturuldu

KRALİÇE KAN ALIR

Isador Hanesi'ne ait olmadan önce... bu Kanlar hayatta kalmak için kendi savaşlarını veriyorlardı.

Son Tapınak Şövalyesi Roma Kraliçesi'nin pençesinden kurtulmak için mücadele ederken, Kral Kraken'in öz annesi onu Triune Kraliçesi'nin yanına tutsak olarak gönderdi. Leviathan binlerce yıl boyunca zincire vurulmuş halde yatarken, sessiz gümüş kurt kraliçesinin emriyle diğer kraliçelere suikast düzenledi ve Vivian Heliopolis'ten kaçmak için savaştı.

Sara Isador'un çağrısını duydukları ana kadar her bir Kanın geçmişini okuyun.

Onların Vampir Kraliçesi Spotify [çalma listesini](#) çalın

KRALİÇE... ALRIK HYRROKKIN & DAIRE DEVANA'YI ALIYOR

Şarkılar: Imagine Dragons'tan Warriors, Bohnes'ten Take It Out On Me

ALRIK

T Ölüm kokusu bana doğru yolda olduğumuzu söyledi.

Ne olduğunu anlamaya çalışmak için kalıntıların yanına çömeldim. Gri, çürümüş et insan iskeletinden dökülüyordu - gerçi bu esir uzun zaman önce insan olmaktan çıkmıştı. Çürümüş, sivri dişlerin çoğu kafatasından düşmüş, geriye sadece keskin kesici dişler kalmıştı. Ne olduğumuzla alay eder gibiydik.

Aima kanla beslenirdi, elbette. Tanım gereği, biz vampirdik. Genelde sadece birbirimizden beslenirdik, tabii düşünülemez bir şey olup kraliçemizi kaybetmediyse.

Gerçi hizmet ettiğim şu anki kraliçe *benim* değildi. Ona kanım üzerine yemin etmemiştim. Henüz.

Kalbim her geçen saniye artan bir aciliyetle balyoz gibi çarpıyordu. *Zamanımız tükeniyor.*

Düzelteyorum. Zamanım tükeniyordu. Skye Evi'nden kaçmanın bir yolunu bulamazsam, kendimi kraliçenin menüsünde bulacaktım. Özellikle genç ve güçlü alfaları severdi. *İşkenceden sağ çıkmak için daha iyi, canım.*

Yaklaşırken telefonunu kot pantolonunun cebine sokan Daire'nin her zamanki küstah ve alaycı tavrı kasvetliydi. "Şansın var mı?"

Kötü haber o zaman. İçimi çekerek başımı salladım ve ayağa kalktım. "Hayır. Zaten ne aradığımı da bilmiyorum. Kimdi o?"

"Ezra bana diğer takımların New York'a geri çağrılacağını söyledi."

Çenem gerildi. "Şimdiden mi? Bu yolculuk için Yeni Yıl'a kadar vaktimiz olması gerekiyordu."

Daire bana yaslandı ve kollarını belime doladı. "Diyelim ki Vega ararsa burada telefon çekmiyor. Aslında ne kadar derine gidersek o kadar doğru. Uzaktan bu Arkansas dağları hakkında pek bir şey düşünmemiştim ama şimdi buradayız ve kesinlikle rahatsız edici telefon aramalarını engellemekte iyi bir iş çıkarıyorlar."

Vega kraliçenin dişi alfasıydı. Tüm emirler onun aracılığıyla gelirdi. Eğer bizi New York'a geri çağırırsa.

İçimde bir daha gitmeme izin verilmeyeceğine dair belirgin bir his vardı. Ölmüş olurdum ve Daire'nin onu Skye klanının geri kalanından koruyacak kimsesi olmazdı. Ezra deneyebilirdi ama o bir alfa değildi. Daire'yle Skye Hanesi'ne koruyucu olarak gönderilmeden önce bir geçmişleri vardı. Daire'nin bazen kendini benim yatağım yerine diğer adamın yatağında bulmasına aldırımıyordum. Sadakatinden hiç şüphem yoktu.

Ben onun alfasıydım. Kraliçenin işkence odasına çağırılmadığım sürece.

"Konuş benimle." Daire boynumu okşayarak omuzlarımdaki endişeyi biraz olsun hafifletmeye çalıştı. "Bana teorini tekrar anlat. Belki aklına yeni bir şey gelir."

Yıllardır amaçsızca dolaşıp duruyorduk ama bu yolculuk için yeni bir taktiğe karar vermiştim. "Kraliçeler Kanları tarafından korunur. Kraliçe öldüğünde, bazı Kanlar yoldan çıkar ve kraliçeleri yerine insanlarla beslenmeye başlar."

"Bu da insan kurbanları bu zavallı piç gibi kölelere dönüştürüyor. Ama neden burada başka bir ölüye bakıyoruz?"

"Onu ne öldürdü?" Yavaşça sordum. "Başka bir Kan değil, çünkü tüm Orta Batı'da tanınan bir kraliçe yok."

"Kortlar arasından geçen yalnız bir Aima olabilirdi."

Kafatasını omurgadan uzaklaştırmak için botumun ucunu kullanarak başımı salladım. "Olabilir. Ama bu iki ay içinde bulduğumuz dördüncü ölü köle. İzler hiç de düz değil ve iki kıyıya da gitmediği kesin. Omurgası kopmamış ve iskeleti sağlam. Görünürde bir ölüm nedeni yok ama leş yiyiciler tarafından parçalandıktan sonra bunu söylemek zor."

"Yani öldürme işini bir Kanın ya da savaşçının yaptığını düşünmüyorsunuz."

"Aynen öyle. Ve bu bölgede bilinen bir saray yok, o halde bu köleler neyin peşinde? Neden buradalar? Köle-" Tüylerim diken diken oldu ve sinirlerim tüm vücudumda karıncalanarak bir Noel ağacı gibi aydınlandı. "Hayır. Kölelerin *efendisi* her şeyden önce ne istiyor?"

Daire hemen, "Tekrar kan olmak için," diye cevap verdi.

"Kraliçelerin yaşamadığı bilinen yerlerde Thrall'lar. Sadece onların hissedebildiği bir izi takip ediyorlar. Bizi bir yere götürüyorlar." Gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım. Derin bir nefes aldım, çürüyen thrall'ın kokusunu görmezden geldim ve yavaşça dışarı verdim, duyularım dışa doğru uzanırken bedenimi gevşettim. Ne kadar zor olursa olsun bir ipucu, bir yön belirtisi arıyordum.

Noktayı işaretleyecek bir X işareti yoktu. İçimde beni her şeyden çok istediğim tek şeye doğru çeken ince bir çekiş yoktu.

Bir kraliçe. *Benim kraliçem*. Bir alfaya ve onun alaycı yardımcısına ihtiyacı olan bir kraliçe.

Dolambaçlı yolda belli belirsiz bir amaç duygusu vardı. Sanki kölelerin hedefinin aklında belirli bir yer yoktu ama içgüdüsel olarak büyük şehirlerden kaçınıyorlardı. Son ölü köle doğuya ve kuzeye, Cape Girardeau, Missouri'ye gitmişti ama St. Louis, Nashville ya da Little Rock'a yaklaşmamıştı. Çok büyük. Çok fazla insan.

Gözlerimi açarak çevreyi taradım. Memphis'e doğru inmek yerine, bizi Arkansas boyunca iki şeritli asfalt otoyolların kıvrımlı, dar bir serisine götürmüştüm. Ağaçlar, tepeler, virajlı yollar ve Mountain Home'un hemen dışındaki köhne bir motelden başka bir şey yoktu.

Daire, "Bir kraliçenin neden burada, ıssız bir yerde, onu koruyacak kimse olmadan bulunduğunu hâlâ anlamıyorum," dedi. "Doğmuş en zayıf kraliçe olsa bile böyle bir şey milyon yıl geçse de olmaz."

"Yine de Keisha Skye, Skye Hanesi'ne katılmaya hazır genç bir kraliçe bulup bulamayacaklarını görmek için dört küçük kansız savaşçı grubunu Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanına gönderdi. Bulması gereken biri olduğunu biliyor olmalı."

"Bekle bir saniye." Daire'nin kolları etrafımda sıkılaştı, sesi daha keskin bir şekilde çınlıyordu. "Sence biz genç, kayıp bir kraliçeyi bulup New York'a geri getirmek için mi gönderildik? *Ona* mı? Sikerim öyle işi. Hiçbir deneyimsiz kraliçe Keisha Skye'a karşı koyamaz."

"İşte bu yüzden geri dönmüyoruz," diye cevap verdim usulca. "Eğer kraliçemizi bulursak, onu New York'tan olabildiğince uzakta tutacağız."

Daire beni en az benim onu sevdiğim kadar seviyor olabilirdi ama daha fazlasını arzuluyorduk. Kendimize ait bir kraliçe. Kanıyla cömert. Güçle olgunlaşmış. Tek bir bakışıyla en güçlü savaşçıyı düşürebilecek türden bir kraliçe.

Daire, "Arkansas'ın ortasında kayıp bir kraliçe," diye düşündü. "Umarım haklısındır."

"Haklıyım. Bunu biliyorum." Yüzümü ona döndüm ve ensesini kavradım, kolumu omzuna ağır bir şekilde koydum, başımı dudaklarına fısıldamak için eğdiğimde parmaklarım acımasızdı. "Ve onu bulacağız."

ALRIK

W Gece boyunca ilerlemeye devam edebilir, bir tür iz üzerinde olduğumuzu doğrulayacak bir sonraki gizemli avı bulmaya çalışabilirdik. Ama Ölü köle en az birkaç haftalıktı. Bulmayı umduğum ele avuca sığmaz kraliçe, bu gece onu bulamazsak aniden ortadan kaybolmayacaktı.

Daire'yle geçirdiğim zaman hızla akıp gidiyordu.

Kraliçemizi bulmak için yanıp tutuşuyordum. Bu asla değişmeyecekti. Gerçekte nasıl bir kraliçe olacağı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, onun Kanı olmak bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Mesela kıskanç bir kraliçe olup olmayacağını.

Ya da kanını birbirimizi onu sevdiğimiz kadar sevmeye teşvik etseydi.

Daire, Skye Kulesi cehennemindeki tek parlak noktaydı. Kendi evimin dışındaki ilk gerçek arkadaşımdı. Bazıları onun benim geleceğin alfa kanı olma potansiyelimi gördüğünü ve kendi statüsünü yükseltmek için bana bağlandığını söyleyebilirdi. Ama Daire kendini herhangi birine bağlayabilirdi. Onu kanatları altına alıp koruyacak pek çok başka alfa vardı. Gamzeleri ve esprili cazibesıyla tamamlanan kolay gülümsemesi, onu ister erkek ister kadın olsun popüler bir randevu haline getirdi.

Herkesi elde edebilirdi ama beni seçti. Nereye gidersem peşimden geliyordu. Yüce Anne'ye cömert ve sevgi dolu bir kraliçe olması için dua ederken, gücün karanlık yüzünü çok sık görmüştüm. Eğer bizi zalim ya da bencil bir kraliçeye götürürsem.

Her seviştiğimizde, bunun son sevişmemiz olabileceğinden korkmaktan kendimi alamıyordum.

Öldürme alanındaki ucuz otelde bir oda tuttum. Bu gibi yerlerde çok fazla soru sorulmazdı ve genellikle ayrıntılı güvenlik kameraları bulunmazdı. Çoğunlukla, Aima bu dünyada herhangi bir insan gibi hareket ediyordu. Yirmi sekiz yaşında olduğumu gösteren bir New York ehliyetim vardı ama bu gerçek yaşımdan altmış yıl kadar farklıydı. Daire ise altmış dokuz değil de ancak on dokuz yaşındaymış gibi görünüyordu.

Yapmak üzere olduğumuz pisliği telafi etmek için sabahleyin yüklü bir bahşiş bırakmam gerekecekti. Çünkü Aima beslendiğinde... biz de sevişirdik. Ve bu boktan oda dağılmak üzereydi.

Çürük kapıyı zar zor kapattım ve Daire kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Omzunun üzerinden için için yanan bir gülümseme fırlatarak, onayımı almak için kışını salladığından ve aletini salladığından emin oldu. Tüm seks oyunlarını ve daha fazlasını oynayacak kadar uzun süredir birlikteydik ve yaşıyorduk. Birbirimizin içini ve dışını biliyorduk.

Daire bir veletti. Baş belası. Biraz güç göstermemden hoşlanırdı. Onu hırpalamamı. Hatta canını yakmamı. Buna bayılırdı ve çoğu zaman ben de alfa kontrolümü test etmeyi en az onun kadar severdim. Gelecekteki kraliçemizi bulduğumda bu kontrolün her zerresine ihtiyacım olacaktı, böylece onu tereddüt etmeden istediği her şekilde memnun edebilecektim.

Ama son zamanlarda, Daire'yle olan ilişkiye de sirayet eden bu çaresizlik hissine engel olamıyordum. Kraliçemizi bulmalıydım. Yakında.

Bu onu kaybedeceğim anlamına gelse bile.

Kraliçemizin yanında hizmet edip onu her gün görebilecek ama ona bir daha asla dokunamayacak mıydım? Onun kanının eşsiz baharatını asla tadamayacaktım. Kokusunun sıcaklığını, boğazının dudaklarıma değen yumuşaklığını koklayamayacak mıydım? Kanın yüzeye çok yakın olduğu, ağzımı doldurmak için yalvardığı kasıklarının hassas derisini.

Şehvet sesimi kalınlaştırdı. "Boşalmadan önce seni kaç kez ısırabilirim?"

Şık, yağsız kaslarının rahat yayılmasıyla yatağa uzandı. Görkemli bir orman kedisi gibi bir kolun üzerine yayılmış, tembel tembel avının yaklaşmasını izliyordu. Kan formunu aldığı anda, bir tür büyük kediye dönüşeceğinden hiç şüphem yoktu. "İstedğin kadar."

Bu hem bir yalan hem de bir meydan okumaydı. Isırmak bizim için sadece başka bir tür lezzetli penetrasyondur, bu yüzden uzun süre dayanamayacağı kesindi.

Ben de öyle. Dişlerim ağrıyordu, aletim taş gibi sertleşmişti ve boğazımdan alçak, aç bir hırıltı kaçtı. Kontrolüm çoktan elimden kaymaya başlamıştı ve henüz ona dokunmamıştım bile. Kıyafetlerimi çıkarırken acele etmemeye çalıştım ama kot pantolonumu ve boxer'ımı kalçalarımın altına iterken yumuşak bir inilti çıkardı. Yatağa atlarken tişörtümü de fırlattım. Onun için.

Yüzüm kalçasının kıvrımında, kollarım kalçalarının etrafında. Derin bir nefes aldım, kokusunu olabildiğince içime çektim. Neredeyse canavarının kürkünün kokusunu alabiliyordum, vücudunun içinde hapsolmuş, onu özgür kılacak bir kraliçenin kanını bekleyen hayvanın.

Günlerce onunla beslenebilirdim ama asla doymazdım. Kraliçem için de aynı şeyi, hatta daha fazlasını hissedebilir miydim? Tanrıça, öyle umuyorum.

"Hayal ettiğimiz her şey ve daha fazlası olacak," dedi kafamın içinde.

Kanımızı paylaşmak, düşüncelerimizi de paylaşmamızı sağlayan derin bir bağ oluşturdu. Felç edici bir dehşet dalgası içimi kapladı. O her şeyi biliyordu. Tüm korkularımı. Kalbimi kemiren kayıp duygusunu. Damarlarımda yanan çaresizliği. Sayısız şüphe.

Bir kraliçeyle hiçbir ilgisi olmayan ölü köleleri avlamak için zaten çok fazla zaman harcamıştım. Bizi ona götürecek olan kader yolundan çoktan sapmış olabilirim.

Bana güvenmişti ve ben ikimizi de hayal kırıklığına uğrattım.

Elini saçlarımın arasına sokarak yüzümü yukarı kaldırdı ve bana ters ters bakmaya başladı. "Sen başarısız olmadın. Asla. Kimseye sana güvendiğim kadar güvenmiyorum. Hiçbir kraliçe bunu değiştiremez."

Ama o kaçınılmaz olarak bizi değiştirecekti. Her şey değişecekti. Bazıları iyi, harika, hatta. Asla eskisi gibi olamayacaktık. Bir tanrıçanın kızının gücü damarlarımızda akacaktı.

Ama onu kaybedersem, gerçekten bir kraliçe istiyor muydum? Evet. Bu da beni sadece bok gibi hissettirdi.

"Kan olmayı ben de senin kadar çok istiyorum, biliyorsun." Parmaklarının saçlarımı sertçe kavramasına rağmen vücudu altımda gevşek ve rahattı. Alfa'yı kanlı bir kavgaya davet etmek istemiyordu. Sadece kanlı bir sevişme. "Biz Kan olmak için doğduk. Tüm hayatımız boyunca gelecekteki kraliçemizi korumak için eğitildik. Beni bu konuda asla yanıltmadınız."

O zaman öfke beni neden boğdu? Tüm otel etrafımızda darmadağın olana kadar yumruklarımı dayanıksız duvarlara vurmak istedim. Mobilyaları parçalamak. Dışarıda park etmiş araçları devir. Onları bir çocuk oyuncağı gibi dağın yamacından aşağı yuvarlamak ve kükreyerek

Ateş topları. Öfke damarlarımda dolaşıyor, önüne çıkan her şeyi yerle bir etmekle tehdit eden, kaynayan bir fırtınaya dönüşüyordu.

Umutlarımız ve hayallerimiz de dahil. O haklıydı. Tüm hayatımız boyunca kraliçemize hizmet etmek için eğitildik.

Yine de sırf ona sahip olmak için tüm bunları bir kenara atma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Hey," diye fısıldadı, saçımı şakacı bir şekilde çekiştirerek. "Dayanabilirim, koca adam. Beni kıramazsın."

"Öyle mi?" Sert ve katı bir alfa olmaya çalışarak huysuzca söyledim. Oysa tek yapmak istediğim ona şiddetle sarılmak ve bana her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağını söylemesi için yalvarmaktı.

Ne lanet bir alfabım.

DAIRE

HERKES ALFA OLMANIN HARİKA BİR ŞEY OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORDU. BÜYÜK Sorumlu patron. Kafaları birbirine kırdıran ve her şey berbat olduğunda bile bir şekilde metanetli kalmayı başaran kişi.

Rik soğukkanlı bir baş belasıymış gibi davranmaya çalışıyordu ama ben onu herkesten daha iyi tanıyordum. O kayalık, sert dış görünüşünün içinde dehşete kapılmıştı.

Beni kaybetmekten korkuyor. New York'a geri dönmek zorunda kalmaktan ve Skye Tower'ın bodrumunda bir sonraki işkence projesi olmaktan korkuyorum. Seveceğimiz ve değer vereceğimiz kendi kraliçemizi asla bulamamaktan korkuyorum.

Onu bulduğumuzda umutlarımızın ve hayallerimizin yalandan ibaret olduğunu öğrenmekten *korkuyorduk*. Bu her şeyden daha çok acı verirdi.

Yıllarımızı sarmaş dolaş yatarak ve gelecekteki kraliçemizin hayalini kurarak geçirmiştik. Onu imkansız seviyelere yükselttik. Kuzey Amerika'daki en güçlü kraliçe onun karşısında duramayacaktı ve Üçlü Birlik aracılığıyla bizi yöneten eski kraliçeler korkudan titreyecekti. Yine de o bizi bizim onu sevdiğimiz kadar sevecek ve bizi yanında güvende tutmak için her şeyi yapacaktı.

Kesinlikle bir peri masalı.

Kendi güçleri tarafından çıldırtilan kraliçelerin karanlık ve korkunç hikayelerini çok iyi biliyorduk. Bütün aileler ve kasabalar kıskançlıktan ya da

güç tabanlarını sağlamlaştırmak. Bir kraliçe bu kadar acımasız olduğunda Kanının başına gelen korkunç şeyleri bir kenara bırakın.

Kan harcanabilirdi. Her kraliçe için, onun Kanı olma şansı için yalvaran binlerce savaşçı vardı. Ne kadar çok kan akıtırsak, o kadar güçlenirdi. Bir kraliçenin hayatı boyunca düzinelerce Kan'dan geçmesi önemsiz bir şeydi.

Kullanılmış. Bir kenara atılmış, kırık ve boş. Yine de bir şekilde ölürlen gülümsüyordu çünkü ona iyi hizmet etmiştik.

Bu kader Rik'ten çok benim hızımdaydı. Kullanılmak ve istismar edilmek hoşuma gidiyordu.

O, pek değil.

Dağ gibi bir adamdı, tek bir amaç uğruna hareket ediyor, alfaların düşünmeden sahip olduğu türden bir yoğunluk yayıyordu. Skye Tower'da rastgele bir koridorda yürürken ona bir kez bakmışım, diğer tüm Blood adaylarından bir adım daha uzun, gözleri kara buz parçaları, elleri yemek tabakları kadar büyüktü ve kendimi kaybetmişim.

Beni o muhteşem kalçalarımın üzerinden kırıp açmasını istiyordum.

Ve o da tam olarak bunu yaptı.

Defalarca. Yine de şimdi kırılan oydu.

Devasa kasları ve geniş omuzlarıyla bana hep dev kayaları hatırlatırdı. Saf granit duvarlar. Pürüzsüz ve kıpırtısız, yağmur, sulu kar ve karda kalıcı gücün sessiz, istikrarlı bir kanıtı. Bütün bir mirasın üzerine inşa edilebileceği sağlam bir temel.

Yine de granit, zayıf bir noktaya çok fazla baskı uygulandığında şaşırtıcı derecede kırılırdı. Dağlar parçalanır. Kaya levhaları tehlikeli bir uçuşuma doğru kayar. En küçük bir çakıl taşı ikimizi de yok edecek yıkıcı bir heyelan başlatabilirdi.

Ya da... O çakıl taşı bana doğru yuvarlanması ve beni dağın altında ezmesi için kurnazca teşvik edebilirim. Rik'in altında. Tam olarak olmak istediğim yerde. "Beni kaç kez ısırabileceğini göreceğini sanıyordum. teslim olmadan önce."

Bir homurtu çıkardı. "Çok fazla konuşuyorsun."

Yine de bana attığı bakışta tiksintiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Sadece minnettarlık vardı. O da benim oyunumu biliyordu, tıpkı benim onunkini bildiğim gibi. Bu yüzden bu kadar iyi bir takım olmuştuk. Damarlarımızda kraliçenin gücü akan bir Kan olarak birlikte neredeyse durdurulamazdık.

Gözlerimi devirdim ve alfanın kuyruğunu kısıtırmak için bir kahkaha attım.
"O zaman belki de ağzıma bir şey sokmalı ve beni sonsuza dek susturmalısın."

DAIRE

İ sikini boğazıma sokmasını istedim. Bunun yerine, kendimi ağzımda tişörtüyle tıkanmış ve yüzüm küf kokusuna gömülmüş halde buldum. çarşaf. Zahmetsizce, her iki bileğimi de büyük bir avuç içinde kavradı ve ellerimi sırtımın küçük kısmına hapsetti.

Sadece beni tutabileceğini kanıtlamak için onun tutuşuna karşı zorlandım. Onu biraz terletmek için. Ona karşı direndim ve ezici tutuşuna rağmen bileklerimi büktüm, ağırlığının daha fazlasının beni ince şilteye çarpmasını sağladım.

Ah, evet. Mükemmel.

Alçak bir hırıltı çıkararak bileklerimi omurgam boyunca daha yukarı itti ve omuzlarımın yanmasına neden oldu. Daha sert. Gerginliğe karşı nefes almamı zorlaştırıyordu. "Seni bağlamak için kot pantolonumu elime verdirtme bana."

"Eğer beni kotla saracaksan, ağaç gövdesi kalçalarının o lanet kotun içinde olduğundan emin ol."

Kulağıma doğru iç çekti, nefesi sıcak ve ağırdı. "Aramızdaki bağın içinde konuşmaya devam edeceksen ağzını tıkamanın ne anlamı var?"

Belki de büyük, kötü alfa bana nasıl konuşulacağını unutturmak için daha çok çalışmalı...:

Kasıtlı olarak, dişlerinden birini kulağımın çıkıntısı boyunca sürükledi. Tüylerim diken diken oldu. Kendi dişlerim ağzımın çatısında zonklıyor, midem açlıktan kasılıyordu. Hiçbir şeyin tadı onunki kadar güzel değildi. Belki müstakbel kraliçemiz dışında hiçbir şey. *Tanrıça, onu bir an önce bulalım.*

Sivri dişinin keskin çizdiği boynumun yan tarafını okşadı. İstemsizce tüm vücudum kamburlaştı. Başım yana eğildi. Boynum davetkar bir şekilde eğildi. Beklenti içimde şarkı söylüyordu.

Ama boğazıma batan dişlerinin keskin, beyaz ve sıcak zevki gelmedi.

"Seni defalarca ısırarak tehdit etmek yerine, sadece acılarına son vermem için bana yalvardığında ısıracağıma söz vermeliydim." Başını omzuma doğru salladı ve dişlerinin sıçramama neden olacak kadar sert bir şekilde sıyırmasına izin verdi. Yine de deriyi kırmadı. "Ama bu çok kolay. Yalvarmayı seviyorsun."

Yalvarmamı çok seviyorsun:

Evet: Bağı derin, durgun bir nehir gibi akıyordu. Bir an her şey yolundaydı. Güzel, kolay bir akıntı bizi sürüklüyordu. Sonra bir baktım, azgın bir girdap beni derinlere sürüklüyor, kalbimi küt küt attıran bir duygu fırtınası :*Seni seviyorum. Her zaman ne kadar çok olduğunu bilmeni istiyorum. Onu bilmenin ne kadar zor olduğunu-*

Biliyorum, hemen cevap verdim: Kraliçemizi seveceğim, ama önce seni sevdim.

Lütfen. Beni ne kadar sevdiğini göster. Kanımı akıt:

Bileklerimi serbest bıraktı, sadece ön kolunu boynuma bastırarak başımı düz tuttu. Kalçalarını kavrayarak dişlerini omzumdan aşağıya geçirdi ve kolumun yumuşak, hassas alt tarafını ısırdı. Dişlerini etime geçirdi, zevk vaat eden bir acı parıltısı. Ama beslenmesi için ideal bir yer değildi.

Kollarımı başımdan yukarı doğru kaldırdım, kendimi onun kullanımı için açtım.

Koltuk altımın hemen altındaki alt trapezimde bir ısırık daha. Diğer kolumu, omzumun üst kıvrımını. Dişleri sırtımdan aşağı doğru uzanan kas çıkıntılarında çalışıyor, omurgamı kazıyordu. Isırıklardan ince kan izleri damlıyor, tenimi gıcıklıyordu. İkimiz için de lezzetli bir işkenceydi. Kan kokusu açlığını doyumsuz bir aleve dönüştürdü. Keskin, alaycı acılar beni gerçekten istediğim şey için hazırladı.

Böğrümde daha sert bir ısırık, beni seğirtti ve inletti. Hâlâ damara derin bir vuruş değildi ama yine de iyiydi. Ağırlığını ayaklarıma doğru kaydırarak, iki dişini de alaycı bir hareketle diz kapağımdan aşağıya doğru sürükledi. Dizimin hemen arkasındaki keskin bir ısırık beni inletti. Çok hassas. Çok güzeldi.

Baldırımın yuvarlak kıvrımı ilk derin darbeyi aldı. Tutuşuna karşı sarsılarak yukarı doğru çırpındım. Dirseği belime saplandı ve beni geri çekilmeye zorladı.

Aşağı. Taşaklarım zonkluyor, sikim garip ve acı verici bir açıyla karnıma yapışıyordu: *Bu ucuz otel yatağı bunun için çok ince:*

Rik diğer baldırımı da aynı sertlikte ısırdı ve gülümsemesinin kıvrımını tenimde hissettim. :*Sadece yeni bir tür horoz ve top işkencesi...*

Diğer dizimi geri çek. Hamstring. Artık eğlenceli çizikler değil, beni seğirten ve inleten delikler vardı. Havada daha fazla kan vardı. Diğer dizimin arkasını yaladı ve derin, tıkırtılı bir hırıltı göğsünü bacaklarımın arkasına doğru titretti. "Tadın çok güzel."

Sonra uzun ve derin besleyin:

Dişlerini kalçamın derinliklerine batırdı ve kık yanağımı ağzıyla kavradı. Dişlerinin halkalarının etime battığını hissedebiliyordum. Beni tutuyordu. Tadıma bakıyordu. Ve evet, kan vardı ama yine de o zengin, sıcak dalgalanma yoktu.

Bağımızın içinden gürledi, içimde bir heyelan sallandı. :*Ne istiyorsun?*

Bir çeşme, diye içimden geçirdim. *Duvarlara kanımı püskürt. Yatağa. İç beni..*

Dizlerinin üzerine çökerek ensemden ve bir bacağımdan tuttu ve beni zahmetsizce sırtüstü çevirdi. "Ancak benden bu kadar derin içersen." Tereddüt etti, yüzü alfanın sert ve acımasız yüzünden beni kaybetmeye dayanamayan yumuşak kalpli bir aşığa dönüştü. "Güçlü olmak zorundayız. Onun için."

ALRIK

DIZLERİMİN ÜZERİNE OTURARAK ONA BAKTIM VE NASIL OLDUĞUNU EZBERLEDİM. Şu anda öyle görünüyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış, gözbebekleri büyümüştü. Burun delikleri her hızlı nefes alışta açılıyor, dudakları aralanıyordu. Gömlek tıkaçından kurtulmayı başarmıştı ki bu beni hiç şaşırtmadı. Eğer ağzının gerçekten kapatılmasını isteseydim, gömleği kafasına bağlar, saçlarını düğümler ve ellerini kullanamayacağından emin olurum.

Nabızı o kadar sert atıyordu ki boynundaki damarları görebiliyordum. Vücudundan akan kan akıntıları ve nehirleri boynunda birikiyordu.

Kasık. Beslenmek için en iyi yer. Şehvetiyle sıcak, ilkel büyüyle alev alev. Kaçınılmaz olarak boşaldığında daha da iyiydi, böylece kan ve meninin tadını birbirine karıştırabilirdim.

Kendimi boğmadan önce tükürüğümü yutarak elimi kalçasının altından geçirdim ve dizini omzuma doğru çektim.

"Evet." İnleyerek ellerini saçlarımda dolaştırdı ve diğer kalçasını bana sararak beni vücudunun sıcaklığına çekti. "Nihayet."

Dişlerimi uyluk atardamarının derinliklerine batırdım ve dudaklarımı deliklerin etrafına kenetledim. Bakırımsı güzellikteki o ilk sıcak seli yutmak, ne büyük bir aceleydi. Zengin ve karanlık, şarap, çikolata ve kürk ipuçlarıyla dolu. Canavarının yüzeyin hemen altında sinsice dolaştığını hissedebiliyordum. İçinden derin, yankılı bir mırıltı geçti, kalçaları şilteden yukarı kalktı. Bana karşı sarsıldı, deliklerin üzerindeki sert tutuşumu yerinden oynattı.

Kan yüzüme ve omuzlarıma sıçradı, altımda titreyip kasılırken dölüyle karıştı. Dizini yatağa doğru ittim, derisini yalayarak temizleyebilmek için atardamarından kan fişkırmasına izin verdim. Tuz ve misk, kan ve seks, doğrudan kafama giden sarhoş edici bir karışım. Ellerimi kanına buladım, parmaklarımla tenini boyadım. Benimkini. Son meni izleri için bitmiş sikini emerken sikimi kanlı parmaklarımla yumrukladım.

Saçımı çekerek beni acele ettirmeye çalıştı. "Rik."

Onun yerine başımı çevirdim ve diğer uyluğuna sertçe vurdum. Uyluk kemiğine isabet ettiremedim ama derin ısırık tekrar kasılmasına neden oldu. Vücudunda yavaşça ilerleyerek karın kaslarını ısırdım ve gergin derisini çektim. Her iki meme ucundaki keskin dişler yine ismimi inletti.

"Lütfen."

Merhamet istemedi. Beslenmek için yalvarmadı. Ama ben kelimeleri istedim. "Bana ne istediğini söyle."

"Kullan beni. Parçala beni. Parçala beni. Tek bir kasımı bile oynatamayana kadar becer beni."

Zaten her yeri kanamıştı ama ben yine göt deliğine ve sikime bolca kan bulaştırdım. Bacaklarını etrafımda kilitlemesine rağmen onu sarsan ve titreten sert, derin bir vuruşla içine ittim. Dişlerimi sıkarak daha derine indim, alnımdan aşağı terler akıyordu. "Fuuuck. Çok iyi hissediyorsun."

Karnımda elektronik parmaklar gibi titreşen, omuriliğimi çekiştiren o gürleyen mırıltıyı tekrar çıkardı. Zor. Sinirlerimi

Duygularımla çığlık atıyorum.

Taşaklarımı derinlere kaydırırken sert bir homurtu boğazımdan kaçtı. "Çeyrek yok. İkimiz için de değil."

"Güzel." Ve bununla birlikte, yukarı doğru hamle yaptı ve dişlerini boğazıma geçirdi. Bir an için birbirimize bağlandık. Tek bir vücut. Ben onun içinde. O benim içimde.

İçimdeki her şey duruldu. Dönen tüm düşünceler ve stratejiler. Planlarım, umutlarım ve bir kraliçe bulma hayallerim. Yanıldığıma dair korkularım ve şüphelerim. Her şeyi berbat ettiğime ve şansımızı çoktan kaçırdığıma dair. Kurumuş yapraklar gibi buruşup toz oldular ve uçup gittiler.

Bunu bırakıyorum. Daire. Ben. Kan. Seks. Kürkünün kokusu. Vücutlarımızın süzülüşü. Acı ve zevk, ver ve al, kanla tatlandırılmış. Büyü serpilmiş. Güç oradaydı, kanımızda gizliydi.

Kanımızı güçle tutuşturmak için tek ihtiyacımız olan bir kraliçenin kıvılcımydı.

Bir an için, dünya bir kontur haritası gibi aşağıya doğru akarken gölgeli bir yerde asılı kaldım. Hayalet kraliçemizi göremiyordum. Kokusunu alamıyordum. Ama özünü hissedebiliyordum. Onun yönünü işaret edebiliyordum. İşte orada. Çok yakın. Batıda birkaç dağ ve tepe. Yüz milden daha az bir mesafede. Bundan emindim.

Neredeyse elimi uzatıp ona dokunabilirdim. Çok yakındı. Neden gece için durmuştuk?

Sonra harita karardı.

Hissettiklerim ciğerlerimdeki havayı dışarı atarak bana geri çarptı. Daire'nin dişleri boğazımda. Bedenlerimiz birbirine kilitlenmişti. Nefes nefese gözlerimi kapatıp kraliçenin yerini tekrar saptamaya çalıştım ama garip harita kaybolmuştu. Kollarımdaki adamdan başka bir şey hissedemiyordum.

Boğazımdan bir ses yırtıldı. Kayıp. Çok geç kaldığım korkusu. Öfke. Kendime. Eğer dün gece Daire'yle birlikte olmak istemeseydim.

Ellerimi yatağın içine soktum ve ona doğru itmeye başladım. Öfkemin içimden taşmasına izin vererek tekrar tekrar derine ittim. Vücudunu delip geçmeye çalışıyordum. "*Kır beni*" diye sormuştu. "*Parçala beni.*"

Evet. Ben de öyle. Onun içine daha derin girmeye çalışırken kendi belimi kırardım.

Eğer onu son bir kez becermek zorunda kaldığım için ölürse.

Midemde yanan bir yumruk sıkıştı. Kendimi tutmaya çalışmadım. Kontrolümü sikeyim. Alevleri körükledim ve kendimi uçurumdan aşağı attım.

İçimdeki doruk noktası sarsıldı, kalçalarımı daha da sertleştirdi, her kasım gerildi. Dişlerimi boğazına geçirip onu kendime kilitledim. Sonsuza kadar.

Göğsüm kabarırken, ona karşı hareketsiz kaldım, yüzüm boynundaydı. Parmakları omurgamda dans ederken memnun bir mırıltı çıkardı. Hâlâ boğazımdan besleniyor, aldıklarını yenilemek için sıcak alfa kanıyla doluyordu. Üzerimize sıçramasına izin verdiğim şeyi. Çarşafı da yırtmıştım ama yatak çerçevesi sağlam kalmıştı.

"Onu gördüm," diye fısıldadım. "Yüzünü değil ama yerini gördüm."

Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Sen mi yaptın? Nereye? Ne kadar uzakta?"

"Batıya doğru. Artık onu hissedemiyorum. Harita karardı. Sanırım..." Sertçe yutkundum, kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek için hazırlandım. "Belki de çok geç kaldık."

Başını yana eğdi. "Neden? Şu anda onun yerini hissedemediğin için mi?"

Tüm bu yolculuk bir deneydi çünkü nerede olduğu ya da doğru yöne gidip gitmediğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Gördüğüm kadarıyla artık biliyoruz. Sen haklıydın, Rik. Başından beri haklıydın." Kendimi sırtüstü yere attım ve pis tavana baktım. "A n l a m ı y o r musun? Karanlık oldu. Ölü karanlık gibi. O esiri bulduğumuzda gece boyunca at sürmeye devam etmeliydim."

Durumumuzun korkunçluğuna rağmen bir kahkaha attı ve yanıma kıvrıldı, kalçası ve kolu üzerime sarktı. "Bence bu olaya tamamen yanlış bakıyorsun."

Kalçasını üzerimden ittim ve baştan çıkarıcı dudaklarına ve bana sarılma şekline rağmen doğruldum. Yatakta kalmak için sessiz bir yalvarış. Onunla kalmam için. "Eğer kraliçemiz bir geceliğine durduğumuz için ölürse, kendimi asla affetmem."

Gözlerini devirerek iç çekti ve o da doğrulup oturdu, ancak sadece yaslanmak için bir yastığı kabartacak kadar uzun sürdü. "Kendini boş yere hırpalıyorsun. Yıllardır arıyoruz. Bir gece bir fark yaratmayacak. Çağırıp duymadın, değil mi? Onun yanına gelme zorunluluğu hissetmedin."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Hayır. Ama belki de onu hissettiğim o kısa an bir çağrıydı ama çok uzakta olduğumuz için sona erdi. Bir kraliçenin çağrısının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Belki de buydu."

"Ben saçmalık diyorum. Kısa bir an bir çağrı değildi. Dünyayı sarsması gerekiyordu. Bizi kış üstü yere seren bir doğa gücü. Siz daha onu göremeden kaybolan kısa bir an değil."

Gözlerimi kapattım, sesim çakıllı bir fısıltıya dönüştü. "Ya seni son bir kez becermek zorunda kaldığım için gittiyse?"

Sessizlik uzadı, doğal olmayan ve endişe verici bir şeydi. Daire asla sessiz olmazdı. Ağzı tıkalı olsa bile aramızdaki bağ sayesinde beni kızdırmayı başarmıştı. Yüzünü görmek istemiyordum, kederli, yaralı ya da daha kötüsü küskün. Nefret dolu çünkü Kan olma şansımızı mahvetmişim.

Ama kendi eylemlerimin sonuçlarından kaçmak bana göre değildi. Kararlılığımı pekiştirerek başımı çevirdim ve gözlerinin içine baktım.

Altın sarısı gözlerinde yumuşak, sıvı bir sıcaklık birikmişti. Nefret, öfke ya da pişmanlık değil. "O zaman bu geceyi yaşadığımız için çok mutluyum ve ikimiz de hayatta kaldığımız sürece her gün ve geceyi seninle geçireceğim için daha da mutluyum."

"New York'a dönersek bu çok uzun sürmez."

Uzanıp yanağımı okşadı, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Ya onun yerini o kısacık saniye boyunca hissedebilmenin tek nedeni birlikte olmamızsa? O tutku anı, kimsenin gidemediği yerleri görmen için sana bir pencere açtı. Aşk bizi Skye Tower'dan çıkardı. Aşk bizi buraya getirdi. Ve aşk bizi kraliçemize götürecekt."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Başımı eğdim ve çenemi alnına dayadım. "İnanılmazsın, bunu biliyor musun?"

"Tabii ki." Gülerek yataktan fırladı ve kıyafetlerini giymeye başladı. "Gerçi artık yakın olduğunu bildiğimize göre, bence devam etmeliyiz. Ne kadar uzakta hissediyordu? Günler mi? Saatler mi?"

"Yüz mil kadar."

"Siktir," diye nefes aldı, gözleri parlıyordu. "Gidip kraliçemizi alalım."

DAIRE

W umudumuz doğan güneş kadar parlaktı ve şafak vakti Eureka Springs'e doğru yola çıktık. Burası geldiğimiz ilk büyük kasabaydı.

Rik o kısa imgelemde hissettiği yerin burası olduğundan emin olamıyordu.

Belli ki burası bir yaz turizmi kasabasıydı, çünkü çoğu yer kış için tıka basa doluydu. Sadece ana dükkanlar açıktı ve son dakika tatil alışverişi yapanlar için dekore edilmişti. Saatlerce etrafta dolandık, motosikletlerimizi dar ve dönemeçli sokaklarda bir aşağı bir yukarı sürdük, manzaraları seyrettik. Bir çekiş hissetmeyi ya da bir ara sokağa veya bir dükkâna girmeyi bekliyorduk.

Akşam karanlığı çöktüğünde, Rik hayal kırıklığından neredeyse ağzından köpükler saçıyordu. Daha fazla ipucu bulamayınca sonunda onu yemek yememiz gerektiğine ikna ettim. Evet, biz vampiriz ve Rik'in kanını içmek için mümkün olan her fırsatı değerlendirdim ama Aima savaşçıların bile yemeye ihtiyacı vardı. Kraliçelerinin gücünü beslemek için bol miktarda kan ürettiklerinden emin olmak için kanın daha da fazla yemesi gerekiyordu.

Kraliçemiz nihayet çağırdığında, Rik beni onun yanına yuvarlamak zorunda kalsa bile tam kapasiteyle çalışacaktım.

Çoğu insan onun boyunu, omuzlarının genişliğini ve şişkin pazularını gördüğünde, beni masanın altında içebileceğini ve bir tur daha içmek için eve taşıyabileceğini varsayıyordu. Ve evet, her iki konuda da yanılmıyorlardı, ancak "masanın altında içen" biri varsa o da lanet olası restoranın ortasında alfamı tatmin eden ben olurdum. Vücudumda çekingen bir kemik yoktu.

Gerçi insan yiyecek ve içeceğinden bahsediyorsak, kesinlikle ondan çok daha fazlasını koydum. Onun yanında cüce gibi görünebilirim ama garson siparişlerimin tamamını yazamadan kaleminin mürekkebi bitti. The Rockin' Pig Saloon, barbekü ve odun ateşinde pişen pizzalarıyla övünüyordu. Mezelerin yanı sıra, doğal olarak çekilmiş domuz eti ve pepperoni pizzalarını denemek zorundaydım. Dünyada en sevdiğim iki yiyecek.

Antrikotundan tek bir ısırık bile almadığını fark ettiğimde pizzayı yarılamaştım. Az pişmiş tabii ki, çünkü bir vampirin biftek yemesinin başka bir yolu var mıydı?

"Nasıl gidiyor?" Biramı uzun uzun içtikten sonra sordum. Ekşi bir şekilde homurdandı. "İyi."

"Tabii ki öyle. Daha bir ısırık bile almadın."

Bana kaşlarını çatarak mutfak aletlerini aldı ve bifteğe, çatal gibi yumuşacık bir antrikottan ziyade bir yığın köleyi dilimleyip doğrar gibi saldırdı. "Hala tereddütlerin var mı?"

"Yemek konusunda mı? Hiç de değil."

Bıçağın ucunu bana doğru sapladı. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Ben verdim. Ona boyun eğdiğimden değil. Çok geç kaldığıyla ilgili korkularını eğlendirmeyi reddettim. "Kesinlikle doğru yerdeyiz. Eureka Springs'e gelmemiş olsaydık, biberli pizzanın üzerinde sıcak balı deneme fırsatım olmayacaktı. Ne muhteşem bir kombinasyon!"

Gözlerini devirdi ve bir parça bifteği acımasızca bıçakladı. "Vega'dan haber aldın mı?"

"Hayır." Telefonumu saatler önce kapattığım için yakın zamanda New York'tan kimsenin aramayacağını umursamıyordum. Sesimi hafif tutarak, "Doğru zaman geldiğinde öğreniriz," dedim.

"Zamanım yok," diye homurdandı.

Bir an için biberli pizzanın baharatlı tatlı lokması ağızımda kül gibi bir tat bıraktı. Dehşet boğazımı sıkarak yutkunmamı zorlaştırdı. Uzun bir yudum daha aldım, yumruyu dışarı atmaya zorladım ve kendimi toparlamam için bana biraz zaman kazandırdı.

Onu kaybetmeye dayanamazdım. Onun incinmesi düşüncesine katlanamazdım. Ölmesine. Skye kraliçesi onun acısıyla beslenirken karanlık, korkunç bir yerde acı içinde çığlık atması. Yine de Skye Evi'nden sonsuza dek ayrılmanın bir yolunu bulamazsak onu bekleyen kader buydu.

Aima evleri arasındaki siyaset çok boyutlu karmaşık bir satranç oyunuydu. Kraliçeler tüm güce sahipti ve bu oyunda Rik ve ben sadece piyonduk. Kesinlikle şövalye değil. Henüz değil.

"Bu oyunu akıllıca oynamalısınız." Garsonun gözüne takıldım ve bardağımı kaldırarak bir bira daha istedim. "Çaresizlikten bir hamle yaparsak, tüm tahtanın içine edebiliriz."

Rik homurdandı. "Satranç metaforları kullanmandan nefret ediyorum."

"Ölüm kalım oyunu oynamamıza rağmen mahkemelerin nasıl işlediğini anlatmanın en iyi yolu bu. Evlatlık verilmek üzere gönderilebileceğim onca mahkeme varken, Skye Evi'ne senin yanına geldim. Bu bir hata değildi. Gitmek istediğim son yer New York'tu. Kraliçe Devana önce Roma'da zaman geçirmemi ayarlamıştı ama son anda fikrini değiştirdi ve-"

Gürültülü bir gümbürtü sözlerimi bastırdı. Rik sendeleyerek ayağa kalkarken, yanlışlıkla aramızdaki masayı yan çevirince ağzım açık bakakaldım. Sandalyesi geriye doğru öyle bir uçtu ki, duvara çarpıp bir çıra yığını haline geldi. Elleri iki yanında yumruk olmuş, gözleri çıldırmış bir halde nefes nefese kalmış, göğsü kabarmıştı. Ben ona bakarken gittikçe büyüyor gibiydi, omuzları ve kolları o kadar şişti ki tişörtü yırtıldı.

"Vay canına, dostum, bu da ne?" Başımı yavaşça sallayarak fısıldadım.

Garsonumuz elindeki bardağı düşürdü ve şok içinde ona baktı.

Sanki bir çizgi romandan fırlamış gibiydi - ama yeşile dönmüyordu. Henüz.

Ön kollarında damarlar patlamış, şişkin omuzlarından yukarı fırlamıştı. Boynu bile şişmiş, yeni kaslarla kalınlaşmış ve sanki spor salonunda binlerce kilo atıyormuş gibi damarları kabarmış görünüyordu. Boğuk bir ses çıkardı, çenesi çalışıyordu. Tekrar. Sanki öfke kasları yüzünden konuşamıyordu.

Queen's. Arayın:

Vay anasını. Cüzdanımı çıkardım ve hasarı karşılamak için sunucumuzun titreyen ellerine bir yığın banknot sıkıştırdım. Rik çoktan kapıdan çıkıp gitmişti. Peşinden koştum, ön merdivenlerden aşağı uçtum. Kafamın içinde büyük bir gong sesi duyuldu ve beni bayılttı. Her şey hissizleşti. Basamakların geri kalanından aşağı düştüm ve buzlu kaldırıma bir yığın halinde indim, ayağa kalkamayacak kadar sersemlemiştim.

Onu hissedebiliyordum. Kraliçemiz. Bir mil ötede. Tehlike. Çok fazla tehlike. Korkusu içime işledi, içimi parçaladı. Beni şeritlere ayırdı.

Kemiklerim kırılıyor. Bir kıyma makinesine kafa atıyorum.

Şu anda bir şey onu öldürmeye çalışıyordu. Ve biz ona yardım etmek için orada değildik.

Sürün. Ona ulaşmalıydım. Hemen. Başım döndü, ağzıma kan geldi. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum, ona doğru çabaladım.

Rik'in dev eli enseme dolandı ve beni sallanan bir kedi yavrusuymuşum gibi ayağa kaldırdı. Beni bisikletimin üzerine fırlattı. Bu lanet şeyi nasıl çalıştıracağımı hatırlamam ikinci bir denememi aldı.

Bekleyin. Geliyoruz kraliçem!

ALRIK

W asfalttaki buz ve kara aldirmeden yılan gibi kıvrılan yoldan aşağı uçtuk. Kahretsin, bunca zamandır ona çok yakındık ve hatta biliniyor. Her iki tarafta da sık ormanlar vardı. Yol, bulunduğu yerden uzağa doğru kıvrılıyordu. Lanet olsun.

Motosikleti çalıştırarak yoldan çıktım, zıpladım ve motosikletin beni götürebildiği yere kadar sık çalılıklar arasında savruldu. Dik tepenin zirvesine yaklaşırken ön lastiğim bir kütüğe takıldı ve beni yana doğru fırlattı. Motosikletten savruldu ve dev bir çam ağacına çarpmaktan kurtuldu. Zar zor.

Sırt çantasını açtım ve bir ömür önce dövdüğüm ketarları çekiştirdim. Çelik eldivenler bileklerimi, parmak eklemlerimi on santim aşan keskin bıçaklarla koruyordu. Daire'ye de bir çift dövmüştüm. Umut ediyordum. Bu günün gelmesini bekliyordum. Silahlarımız hazır bir şekilde kraliçemizin yanına gideceğimiz günü.

Çağrı kafamın içinde yankılanıyor, düşünmeyi zorlaştırıyordu. Nefes almayı. Kalbimin her atışında tiz klaryon alarmları çığlık atıyordu. Çalılıklardan geçip tepeye tırmandım ve Daire'nin bana yetişmesi için bir saniye durakladım.

Aşağıda, ağaçların arasından ince bir kaldırım geçiyor, orada burada sokak lambaları yanıyordu.

Küçük bir ışık çemberinin içinde duruyordu. Yalnız bir kraliçe. Her tarafı kana susamış kölelerle çevriliydi. Bir elinde kısa bir bıçak, diğerinde kaba bir sopayla etrafındakileri uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Vadinin karşı tarafında, efendi kölenin yaklaştığını hissedebiliyordum. Karşılaştığı her şeyi kirleten iğrenç bir gölge. Lanetli,

Bir zamanlar Kan olan Aima savaşçısını mahkum etti. Tekrar Kan olmaya kararlı.

Eğer ondan beslenmeye çalışırsa.

Sadece onu öldürmeyi başarabilirdi. Ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir kraliçe onun gibileri kurtaramazdı.

Yamaçtan aşağı inmeye başladım, tehlikeli zeminde kayıyordum. Uzuvtardan kaçıyordum. Devrilmiş kütüklerin üzerinden atladım. Daire tam arkamdaydı.

Havada esirlerin kokuşmuş kanının kokusunu aldım. Bazılarını yaralamıştı. Belki de onları öldüren oydu. Gerçi bir kraliçenin köleleri öldürdüğünü hiç duymamıştım.

Hiçbir kraliçe canavarları öldürmek için ellerini kirletmek zorunda kalmamalıydı. Hele ki emrini yerine getirmeye hevesli bir düzine Blood varken.

Bıçağını onu izleyen efendiye doğru kaldırdı, sanki ona el sallıyordu. Onunla alay ediyordu.

Ama sonra bıçağı kendi boğazındaki hassas deriye doğru kaldırdı.

Dehşet kapladı içimi. Hayatına son vermek istiyordu, gücünün serbestçe akması için bir damar açmak değil.

Bu kadar yakın olmak ve onun ölümünü izlemek.

Onun alfası olabilirim. Ama onu kurtarmayı başaramazsam olmaz.

"Dur!" Daha hızlı koşmak için kendimi zorlayarak bağırdım. Bedenimi onunla herhangi bir tehdit arasına sokmak için. Kendi elindeki bıçakla bile.

Yavaşça başını bize doğru çevirdi. Yüzü solgun, gözleri kocaman ve korkudan kararmıştı. Yüz hatlarında kafa karışıklığı belirdi. Tanıma değil. Kan'ın çağrısına koştuğunu görünce rahatlamak şöyle dursun.

Kalp atışları kafamın içinde gümürdüyordu. Korkusu beni boğuyordu. Yine de ne olduğumuzu anlamış gibi görünmüyordu.

"Bekleyin, kraliçem! Geldik!"

Sözlerimin işe yarayacağını düşünmüştüm ama kafası daha da karışmış görünüyor, beni hiç anlamamış gibi başını sallıyordu. En azından bıçağı boğazından indirdi ve kölelere tekrar saplamak için döndü.

İçimi bir rahatlama dalgası kapladı ama kafam da bir o kadar karıştı. Çatışmanın içine daldım ve acımasız bıçaklarla kafaları ve uzuvları kestim. Çürümüş et ve ölüm kokusu burnuma doluyor, öfkemi körüklüyordu. Bu iğrenç şeyler kraliçeme dokunmaya çalışmıştı. Ona zarar vermeye. Onu efendileri için almışlardı.

Benim gözetimimde olmaz.

Ölü insanlar için şaşırtıcı derecede çeviktiler. Bir tanesi kendini sırtıma fırlatmayı başardı ve yan tarafımı yırtarak bana ulaşmaya çalıştı.

lezzetli ciğerim. Daire o şeyin saçlarını yakaladı ve boğazını ortaya çıkarmak için kafasını geriye çekti. Ketarın bir dilimi ile neredeyse kafasını koparıyordu. Geri kalanlar haşarat gibi ağaçların arasına dağıldı.

İçime adrenalin pompalandı. Şiddetli neşe ve rahatlama, kafa karışıklığımla savaştı ve ona yaklaşırken tereddüt etmeme neden oldu. İçgüdülerim dizlerimin üzerine çökmemi söylüyordu. Ona boğazımı sunmamı. Sonsuz bağlılığımıza yemin etmemi.

Ama "*kraliçem*"e hiç cevap vermemişti. Ne olduğumuzu bilmiyor muydu? Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Belki de bizi istemedi.

Hayır, buna inanmayı reddettim. Acil tehlikenin keskinliği azalmış olsa da çağrısının hâlâ içimde titreştiğini hissedebiliyordum. Burada olmam gerekiyordu. Burada olmam gerekiyordu. Şimdi olmalıydım. Aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Yardımımız için gönderdiği çağrının farkında *olmasa* bile.

Kalp atışları durulmuştu, hâlâ hızlıydı ama o kadar çılgınca değildi. Yüzünde titreşen duyguları okumaya çalışırken, güçlü bir Aima kraliçesinden çok restorandaki insan garson gibi tepki verdiğini düşünmeden edemedim. Sanki savaşçıları iş başında görmek onu tamamen şaşkına çevirmişti. Sanki yerdeki ölü kölelerin kanıtlarına rağmen bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi.

Tanrıya şükür kanaması yoktu, yoksa kendimi ayaklarının dibine atıp ağzımı yaralarına bastırmaktan alıkoyabileceğimi sanmıyordum.

"*İnsan bir kraliçe mi?*" Daire sordu, zihinsel sesi benim hissettiğim kadar sarsılmıştı.

:*İmkansız, Ne olduğumuzu bilmiyor gibi görünse de,* diye cevap verdim:

Gözleri kocaman açılmıştı, benden kokuşmuş köleler kadar çekiniyordu ama geri çekilmedi. Çenesi yukarı kalktı, omuzları dikleşti, parmakları yetersiz silahlar. Gerekirse benimle dövüşürdü.

Ben. Onun iki katından daha büyük bir alfa. Sırf elini öpmek için böbreğini verebilecek biri.

Bakışları yanıma düştü. Ve öylece kaldı. Nedenini anlamam bir saniye sürdü.

Benim kanım. Tabii ki.

Ne olduğumu bilmiyor olabilirdi ama içgüdülerini benimkiler gibi fazla mesai yapıyordu. Hareketlerimi yavaş ve kolay tutarak yaklaştım. "Yakınlarda güvenli bir yeriniz var mı?"

Vereceği cevabın hoşuma gitmeyeceğine dair içimde bir his vardı. Köleleri uzak tutmak için bir tuz çemberi hazırlamıştı. Elinde sadece bir

gölünç derecede küçük bir bıçak ve beceriksiz bir sopa. Elindeki tek şey bu yetersiz silahlar mıydı? Biz onu bulana kadar geçen aylarda onu hayatta tutan tek şey bunlar mıydı?

Yüzüme odaklandı, gözleri şüpheyile kısılmıştı. "Kimsin sen?"

"Alrik ve Daire. Biz sizin kraliçem. Eğer bizi kabul ederseniz." "Neden bana kraliçe deyip duruyorsun?"

Daire'ye baktım: *"İnanılır gibi değil. Bu saçmalığın olmasına kimin izin verdiğini bulmak için kimi öldüreceğim?"*

Bir kraliçe hiç insanlarla birlikte yetiştirildi mi?

"Bildiğim kadarıyla hayır. Yüksek sesle cevap verdim, "Güvende olduğunuzda her şeyi açıklayacağız. Usta bir köle hala doğuyu izliyor. Sorularınızı yanıtlamadan önce sizi sığınağa götürmeyi tercih ederim."

Efendiye doğru hızlı bir bakış attı, demek ki onu hissedebiliyordu. Gücünün tamamen farkında olmasa da bize dönüp baktığında gözleri temkinli ve güvensizlikle örtülüydü. Doğrudan kalbime öldürücü bir darbe. Tanrıça, gözleri karanlık gibi parlıyordu, parlayan sihir havuzları. Onun güvenini nefes almaktan daha çok istiyordum.

"Belki de silahlar konusunda endişeleniyordur. Daire önerdi."

Zihinsel bir omuz silkmeye ketarları çıkardım ve her iki kalçama taktım. Eğer bir köle daha onun için gelmeye kalkarsa, çıplak ellerimle onu parçalamaktan büyük zevk alırdım.

"Çemberi geçemez misin?" Sesi hafifçe titredi, yüzüne tekrar baktığımda yumuşak bir nefes aldı.

Kalbim birçok duyguyla dolup taşıtı. Sevinç. Rahatlama. Arzu. Ne olduğumuzu bilmiyor olabilirdi ama varlığımızdan etkilenmemiş değildi. Kanım havada dolaşıyor, onun açlığını körüklüyordu. Beni bir kez tattığında.

O bilirdi. Düşüncelerime tam erişimi olacaktı. Zihnim ona açık olacaktı. Kalbim çıplak kalacaktı.

"Eğer bizim ne olduğumuzu bilmiyorsa, hiç beslenmemiş olabilir..."

Sertçe yutkundum. Tanrım, ne karmaşa ama. Ona ne olduğunu bilmem gerekiyordu, böylece bir daha asla olmamasını sağlayabilirdim.

Sadece bir yudum almasını istedim. Tek bir tat. Küçük bir yudum. Daha fazlasını isteyecekti. Tıpkı dün gece Daire'yi ısırmadan duramadığım gibi. İçten içe, ona kanımı verme düşüncesiyle coşkuyla ürperdim. Tüm kanımı. Ne isterse alacaktı.

Bakışlarını tutarak bir adım daha attım, böylece onun tuz bariyerini aştım ama ona dokunma dürtüsüne direndim. Çok erken. Bana henüz güvenmiyordu. Kokusu burun deliklerimi doldurdu, tatlı gece açan yasemin ve karanlık ve gür bir şey. Yasak meyveler, kürk, ipek ve seks, hepsi birbirine sarılmıştı.

Aletim zonkladı, dişlerim kabardı ve kanım içimde yer değiştirerek derimin yüzeyine çıktı. Kendimi kraliçeme sunmanın kolay bir yolu olarak yaraya koştum. "Sadece nazik olmayı düşünmüştüm."

Uzandı ve parmağını yan tarafımdan damlayan kanda gezdirdi. Hafif bir dokunuşla ürperdim, kalbim yerinden fırladı ve göğüs kafesime çarptı. Evet, evet. Çok yakın. *Tadıma bak kraliçem.*

Tereddüt etti, gözleri kanıma kilitlenmişti. Başını yaklaştırdı, gözlerini kırpıştırarak kapattı. Ama sonra kendi tepkisi karşısında şok olmuş gibi bir adım geri çekildi. Dudakları aralandı, tereddüt etmesine rağmen nefesi arzusun yumuşak bir soluğu gibiydi. Kalp atışları kafamın içinde çarpıyor, çağrı yoğunlaşıyordu. Beni tatması gerekiyordu. Beni Kan olarak kabul etmesi gerekiyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmeseydi bile.

Çok nazikçe dirseğinden tuttum ve onu daha yakına çektim. Sıcaklığımı hissetmesine izin verdim. Gücümü. Aynı zamanda ona ne kadar dikkatli dokunacağımı da gösterdim. Ona nasıl değer vereceğimizi. Her zaman.

"Benden istediğinizi alın, kraliçem."

Shara, Kraliçe Şövalyeleri Alır'da Alrik ve Daire'yi kanı olarak alır. Queen Takes More'da ayrıca "Queen Takes Alpha" ve "Queen Takes It Out On Me" adlı bonus kısa öyküler de yer alıyor.

KRALİÇE ALIR... GUILLAUME DE PAYNE

Şarkı: The Tenors & Lindsey Stirling'den Who Wants to Live Forever

GUILLAUME

N Gece yarısı karanlık, pis kokulu bir sokakta hiçbir onurlu iş yapılmamıştır. Yine de burada durdum, arabamın arkasına yaslandım ve temasın ortaya çıkacağını söyledi. Hâlâ aklım başımda olsaydı, yarım saat önce ayrılırdım. Geç satıcılar asla iyiye işaret değildir.

Ama deliliğe giden çizgiyi uzun zaman önce aşmıştım.

Bu insanın sahip olduğunu iddia ettiği şeye sahip olma ihtimaline karşı kalabilirdim. Ve eğer anlaştığımız gibi onu bana satmazsa.

Evet. Sayılamayacak kadar çok kişiyi, çok daha az sebepten öldürmüştüm.

Sonunda şık, siyah, lüks bir araba çöplerle dolu dar geçitten yavaşça yaklaştı. Arabadan iki adam indi, biri açıkça kaslı, diğeri ise takım elbiseli bir adamdı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, rahat tavırlarımla onlar yaklaşıırken kılımı bile kıpırdatmadım.

"Gecikme için özür dilerim. Son anlaşma beklediğimden biraz daha uzun sürdü." İşadamı bana samimi bir gülümseme verdi. "Siz Hugh Troyes musunuz?"

Gerçek ismim değil ama insan ilişkilerinde kullandığım bir isim. Başımı sallayarak kotumun ön cebine uzandım.

Kaslı adam alçak bir tıslamayla silahını çıkardı. "Komik iş yok."

Adama alaycı bir bakış fırlatarak yavaşça kartvizitimi çıkardım ve kıvrılmış parmak eklemlerimle başparmağımın arasında tuttum. "Sadece iş."

Diğer adam başını bana doğru salladı. Kaslı adam kartı alacak kadar yaklaştı. Okumadan patronuna uzattı.

"*Cehennem Atı Koleksiyoncusu*'nu hiç duymadım."

Omuz silktim. "Bu iş neredeyse yüz yıldır var."

Eski bir şövalye boş zamanlarında eski silahları toplamaktan başka ne yapabilir ki?

Adam hâlâ kuşkuluydu, beni ve arabamı inceledi. Dış görünüş umurunda değildi. Solmuş, rahat bir kot pantolon ve uzun kollu beyaz bir Oxford gömlek giymiştim. Doc Martens ayakkabılarım yıpranmış ve aşınmıştı. Yine de nane beyazı ve kırmızı 1967 GT500 Mustang'im hakkında hiçbir şey söyleyemezdi. "Nakit paran var mı?"

Rahat duruşumdan kalktım ve bagajı açtım. Üstünde tek bir siyah çanta duruyordu, hazinelerimin geri kalanı ise muşambalarla örtülmüştü. *Bütün* işimi bilmelerine gerek yoktu. Çantanın kilidini açtım ve adamın düzgünce istiflenmiş banknotları görebilmesi için çevirerek açtım. "Bana malları göster. Doğrulamam gerekiyor."

Arabaya döndü ve "Tapınakçı çantasını getirin" diye seslendi.

Üçüncü bir adam uzun siyah bir çanta taşıyarak arka koltuktan indi. "Nerede açmamı istersiniz?"

Kalp atışlarım hızlandı. Kılıf en azından uygun boyuttaydı ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. O çantanın içinde bir düzine boktan replika olabilir ve sahte olduklarına dair bir ipucu bile yoktu.

İşadamı arabasının kaputunu işaret etti. "Daha iyi bir ışığa mı ihtiyacınız var? Sokağın sonuna gidebiliriz."

"Hayır, böyle iyi." İçimi bir beklenti kapladı, ancak bu umudu sağlıklı bir gerçeklik dozuyla yumuşatmaya çalıştım. Yıllardır arıyordum. Ödülümü Indianapolis stadyumunun arkasındaki bir arka sokakta bulma ihtimalim...

Üçüncü adam boyasına aldırmadan çantayı arabanın kaputunun üzerine bıraktı. Çantayı çevirerek açtı ve geri çekildi.

Telefonunu çıkaran işadamı flaşı açtı ve içindekileri aydınlatmak için çantanın üzerini taradı. İçinde daha küçük, ince siyah kadife bir kılıf vardı. Onu da açtı ve ışığı gururla oyma fildişi sapın üzerinde gezdirdi. Bıçağının üzerinde kırmızı Tapınakçı haçı bulunan güzel bir hançer ve kılıftı bu. Çok güzel bir örnekti, muhtemelen on sekizinci yüzyılın sonlarından kalmaydı ve bir mason locası için yapılmıştı. İletişimimiz sırasında, süslü hançerle daha çok ilgilendiğimi düşünmesine izin vermiştim, ama onunla temas kurmama neden olan şey, altındaki daha eski bıçaktı.

Yaş ve korozyonla kararmış olan kılıç doğru uzunlukta ve genel tasarım olarak dikkatimi çeken resimlerle aynı görünüyordu.

Denge için sekizgen kabza, kendine özgü haç biçimli kabza, basit, işlevsel bıçak. Doğal olarak kabzanın etrafını saran deri çürümüştü.

Gerçek olduğunu varsaymak için çok fazla ustalıkla yapılmış kopya görmüştüm. Emin olmak için onu elime almam gerekiyordu. "Alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Elimi uzatıp parmaklarımı açar açmaz merak ve telaşlarının arttığını hissettim. Her iki elimdeki bükülmüş parmakların her biri çok açık ve kötü bir şekilde kırılmıştı. Tekrar tekrar.

Kaslı adam "Tanrım" diye mırıldandı.

"İsa'nın bununla pek ilgisi yok," dedim hafifçe. Çarpık parmaklarımı çıplak kabzanın etrafına sararak, kılıcı saygıyla kaldırdım. Ona dokunduğum anda gerçek olduğunu anladım. Ağırlığı doğrudu. Bedenim ve gücüm ciddi şekilde tükenmişti ama kaslarım ve kemiklerim on ikinci yüzyıldan kalma bir Tapınakçı kılıcının avucumdaki hissini hâlâ hatırlıyordu.

İster *benim* olsun...

Gözlerimi kapatıp kılıcı önümde düz tuttum ve parmak uçlarımı kılıçta gezdirdim. Bir yerine iki dolgu, o çağda kılıç tasarımı için benzersizdi ama kesin olmak için yeterli değildi. Kalbim gümbürdedi, yavaş, ağır bir atış, kanım durgunlaştı. Kılıcın üzerine harfler kazınmıştı. Kir ve pasla aşınmışlardı ama hâlâ oradaydılar.

Payens. Yüzyıllar önce genç ve hevesli bir Tapınak Şövalyesi olarak kullandığım soyadımın eski bir yazılışı. Gurur doluydum ve hâlâ onura inanıyordum. Kimse beni öldürmesi gereken yaralarla neden bu kadar çok savaşta hayatta kalmayı başardığımı sorgulamamıştı. "Ölmem" gerektiğinde bir süreliğine evime, Troyes'a döndüm ve bir başka tur için oğlum olarak geri geldim.

Ta ki Kral Philip Tapınak Şövalyeleri'ne son verip beni ve birçok kardeşimi sapkın olarak hapse attırana kadar. Domme'de katlandığım işkence, Desideria beni serbest bıraktığında gelen işkencenin yanında soluk kaldı. Beni kendi Kanı olarak tuzağa düşürmüştü, ona karşı asla el kaldırmayacağıma dair ettiğim yeminle bağlanmışım. Onun emriyle binlerce kişiyi öldürmüştüm ama *bu* kılıçla değil.

Bu kılıç sadece onuru bilirdi. Üzerine Tarikat'a yemin ettiğim ve kralın köpeklerinin elimden aldığı ilk şey olan kılıcın ta kendisiydi.

"Eee?" İş adamı sordu.

Bir zamanlar ne kadar keskin olduğunu hatırlayarak başparmağımı kenarında gezdirdim. "Kaba bir şekli olsa da gerçek." Onu kutusuna geri koydum ve

süslü hançeri eline aldı. "Bu o kadar eski değil ama bozulmamış ve koleksiyonluk bir cazibesi var."

"Telefonda da söylediğim gibi, bu bir paket anlaşma."

"Gerçekliklerinden memnunum. Anlaştığımız gibi seti yirmi beş bin dolara alacağım."

"İsrail'den gelen ve bunun iki katını ödeyecek bir alıcım var."

İçimden iç çektim. Neden, ah neden, insanlar bu kadar açgözlü olmak zorundaydı? Omuz silkerek arabama doğru döndüm. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Eğer daha gerçek bıçaklara erişimin varsa, bir sürü alıcım var."

Bu bir yalandı. Tek alıcı bendim. Ama bıçağın iyi yapıldığından emindim.

"Bak ne diyeceğim. Kırk bin dolara, senindir."

Yavaşça arkamı döndüm, yüzüm pürüzsüzdü, kollarım yanlarımda gevşekti. "Bak ne diyeceğim. Bunca yolu gelmeden önce anlaştığımız fiyata bıçakları bana sat ve güneşin doğuşunu görecek kadar yaşa."

Kaslı adam sert bir kahkaha attı ve kullanmaya çok hevesli olduğu anlaşılan silahını göğsüme doğrulttu. "Bundan emin misin, ihtiyar?"

Nefesimi yavaşça bırakarak dudaklarımın kısa bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. Sonra bulanıklaştım. Öne atıldım ve fildişi hançeri o kadar hızlı kavradım ki, bıçağın ucunu adamın çenesinin altına bastırmadan önce kimse kıpırdayamadı. "Evet, aslında öyleyim."

Kaslı adam seğirdi ve bir el ateş etti ama silah artık bana doğrultulmamıştı bile. Onunla burun buruna geldim, gözlerinin içine baktım ve gerçek beni görmesine izin verdim.

Cellat.

Dışarıdan bakıldığında, bedenim çarpık, harap elleri olan kırışmış yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Vücudumun her santimini kaplayan yara izlerini göremiyordu. Ya da boynumdaki kalın halkayı -başımın kesildiği yeri-. Boyum onun kadar bile değildi ve muhtemelen benden beş altı kilo fazlaydı. Ama bunun bir önemi yoktu.

Gözünü bile kırpmadan onu başparmağımla öldürebilirdim.

Ondan önce binlercesini öldürmüştüm.

Artık ölü kraliçeye hizmet etmiyordum. Artık onun adına öldürmem için beni zorlayamazdı. Ama bu insanı öldürmeyi seçersem, bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Nesin sen?"

Hançeri indirerek gülümsedim ve yüzündeki kanın çekilişini izledim. "Sadece iyi niyetle yapılmış bir pazarlığı sürdürmeye kararlı bir koleksiyoncu." Başımı çevirdim, iş adamı için hoş gülümsememi korudum. "Sözünü tutacak mısın? Yoksa ölecek misin? Seçim senin."

Solgun gözlerini hızla kırıştırdı, şüphesiz seçeneklerini gözden geçiriyordu. Uzakta bir polis sireni geceyi yankılandırıyordu. Bu onun karar verme sürecine yardımcı oluyor gibiydi. "Peki."

Tekrar bulanıklaştım, para çantasını kaptım ve ona uzattım. "Çok iyi. Sorunsuz bir işlem için beş bin dolarlık bir ikramiye ekledim."

Yüzünden ter damlıyordu ve çantayı almak için uzandığında eli titriyordu. Hançeri yerine koydum ve daha onlar hareket etmeden büyük çantayı bagajıma yerleştirdim. "Sizinle iş yapmak harikaydı."

GUILLAUME

I Aklımda belli bir hedef olmadan Indianapolis'ten batıya doğru yola çıktım. Gecenin karanlığında, mutluluk içinde tek başıma sürüyordum. Motorun gürültüsü

At toynakları dörtlüye koşuyordu ama yine de keyifliydi. Zaten şimdi cehennem atıma geçemezdim. Çok güçsüzdüm.

En güçlü Üçlü kraliçeye yüzyıllarca hizmet ettikten sonra, onun gücü olmadan yavaş yavaş solup gitmiş olsam da, özgürlüğümün tadını çıkardım. Avrupa'dan kaçana kadar yakalanmamak için tüm yeteneklerimi kullanmış olsam da, bir kraliçe olmadan beklediğimden onlarca yıl daha uzun süre dayanmıştım.

Her Aima kraliçesi beni tuzağa düşürmek için ağlar kuruyordu, ama özellikle Roma kraliçesi Marne Ceresa. O ve benim eski ölü kraliçem yüzyıllardır rakiptiler. Doğal olarak konumunu güçlendirmek için Cellat'ı kendi tarafına çekmeyi düşündü.

Burada, Amerika'da, kıyılardan uzak durduğum sürece yeterince güvendedim. New York kraliçesi burada olduğumu bilmiyordu. San Fransisco kraliçesi sarayını dağıtmış ve Çin'e geri çekilmişti. New Orleans'ta ve muhtemelen Meksika'da başka bir kraliçe daha olduğu söyleniyordu. Arada dolaşmak için bolca toprakla kaçınmak için yeterince kolay yerler.

Varlığım koleksiyonumla sınırlı kalmıştı. Koleksiyonumu genişletmek için araba kullanıyordum. Koleksiyonum için istediğim yeni bir parçanın piyasaya çıkmasını beklerken uyukluyordum. Zaman geçirmek için yapacak başka bir şey yoktu ve yüzyıllar süren hizmetim boyunca uyumama hiç izin verilmemişti.

Kanın uyumaya ihtiyacı yoktu. Gücümüzü sadece kraliçemizin kanından alıyorduk. Beni besleyecek bir kraliçe olmadan, o müthiş Kan'ın bir kabuğuydum.

bir zamanlar olduğum gibi. Duyularımın bir kısmını her zaman tetikte tutmama rağmen uyku artık bana kolay geliyordu. Sırf kesintisiz dinlenmenin tadını çıkarmak için odamın parasını haftalarca ödemeye bile başlamıştım.

Lanet insan, bana yaşlı adam diyor.

Yine de haklıydı. Yeteneğimi göstermek için kullandığım hız patlaması rezervlerimi tüketmişti. Buna değdi. Buna şüphe yok.

Koleksiyonuma asla eklememekten korktuğum tek bıçak şimdi arabayı sürerken kalçalarımın üzerinde yatıyordu. Koleksiyonum tamamlanmıştı.

Ölme vaktim geldi.

Yakında araba kullanamayacak kadar güçsüz olacaktım. Eğer yerimi değiştiremezsem, eninde sonunda bulunacaktım. Bir kraliçe beni bulmayı başaracaktı. Ölü, soğuk dudaklarımı ayırır ve kanını boğazımdan aşağı akıtarak beni hayata döndürürdü. Beni başka bir sonsuzluk için yanına zincirleyecekti. Bedenimi ateşte yok edebilecek güvenilebileceğim kimse yoktu ve o zaman bile bir kraliçenin beni geri çağıramayacağından tam olarak emin değildim.

Ben başsız şövalyeydim. Öldürülemezdim.

Kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, pörsümüş damarlarımdaki durgun kanı itiyordu. Onarılamayacak kadar şişmiş ve bükülmüş, hasarlı parmaklarım direksiyonu kavradı. Bu gerçekleşmeden önce ölmenin bir yolunu bulmalıydım, bu bir cehenneme girip en iyisini ummak anlamına gelse bile.

Mississippi Nehri'nin Missouri tarafında yoldan çıktım. Bir başka ucuz otel, bir aylık nakit ödeme. Birkaç hafta uyuyakalırsam diye. Bavulumu fazla açmadım. En sevdiğim bıçaklarım. Mineral yağ. Bıçakları parlatmak için eski bir gömlek. Tapınak kılıcımı eski ihtişamına kavuşturup kavuşturamayacağımı görmek için temizleme kitim.

Ama önce, gün doğumu. Gece gökyüzünün yerini gündüze bırakmasını seyretmeye bayılırdım. Belki de bir şaka, ışığın ilk dokunuşuyla alev alan eski efsanevi vampirlere bir selam. Keşke bu mümkün olsaydı. Cehennemi varlığım nihayet sona erecekti.

Mustang'in kaputuna yaslanarak yüzümü doğuya döndüm. Şehir ışıkları yıldızları karartmıştı ama yine de koyu kadife gökyüzüne serpiştirilmiş birkaç elmas vardı. Aşağıda nehir ve karşıda kemer gibi uzanan köprü varken, güneşin ilk ışıklarının ufku kırmasını bekledim.

Ensem diken diken oldu. Cehennem atının kulakları bir tehdidi duymak için ileri geri seğiriyor olmalıydı. Başımı çevirmedi ama duyularımı açtım. Derin nefes aldım. Hiçbir şey yaklaşmadı, en azından hissedebildiğim kadarıyla. Ama karıncalanma arttı.

Bir kaşıntı omurgamdan aşağı yayıldı. Tenimi yakıyor. Her yara izi. Aydınlandı. Boynumdaki yırtık halka. Kılıç izleri. Ok ve mızrak delikleri. Isırıklar. Kraliçem için başka bir kelle keserken öfkeli pençelerimden gelen kesikler. Ayaklarımın tabanına bastırılan yanan demirler. Eklemlerimi parçalayan askılar. Balyoz parmaklarımı kırdı. Vücudumdaki her kemiği.

Nefes nefese başımı çevirdim. Oraya. Batıya doğru. Gökyüzü bir demir ocağı gibi kırmızı parlıyordu.

Lanet bir kraliçe. Arıyorum. *Beni.*

İçimi kavuran ateş üzerimden akıp gitti ve beni titreyerek, soğuk havada benim buharlaşarak bıraktı. Zonklayan, acıyan parmaklarıma rağmen ellerimi yumruk yapıp sıkarak, "Zorlanmayacağım," diye bağırdım.

Kırmızı parıltı söndü ama onu hâlâ hissedebiliyordum. Şaşırtıcı derecede genç bir kraliçe. Bahse girerim otuz yaşında bile değildi. Burada doğmuş bir kraliçe. Kraliçelerle hiç tanınmayan bir diyarda. Her yıl daha az kraliçenin doğduğu bir dünyada.

İnfazcı çağırılıyor.

Daha önce hiç bir kraliçe tarafından çağrılmamıştım. Desideria beni Domme hapishanesinde kapana kısılmış ve çaresiz halde bulmuştu. Kanını sunmadan önce hizmet edeceğime dair yeminimi almıştı. Kralın köpeklerinin ellerinde sonsuz işkence ile kraliçemin emrinde sonsuz öldürme arasında seçim yapmaya zorlanmıştım.

Çok fazla seçenek yok. Gerçi geriye dönüp baktığımda.

Yine de kraliçeye hizmet etmeyi seçerdim. Beni ne yapmaya zorlayacağını bilsem bile.

Bir sebepten dolayı Cellat'tım. Bu benim doğamdı. Gücümdü. Doğuştan gelen içgüdülerim beni bir kraliçenin gücünü tatmadan önce dünyanın dört bir yanında düzinelerce tur atarak zamanımın en seçkin ölüm timine katılmaya yöneltti.

Bu yeni kraliçenin çağrısını görmezden gelmeyi seçebilirdim. Yaralarım hâlâ onun çağrısının içimi yakıp kavuran anısı karşısında gergin ve hassas hissetse de, şimdiden solmaya başlamıştı. İçeri girebilir, ince, yıpranmış yatağa uzanabilir ve haftalarca rahatsız edilmeden sürüklenebilirdim. Tek umudum tekrar uyanmaktı. Daha az vicdanlı bir kraliçe araştırmaya gelmeden önce arabayı sürüp yerimi değiştirecek gücümün hâlâ olduğunu.

Ya da hiçbir kraliçenin olmaması gereken bu genç kraliçeye hizmet edebilirdim. Kesinlikle ilgimi çekmişti. Nasıl bir kraliçe olurdu? Ne

Mahkeme mi? Ne kadar güçlü olurdu?

Roma Kraliçesi bile beni zorlayamazken, Cellat'ı çağırarak kadar güçlüydüm.

Cehennem atı içimde homurdandı, koşmaya hevesliydi. Savaşa girmeye ve yeni kraliçenin sancağını taşımaya hazırdı. Savaş, öldürme ve kan.

"Bundan emin misin, ihtiyar?"

Çağrı hafif bir fısıltıya dönüşürken insanın tehdidi kafamın içinde yankılandı. O çok genç bir kraliçeydi ve ben çok ama çok yaşlıyım. İçimde ona yemin edecek güç var mıydı?

Bir şey beni göğsümden öyle sert dürttü ki homurdandım. Çok güçlü bir kraliçe ve çok güçlü bir alfa. Kraliçenin kanı yeteneğimi güçlendirmeden bunu söylemek zor olsa da, hissettiğim kadarıyla genç ve hamdı.

Lanet olsun. Cellat, kulaklarının arkası ıslak bir Blood'a ve çocuk kraliçeye dadılık yapmayı reddetti.

Onun bir görüntüsü gözümün önünden geçerek zihnimi küle çevirdi. O bir çocuk değil, yetişkin bir kadındı. Yatakta iki kanın etrafını sarmasından mutluluk duyan bir kraliçe. Kahkahası içimde dalgalandı, kadife gibi gür ve şehvetli, tenimin üzerinde iz bıraktı ve sonra uzaklara çekildi. Sadece saatler kaldı.

Cehennem atım omurgamı çatlatan sert bir kişneme çıkardı ve sonra daha yumuşak, sıcak, alçak bir kişneme. Aygırdan kısrığa.

Zamanında bir sürü kraliçe ve kraliçenin kanını sikmiştım. Ama kraliçemi hiç sikmemiştim. Desideria beni hiç böyle istememişti, tanrıçaya şükürler olsun.

Kalbim tekrar atmadan önce ucuz odanın içindeydim. Bıçaklarımı vücudumun her yerinde saklandıkları yerlere sokuyordum. Yeni aldığım çantayı ve diğer eşyalarımı topluyordum. Tapınakçı bıçağı başka bir gün temizlenmek üzere beklemek zorunda kalacaktı.

Kraliçemin yanında yerimi aldıktan sonra.

GUILLAUME

T susuzluğum alevlendi, dişlerim acıyla zonkluyordu.

Yüz yıldır bir kraliçenin kanını tatmamıştım. İronik olarak, ben bunu düşünmemiştim bile. Tek endişem Roma kraliçesinden kaçmak ve kayıp kılıcımı ararken yerimi gizlemektir. Bu yeni, genç kraliçeye katılma ihtimaliyle açlığım canlandı ve bir daha asla bastırılamayacakmış gibi şiddetlendi.

Otoyolda o kadar sert sürdüm ki Mustang altımda titredi. Trafikte bir o yana bir bu yana savruluyor, motor susuzluğum gibi kükrüyor, ayağım pedalı yere basıyordu. Neyse ki otel odasına gitmeden önce depoyu doldurmuştum. Yakın olacaktı ama benzin almak için durmak zorunda kalmadan ona ulaşabileceğimden emindim.

Saatler geçtikçe hem geçmişteki hizmetimi hem de bu yeni kraliçenin benden neler isteyebileceğini düşünmek için zamanım oluyordu. Beraberimde getirdiğim karışıklıklar. O ve Kanı, ben hâlâ Üçlü'nün Celladı'yken hayatta olamayacak kadar gençtiler ama duydukları hikâyeleri ancak hayal edebilirdim. Hiçbiri hoş olmayacaktır.

Eğer beni eski gücümün bir kısmına geri getirebilirse, alfası benim hakkımda bir şey biliyorsa muhtemelen altına sıçırıyordu. Desideria beni rakiplerine göndermekten, saraydaki herkesle yakınlaşmama izin vermekten büyük zevk alıyordu.

Ta ki cinayetler başlayana kadar.

Kaçınılmaz olarak, önce alfanın öldürülmesi gerekiyordu. Kan'ın geri kalanını teker teker avlamak kolaydı. Sonra Desideria büyük

kraliçenin tüm sarayını ele geçirir ve zayıf kraliçeyi diz çökmeye ve ona boğazını sunmaya zorlar.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Bu kraliçenin sarayına girerken alfasını kızdırmadan dikkatli olmalıydım. Bırakın onu, herhangi bir Kan'la bile savaşılamayacak kadar güçsüzdüm.

Kansas City'nin dışındaki huzurlu bir kırsal mahallede gotik görünümlü bir malikaneye doğru hızla ilerlerken, bunun son olup olmadığını merak ettiğim bir an oldu. Acaba bu alfa, genç ve acemi kraliçesiyle birlikte beni sonunda öldürecek olan kişi miydi? Beni dize getirmek için fazla bir şey gerekmezdi.

Eğer bu kraliçenin ateş yeteneği varsa... Beni isli bir kül yığınının çevirmesine engel olamazdım.

Koleksiyonum tamamlandı. Tapınakçı kılıcım ait olduğu yere, elime geri döndü. En azından bu şekilde onurlu bir şekilde öleceğim.

Kraliçenin kan çemberinin sınırlarını hissetmeye hazır bir şekilde kaldırımda ilerledim ama ön kapıya kadar gelebildim. Bu beni daha da çileden çıkardı. Yuvası olmayan bir kraliçe mi? Onu güvende tutacak bir kan çemberi yok muydu? Bu genç yavru savunmasız kraliçesiyle ne halt ediyordu? Daha iyisini bilmiyor muydu?

Tanrıçanın beni bu kızın yanına göndermeye uygun görmesine şaşmamalı. Yardıma ihtiyacı vardı, ciddi bir yardıma, eğer alfasının sunabileceği tek koruma buysa.

Kapıyı yumrukladım, susuzluğum beni çılgına çevirdi. Kraliçenin boğazına dişlerimi geçirmemi engelleyen tek şey birkaç dayanıksız duvardı. Bir de onurum tabii ki. Tüm varlığım boyunca, Desideria emretmediği sürece, hiçbir kraliçeye onun izni olmadan yaklaşmamıştım.

Artık hiçbir kraliçe bana emir veremez.

Sadece bu yanan susuzluk beni yeni kraliçemin ayaklarına sürükledi.

Kapıyı bir kadın açtı. Kan değildi, Aima bile değildi, ama gözleri tanıdık gelmişti. Başını kibarca eğdi ve kenara çekildi. "Isador Hanesi'ne hoş geldiniz Sör Guillaume."

Isador. Bu ismin bir anlamı vardı. İçimde derinlerde yankılanıyordu. Hafızamın derinliklerinden bir şey yükseldi, belli belirsiz siyah bir başlık, ama hatırlamaya çalıştığımda duman gibi dağıldı. Dişlerim ağrıdı, boğazım toz gibi kurudu ama başımı eğdim. "Teşekkür ederim leydim."

"Kraliçe sizi yan odada bekliyor." Sesini hafifçe yükseltti. "Diğer insan ziyaretçimiz için birkaç fikrim var. İzninizle Majesteleri, birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Fildişi saplı hançerin Isador consiliarius olduğuna bahse girerim.
"Elbette, teşekkür ederim Gina," dedi kraliçe.

Kalbim tekledi, umutsuz bir umut ve ihtiyaçla çırpınan, titreyen bir yaratıktı. Oturma odasına adımımı attığımda bakışlarım hemen kraliçeye kaydı. Uzun siyah saçları ve dolunayın ışığını yansıtan yıldızlı bir geceyi andıran gözleriyle genç ve güzeldi. Büyük alfa onu yutmuş, kolları ve kalçaları onu kendine doğru çekiyordu. Daha da genç olan bir başka Kan ise ayaklarının dibinde yere oturmuş, yüzünü bir hırıltı kaplamıştı.

Benden pek hoşlanmadılar. Aksini beklediğimden değil.

Eğer consiliariuslar beni tanıdıysa, Cellat'ın Isador Hanesi'ne girdiğini de biliyor olmaları muhtemeldi. Kraliçelerine yönelik tehdidi ortadan kaldırmak için ağızlarından köpükler saçmalarına şaşmamalı. Eğer onun yanında olsaydım.

Benim gibi bir kanın kapıdan içeri adım atmasına asla izin vermezdim.

Hızlı düşünerek, herhangi bir kraliçeye yapabileceğim en şaşırtıcı ve anlamlı jesti yapmaya karar verdim. Sanki Üçlü Birlik'te oturuyormuş gibi ona son derece saygılı davranacaktım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve önünde secdeye kapandım. "Kraliçem, çağrınıza cevap vermek üzere huzurunuzda geldim."

Yüksek sesle bir nefes çekti. "Ne yapıyorsun sen? Ayağa kalk. Böyle bir şeye ihtiyacım yok... Lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin. Kimsin sen?"

Bu kraliçenin etrafındaki gizem daha da derinleşti. Susuzluktan çıldırmış olmasaydım, Yüksek Saray görgü kurallarını anlamadığı için daha çok dehşete düşeceğime eminim. Bakışlarımı yerde tutarak başımı hafifçe kaldırdım. "Guillaume de Payne, Majesteleri."

Genç Kan vahşi bir hırıltı çıkardı, pençeleri ahşap zemini tırmalıyordu.

"Daire," diye uyardı onu susturarak. "Sorun nedir?"

Korktuğum gibi, saray hayatı hakkında çok az şey biliyordu, yoksa beni sadece ismimden tanırdı. Gerçi kanı tehdidi kesinlikle fark etmişti. "Görüyorum ki ünüm benden önce geliyor. Dediğim gibi Kan, barış için geldim. Onun çağrısına geldim." Bir sonraki kısıma vurgu yaptım, her kelimeyi niyetle tarttım. "Hiçbir kraliçe bana emir veremez."

Hâlâ rahat bir şekilde parmaklarını en genç Blood'ın saçlarında gezdirdi. "Ne ünü?"

Mırıldanacak kadar sakinleşince, "Bir kraliçeye alfasını öldürecek kadar uzun süre kur yapmasıyla ünlüdür," diye cevap verdi.

Kraliçe genç Blood'ı kucğından itti ve ayağı fırladı. Gözleri öfkeyle parlıyor, narin çenesi kararlılıkla dikleşiyordu. Gücü yükseldi, havayı devasa kayalarla doldurarak nefes almayı zorlaştırdı. Kanaması bile yoktu ama gücü muazzamdı.

Dürüst olmak gerekirse, çok büyüktü. Görünüşe göre sahip olduğunun farkında bile olmadığı bir ham güç çığı. Bu tür bir güç onu yakabilir, dünyanın temellerini çatlatabilir ve kontrol etmeyi öğrenmezse değer verdiği her şeyi yok edebilirdi.

Triune seviyesinde güç. Düşüncesizce yaptığım nihai saygı jesti tamamen hak edilmişti.

Savaş zihnimde uğuldadı. Çekilmiş çeliğin fısıltısı. Çınlayan kılıçlar. Kışneyen atlar ve çarpan toynaklar. Ölenlerin cığlıkları. Kan nehirleri. Başka bir Triune kraliçesine hizmet etmek için çağrılmışım.

Başka bir Triune kraliçesine karşı.

Roma kraliçesi, başka bir kraliçenin Cellat'a Kan adını verdiğini öğrense hiç de memnun olmazdı.

Vay anasını. Eğer beni Kan olarak kabul ederse, bu savaş Son Haçlı Seferi'ne rakip olabilir.

Elinde küçük bir çakıyla kapıya doğru işaret etti. "Getir. Dışarı."

"Kraliçem-"

Gözleri daha sıcak yanıyordu, kara delikler yıldızları yok etmek için emiyordu. Bir düşüncesiyle beni ezebilirdi - eğer bunu bilseydi. "Ben senin kraliçen değilim! Ona sahip olamayacaksın. Beni duyuyor musun? Ona elini bile süremeyeceksin. Arkanı dönecek ve doğruca kapımdan çıkıp gideceksin."

Ayakta duran alfası, şekil değiştirmeden bile gördüğüm en büyük kandı. Yine de bu, önceki hayatımda onu öldürmeme engel olmazdı. "Onu dinlemelisin."

Ağız şoktan bir karış açık kaldı. "Onu kabul etmemi mi istiyorsun? Seni öldürse bile mi?"

Hâlâ yüzüstü yatarken hızlıca cevap verdim: "Benden istediğiniz her yemini ederim kraliçem. Alfa'nıza, Kanınızdan herhangi birine, ne isterseniz ona asla dokunmayacağıma yemin ederim. Yeter ki hizmetinizde kalmama izin verin."

"Seni de yeminlerini de sikeyim. Kanıma zarar vermeyeceğine yemin ettin diye sana, tanımadığım bir adama neden güveneyim? Neden?"

Bıçaklar karnıma saplandı. Hâlâ sahip olduğum az miktardaki kan damarlarımda buz tutmuştu. Eğer ne teklif ettiğimi anlamadıysa... "Sen

şerefimi sorgular mısınız?"

Alfası yaklaştı ve eğilerek bana elini uzattı. "Aramızdaki bir yuvada yetişmediği için senin kim ya da ne olduğunu bilmiyor. Ne onurunu ne de sözünü sorgulayacağım."

Cesur bir Blood, hakkını vermeliyim. Henüz yeminimi etmemişti. Elini tuttum ve ayağa kalktım ama onu bırakmadım. Çok gençti ama güçlüydü, devasa kasları ve alev alev yanan gücü vardı. Kraliçe onu derin ve iyi beslemişti. Sadece onun kanının benim için de aynı şeyi yapmasını umabilirdim. Beni eski gücümün bir gölgesine döndürse bile ona hizmet ederdim. Memnuniyetle.

"Alrik Isador," dedi alfa.

Doğduğu evin adını da bilmek isterdim ama onu düzeltmek bana düşmezdi. Henüz değil. Yine de genç bir Kanın yaşlı bir Kanla tanışması için uygun yolu gösterecektim. "Guillaume de Payne, Ashere Hanesi'nden doğdum."

Başını sallayarak kraliçeye döndü ve elini ona uzattı. Elini kavrayan kraliçe yaklaştı, gözleri kısılmış, dudakları sert bir şekilde eğilmişti. "Kraliçem, Shara Isador."

Bıçağı hâlâ sağ elinde tutuyordu. "Tüm Kanların kraliçelerinin ev adını aldığını sanırdım."

Ona bu kadar yakınken, açlığım içimde alevlendi ve bastırılmayı talep etti. Kendimi kontrol altında tutmak için onca yılımı verdim. "Ben olmadığım sürece öyle. Daha önce hiçbir kraliçenin adını almadım ama senin için hazırım."

"Neden?"

İçimde bir saygı parıltısı daha belirdi. Olmadığı bir şeymiş gibi davranmamasını seviyordum. Bilmediğini biliyordu ve bizim bu cehaleti bilmemizi umursamıyordu. Roma'da çarmıha gerilmemize neden olsa da dürüstlüğü ferahlatıcıydı. "Çünkü hiçbir kraliçe bana sana gelmemi emretmiyor. Çağrınıza özgürce geliyorum. Adını kabul ediyorum. Alfa'nı kabul ediyorum."

O etkileyici gücünü bana odakladı. "Neden?"

Dizlerim titredi, kemiklerim onun gücü altında parçalandı. Böyle bir güç. Tanrıça. Her nefes onun gücünü ciğerlerime çekiyordu. Kokusunu. Göz kapaklarım çırpındı. Esen çöl kumları, uzakta bir piramit, kanı tatlı bir vaha, söndürücü...

Onun kanı. Tekrar içime çektim, o kokuyu daha derin soludum, kanının parçacıkları çoktan açıktan ölmüş hücrelerime işlemişti. Yaralı değildi ama kanı havaya karışmıştı. Gözlerim kocaman açıldı ve alfasına odaklandım. "Üreme döneminde. Genç ama güç yüklü, kendine ait bir yuvası yok ve onu koruyacak sadece iki deneyimsiz Kan var. Ve sen beni gördüğün yerde öldürmedin mi? Ya aptalsın ya da..."

Bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Kesinlikle aptal değildi.

Aptal olan bendim. Aslında bu kraliçenin yanına gelmekte tereddüt etmiştim. Triune seviyesindeki bu genç kraliçe, bir Isador varisi üretme yeteneğini şimdiden bilinçsizce sergiliyordu. Marne Ceresa bilseydi.

Shara'yı yok edecekti. Şimdi. Daha fazla güç kazanmadan önce. Triune'daki haklı yerini almayı düşünmeden önce.

Ya da... Marne Ceresa'yı koltuğundan sonsuza dek indirir.

Shara Isador'un Cellat'a yanında ihtiyacı vardı, yoksa kendi yuvasını bile kuramadan ölmüş olacaktı.

Onurum onu etkilemedi. Ne yaşı, ne adı, ne de ünü. Elinde küçük bir bıçakla etkileyici alfasını savunmak için bana karşı dururdu. Bu, daha önce hiç bilmediğim türden bir sevgi ve sadakatten bahsediyordu.

Belki de sunduğum şeyin daha büyük bir gösterisine ihtiyacı vardı. Onun için ne tür bir Kan olabileceğimi gösterecek büyük bir jest. Onun düşmanlarını öldürecek durumda değildim, henüz değil. Ama eğer benden içerse.

Kanımdan bir yudum bile alsa, başsız şövalyenin yaralanmaya ve ölüme karşı dayanıklılığını kazanacaktı. Üçlü Haçlı Seferi'nde umutsuzca ihtiyaç duyacağı bir hediye.

Ona doğru hamle yaptım. Ona dokunmak için değil, yanaklarını kırık ellerimle kavrayıp sonsuz gözlerine dalmak için can atıyordum. Kendimi onun elindeki bıçağa doğru ittim ve kısa bıçağı vücuduma aldım. Çelik, onun dişlerini boğazımda hissetmeye ne kadar hevesliyse o kadar hevesle böğrümeye kaydı.

"Kraliçem. Al beni. Seninim."

Shara, **Kraliçe Kral Oluyor**'da Guillaume'u kanı olarak alır.

KRALİÇE ALIR... WU TIEN XIN

Şarkı: Sam Tinnesz'den Wolves

XIN

A yalnız kurt kış gecesinde uludu.

Kalçalarımın üzerine oturup bir cevap duymayı bekledim. Akrabalarımın kimse cevap vermeyince şaşırdım. Arkansas'ta doğal kurt yoktu.

Sadece ben.

Burnumu hedefim olan doğuya çevirdim ama rüzgâr kuzeyden esiyordu. Binlerce kokuyu otomatik olarak filtreleyerek hilal şeklindeki aya baktım. Burada olmamalıydım.

Ama yolculuğuma devam edecek gücü kendimde bulamadım.

New York, San Francisco'dan o kadar uzak değildi ki, dört patiyle bile bu yolculuğu yapmam elli yılımı alırdı. Yine de yıllar birer birer geçti ve ben hâlâ Skye Evi'ne ulaşamamıştım. Ya hissedemediğim bir şey beni burada tutuyordu ya da New York'tan uzak durmaya zorluyordu. Kurdum böyle bir rehberliği sorgulamaktan daha iyisini bilirdi.

Varlığımın uzun yılları bana bir şey öğrettiyse, o da sabırdı. Bin yıllı kıyaslandığında elli yıl hiçbir şeydi. Hem de hiç.

Ayrıca, kılıcımı yeni bir kraliçeye yemin ettirmek için acelem yoktu. Sessizliği seviyordum. Huzuru. Öldürmeye bir son vermek. Bu dağlar benim doğduğum yer değildi ama şehirden sonra burada teselli buluyordum. El değmemiş kar, insanlar tarafından dokunulmamış. O kadar büyük bir sessizlik vardı ki kar tanelerinin yere düşerken çıkardığı yumuşak sesleri duyabiliyordum. Özlediğim tek şey diğer kurtlardı. Belki de sahil yerine kuzeye gitmeliyim. Bir sürüyle birlikte koşabileceğim bir yere...

Burnum seğırdi, odağım bu uzak dağlara ait olmayan bir kokuya kaydı. Aslında üç kokuya. Aima. Burası. Hiçbir mahkemenin olmadığı ülkenin ortasında.

İki kan. Derin bir nefes daha. *Ve kraliçeleri.*

Tek bir iz bile bırakmadan karda ilerleyerek kokuları takip ettim. Dağdan aşağıya ve çamların arasından köhne bir binaya doğru. Otoparkta durdum, birkaç saat önce durduğu yeri kokladım. Motosikletler. İki tane. Kuzeye doğru gidiyor. Takip edecektim ama önce...

Burada başka bir şey vardı. Bilmem gereken bir şey.

Kurt halimle, bir insan giriş kapısını açarken görünmeden binaya girdim. Kraliçenin kokusu koridorda daha yoğundu. Geçen hafta boyunca bu odalar arasında birkaç kez gidip gelmişti. Belki de iki kez. Ama iki Kan buraya daha yeni gelmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bir kraliçe... Kanı olmadan.

İzleri beni karanlık bir koridorun sonuna götürdü. Bu kapı koluna birkaç kez dokunmuştu. Kapıyı daha kolay açabilmek için insan formuma geçtim. Kapı koluna sert bir tekme attım ve çerçeve parçalanarak dayanıksız kapının açılmasına izin verdi.

Odada tahrip edilen tek şey kapı değildi. Karyola ortadan ikiye ayrılmış, şilte yere serilmişti. Yırtık yatak takımı seks ve kan kokuyordu, gerçi köle ya da diğer Aima'ların takip edebileceği bir iz bırakmamak için kanı geri çağırılmıştı.

Ama ben diğer Aima'lar gibi değildim. Hedefimi takip etmeyi üç yaşında bir çocukken öğrenmiştim. Kan olmak için doğmuştum, küçük yaştan itibaren acımasızca soğuk bir kılıç olarak bilenmiştim. Artık onun kokusunu almıştım.

Onu bulabilirim. Herhangi bir yerde. Kan izi bıraksa da bırakmasa da.

Ne amaçla?

Boş odada durmuş, burada olanları zihnimde canlandırmaya çalışıyordum. Hiçbir kraliçenin olmaması gereken yerde tek başına bir kraliçe ve ardından iki Aima. Onları tam burada, bu odada Kan olarak almıştı. İlk Kanı. Burası bir yuva değildi. Kan çemberi yoktu, yine de beni dışarıda tutamazdı.

Kürk ve demir kokusu aldım. Kedigillerden bir şey ve... taş. Soylarıyla hiç karşılaşmamıştım, bu yüzden evlerini tanımlayamadım. Skye Hanesi'nden olabilirler mi? Buradan mı? Ama neden?

Bir Şey bakışlarımı yakaladı. Uzun, koyu bir saç teli. Yastıktan kopardım, gözlerimi kapattım ve içime çektim. Kan. Seks. Yırtık çarşaf lar ve kırık yataktan şaşırtıcı değil. Kum. Bir çeşit çöl soyu mu? Gece açan yaseminin narin kokusu.

Bir ölüm kokusu.

Şimdi tamamen ilgimi çekmişti. Bu odada biri ölmüştü.

Yüzümü yastığa bastırıp kokusunu içime çektim. O ölmüştü. Kraliçe. Tam burada, taş kanın altında. Tahminimce alfa.

Sonra bir motosiklete atladı ve iki *yeni* kızıyla birlikte uzaklaştı. Kan.

Bir anda, dolambaçlı asfalt yolda hızla ilerlemeye başladım. Kuzeye gidiyordum, doğuya değil.

Belki de bu yeni kraliçenin sessiz, gümüş bir kurda ihtiyacı vardır.

XIN

İ Kraliçenin yuvasına yaklaştığımda bela kokusu aldım. Düzeltiyorum, henüz bir kan çemberi olmadığı için yaşam alanı. Kokuyu aldım At ve kükürt kokan ve zincir zırh gibi şingırdayan başka bir Aima'nın. Üçüncü bir Kan çağırmış olmalı.

Onun dördüncüsü olur muyum?

Evini çevreleyen demir çitin dışında durup seçeneklerimi değerlendirdim. Yuva yok, kan çemberi yok. Bu endişe verici bir eksiklikti. Daha da kötüsü, arazide düzenli olarak dolaşan insanlar vardı. Kendi arazisinde devriye gezecek kadar kana sahip değildi.

Tahmin ettiğim gibi yeni bir kraliçeyse, belki de bu evi yuvası yapmaya niyetli değildi.

Ya da belki de umursamayacak kadar zayıftı.

Hırslı, zayıf bir kraliçeye hizmet etmek umurumda değildi. Kazanma dürtüsü olduğu sürece kılıcım onun konumunu hevesle güçlendirirdi. Tüm kraliçeler tahtada ne kadar yüksekte oturduklarını önemsemezken, diğerleri sürekli olarak konumlarını ve Üçlü'ye doğru en iyi nasıl yükselebileceklerini değerlendiriyordu.

Tek bir kullanımım vardı. Eğer beni uygun bir şekilde kullanamazsa.

Güç tabanını genişletmek için öldürmeye istekli bir kraliçe bulana kadar dağlara dönsem daha iyi olur.

Skye Evi doğuda bekliyordu. New York'un kraliçesi beni kendi çıkarları için nasıl kullanacağını kesinlikle biliyordu. Yine de özgürlüğümün elli küsur yılında neden onun tarafına geçmeye zorlanmadığımı düşünmeliydim, oysa burada, izini bulduktan saatler sonra bu yeni kraliçenin evinin önünde duruyordum.

Benim için kraliçenin çağrısı olmayacaktı. Bu fırsatı uzun zaman önce kaybetmişim, cezamı hak etmişim. Yine de hizmet edebilirim. Eğer...

Öldürücü bir bıçak istiyordu.

İnsanların arasından kolayca sıyrıldım. Evine de aynı kolaylıkla girdim. Ön kapıyı koruyan bile yoktu. Yukarıda gümbürtüler ve derin sesler duydum. Merdivenleri çıkarken burnum fazla mesai yaptı. Çok fazla kan vardı. Yeni yavrulamış bir kraliçe için sürpriz değildi. Büyük bir iştahı vardı. Güzel. Bu güç ve kuvvete işaret ediyordu.

Kuru, pullu bir koku tüylerimi diken diken etti, tüylerim diken diken oldu.

Yılan. Eve giren başka bir Aima'nın kokusunu almamıştım.

Kraliçenin odasına girip manzarayı seyrettim. Devasa siyah bir kobra yatağın üzerindeki büyük bir kanın etrafına sarılmıştı. Sırasıyla kraliçe ve alfa. İyi görünmüyordu, zehrini damarlarına pompalarken hiç iyi görünmüyordu. Derisi gevşek ve tuhaf bir şekilde ıslaktı, sanki içten dışa doğru eriyormuş gibiydi. Diğer iki Kan yakınlarda bekliyordu. Biri, daha genç ve ağlayan, kokusunu aldığım kedi, dizlerinin üzerine çökmüş, destek için çok daha yaşlı bir Kana yaslanmıştı.

Genç olanın gözyaşlarını anlayamadım. Kraliçesi muhteşemdi, gücü inanılmazdı. Alfa'sı ona iyi hizmet etti.

At kokan Kan dedi ki, "Ben bunu yaşadım. Bunu da atlatacaktır."

"Doğru," diye hırladı genç olan. "Kafası kesilen şövalye de öyle diyor."

Kobranın kuyruğu takırdadı, vücudu alfasının etrafında dalgalandı. Zehirli kanını emerek saldırdı. Beni fark edemeyecek kadar avıyla meşguldü. Henüz.

"Zehri kanı değiştiriyor," dedi şövalye. "Eğer sen ya da ben şu anda ondan beslenseydik, öldürdük. Ben bile."

"Bunu neden yapıyor ki?"

Yine elimde olmadan başımı salladım. Kraliçesinin neden bir şey yaptığını soran bir Kan hizmet etmeye uygun değildi. En azından yaşlı olan ilgi çekici görünüyordu, özellikle de diğerinin kafasının kesilmesi hakkındaki sözleri doğruysa. Triune Yüksek Mahkemesi'nde böyle bir şövalye olduğunu duymuştum ama bu yüz yıl önceydi. Eminim başka bir kraliçe onu çoktan kapmıştır. "Onu kendini, onu ve nihayetinde bizi dolaylı olarak güçlendirmek için kullanıyor, zehirli."

Genç Kan ürperdi. "Bizi de ısıracak mı?"

Korkularına daha fazla tahammül edemezdim. "Kuşkusuz."

Şövalye bana doğru döndü, elinde aniden bir bıçak vardı. Güzel bir oyun. Bıçakları kollarının altında, bilek kılıflarında saklı olmalı. Bana doğru yumuşakça savurdu. Jilet gibi keskin çelik, omurgamı kolayca kesecek bir güçle boğazıma doğru parladı. Belki de o meşhur Cellat'tı.

Önemli değil. Kenara çekildim ve kılıcının boğazımdan kontrolsüzce fışıldamasına izin verdim. "Onun tüm kanını böyle mi selamlıyorsun?"

Genç Kan ayağa fırladı, ellerinden pençeler fışkırıyordu. "İçeri nasıl girdin lan?"

"Ona yaklaşmanın bu kadar kolay olmasına şaşırdım. Ama sanırım şu anda biraz... dikkatiniz dağınık."

Şövalye bana baktı, şüphesiz kraliçenin yetersiz korumalarını onun haberi olmadan nasıl ihlal ettiğimi anlamak için duyularını zorluyordu. Hediyeinden pek bir şey anlayacağından değil, özellikle de kraliçe beni bağlamadıysa.

Bu sırada alfası öldü. Kraliçesi onu kabuğuna çekerken, nefes alış verişindeki ıslak sesler yavaşladı. Kalbi zayıf bir şekilde çırpınıyordu. "Güzel. Hoş geldiniz. Yardım edin. Onlara."

Saygıya layık bir alfa. Gözümü beslenen kobradan ayırmadan yatağa yaklaştım ve yanına çöktüm. Alfa elini uzattı, ben de parmaklarını kendi parmaklarımda birleştirdim, savaşçı savaşçıya. "Onlara ve sana elimden geldiğince yardım edeceğim, alfa."

Yine de yeminim kraliçeye olacaktı, alfasına değil. Dönüşmeye başlamasını izledim, derisinin altında dalgalanan pullar gerçek formunu ortaya çıkardı. Saçları pulları kadar siyahtı. Kıvrımları kobranın sarmalları kadar gür ve kıvrımlıydı. Etrafında güç dalgalanıyor ve girdaplar oluşuyordu, girdaplar ve girdap akıntıları, farkında değilmiş gibi görünüyordu. Çok güçlü. O zamandan beri böyle değişebilen bir kraliçe duymamıştım... Bir kobra kraliçesi...

Serin, yumuşak gri sis zihnimi örttü.

Genç Kan hızla yaklaştı, alfanın elini benimkinden çekti ve alfanın gevşek kolunu göğsüne bastırdı. "Shara, lütfen. Onu kurtarmalısın. Shara!"

Dudaklarından kan damlıyordu, bir rüyadan uyanır gibi gerindi. Karanlık, parlayan gözler içimi kesti, şövalyenin yıldırım hızındaki darbesi kadar kolay kaçınamayacağım bir ölüm çanı.

Öldürüldü. Vuruldu. Bir an için kalbim tıpkı onun ölü alfası gibi tekleyerek durdu. Bu kraliçeye karşı hiçbir savunmam yoktu. Bir tane bile.

"Shara!" Genç Kan tekrarladı.

Bakışlarını benden çekip alfasına çevirdi ve beni ölümcül tutuşundan kurtardı. Kalbim çılgınca bir ritimle çarpmaya başladı. Alnımda boncuk boncuk ter birikti ve dişlerim zonkladı, beni o kadar korkuttu ki yumuşak bir sıkıntı sesini tutamadım. Neyse ki kimse duymadı ya da duyduysa bile beni fark etme utancından kurtardı.

Bir kraliçenin huzurunda verdiğim fiziksel tepkiler uzun zaman önce içimden sökülüp atılmıştı. Rezervlerimde böyle bir çatlağa izin verdiğime göre ciddi şekilde pratik yapmamış olmalıyım.

Çaresiz, zihnimde dağların huzurunu ve sessizliğini aradım. Yumuşakça yağın karı. Kurdumun yumuşak kürkü, durgun gecede kederli uluması.

Ama artık çok geçti. Gözleri bana bakıyordu, kendi zihnimde bile. Beni küle çeviren yakıcı bir karanlık.

Bileğini kesti ve kolunu alfanın ağzına bastırdı. Soğuk dudaklarından kan damladı ve cevap vermedi, bu yüzden midesindeki acımasız deliklerin üzerine kan damlattı. Etrafında San Francisco'nun tamamını aydınlatmaya yetecek güçte şimşekler çaktı.

Alfa soluk soluğa bir nefes aldı ve dişlerini onun boğazına geçirmek için sıçradı. Onu kucakladı, sırtını okşadı, beslenirken ağladı.

Daha fazla gözyaşı.

Bu kadar açık, çekinmeyen duygulara alışık değildim. Hem de hiç. Ama özellikle de bir kraliçeden. Kendi tepkilerim üzerindeki kontrolümün zarar görmesine şaşmamalı.

Duygu, başkalarının istismar edebileceği bir zayıflıktı. Bir kraliçe sevmez. Hissetmez. Ya da hissettiyse bile, bu tür duyguları sadece değerli ve güvendiği birkaç kişiye özel olarak gösterirdi. Ben hiçbir zaman o topluluğa dahil olmadım.

Yine de bu kraliçe, Shara, bir yabancı olan benim önümde açıkça ağladı. Kanını kollarında sımsıkı tutuyordu. Doğrudan boğazından içiyor, çıplak, pırıl pırıl tenine sokuluyordu. O kadar samimi ve çığdı ki kendimi toparlamak için başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Kendimi hiç bu kadar davetsiz misafir gibi hissetmemiştim, kesinlikle ait olmadığım bir yerdeydim ama aynı zamanda kendimi geri çekilmek için bir adım atmaktan aciz buluyordum.

"Çok özür dilerim. Bunun bir rüya olduğunu sandım. Seni öldürdüm. İnanamıyorum... Seni öldürdüm."

Beni derinden sarsan bir başka şok edici ifşaat. Bir kraliçe yaptıkları için asla özür dilemez. İhtiyacı vardı. Kanı, bu ihtiyaç ne olursa olsun, ölümüne bile olsa onu karşılardı. Şaşkınlıkla, odadaki en yaşlı kişi olan şövalyeye hızlıca baktım, ancak o da bana yaklaşıp yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünde daha da şok oldum.

Ve alnını onun çıplak kalçasına bastırdı.

"Gücünüz çok büyük kraliçem. Bedeli yüksek. Ama burada sizinle birlikte olmak için bu bedeli seve seve öderiz."

En azından sözlerine katılabılırdim, yine de sıradan fiziksel yakınlık beni hala sersemletiyordu. Aralarındaki hiyerarşiyi tam olarak anlayamamıştım çünkü açıkçası hiç mantıklı gelmiyordu. Elbette, alfa büyük ve güçlüydü ama yine de bir yavruydu. Ortaçağ şövalyesiyle karşılaştırıldığında, kraliçenin arkasında kimin olması gerektiği konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Özellikle de gerçekten Üçlü İnfazcı ise.

Hiçbir Triune kraliçesi Kan'ına böyle sarılıp okşamaz. Onlar için ağlamaz. Onları sevmez. Bu kadar açık.

"Bunu yapan benim aptal yeminim miydi?" diye sordu. "Çünkü Rik'in bana dişlerini vermesi için ölmesi gerekiyorsa, o zaman ölmemeyi tercih ederdim."

Şövalye başını kaldırarak, "Hiç sanmıyorum kraliçem," diye cevap verdi. "Bunun daha önce de olduğunu gördüm."

"Ne zaman?"

"Annen bana geldiğinde."

Hafifçe soludu, gözleri parladı. "Ama onun adını bilmediğini söylemiştin."

"Bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Dün gece bana onun adını vermene rağmen, aklıma getiremiyorum. Ama senin kobrayı gördüğümde, başka bir kobra kraliçesini hatırladım. Rik gibi zehirlendiğimi hatırlıyorum. Ve sonunda Desideria'dan bu şekilde kurtuldum. Benden içti ve kanımın taşıdığı zehirden öldü."

Vay anasını. O gerçekten Cellat'tı. Marne Ceresa'dan kurtulmayı nasıl başarmıştı da kendini burada, bu genç kraliçenin yatağının yanında diz çökmüş halde bulmuştu?

Sözleri kafamın içindeki o sisli sisi gıdıkladı. Hatırlayamasam da kobra bir şekilde tanıdık geliyordu. Wu Tien dışında, temas ettiğim her kraliçeyi öldürmüştüm. Yani kesinlikle annesiyle hiç tanışmamıştım.

"O zaman neden kanın beni öldürmedi?" Shara sordu.

"Çünkü Desideria beni ölene kadar içti. Şansıma, işimi bitiremeden öldü."

Alfa başını kaldırdı, tamamen iyileşmişti ve söylemeye cüret ediyorum, her zamankinden daha büyük ve daha kötüydü. "Yani artık zehirli miyim?"

"Kraliçemizin kanını taşımayan herkes için evet," diye yanıtladı şövalye. "Onun kanında zehre karşı koyacak anti-venom var." Gözlerinin kenarları hafifçe kırışarak bana baktı. "Eğer yeni dostumuz kraliçemizden önce senden içmeye kalkarsa ölür ve bu hiç de hoş, kolay bir ölüm olmaz."

Alfa bana doğru sert bir bakış fırlattı ve zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım istemsizce geriye doğru bir adım atmama neden olacak zihinsel bir itiş yaptı. Ama bu bakış, diğer iki Kan'a yönelttiği yakıcı bakışla kıyaslandığında sönük kalıyordu. Belki de gerçekten de yaşlı şövalyeye hükmedecek kadar güç taşıyordu. "Başka bir Kan'a sahip olduğumuza sevindim ama ikinizden biri bana onun kraliçemizin evine bu kadar derinlemesine girmesine nasıl izin verdiğinizizi anlatmak ister mi?"

Hemen dedim ki, "Bu onların suçu değil. Benim yeteneğim görünmezlik."

Göstermek için kendimi taşıdığım soğuk sisin içine sardım. Hala dizlerimin üzerinde, kıpırdamadan, tamamen yok oldum. Ne koku, ne ses, varlığımı ele verecek hiçbir şey kalmamıştı. Ayağa fırlayabilir ve hiçbiri kıpırdamadan kraliçenin boğazını kesebilirdim.

Şövalyenin yüzündeki şaşkınlık ifadesi beni neredeyse güldürecekti. Yüksek sesle.

Ben. Sessiz, ölümcül bıçak. Sersemlemiş bir halde sadece başımı sallayabildim. Bu saray şimdiden duygularını bana bulaştırmaya başlamıştı ve ben daha kraliçelerine yemin bile etmemiştim. İçimi bir huzursuzluk kapladı, zayıflığın bir başka yüzüydü bu. Şüphe midemi kemiriyordu. Bir kraliçe Kanını zayıflatmamalı. Kanı onu zayıflatmamalıydı, özellikle de aşkları söz konusu olduğunda. Bağlılık yeterince masum görünüyordu...

Ta ki başka bir kraliçe o bıçağı sırtına saplayana

kadar. "Seni hâlâ görebiliyorum," dedi Shara.

Diğer Kan'ın beni bir kez daha görebilmesi için sisi açtım. "Elbette. Sen benim kraliçemsin." Duraksayarak göz kırptım, içimde kaynayan kargaşaya rağmen kelimelerin boğazımdan bu kadar çabuk çıkmasına şaşırmıştım. "Varlığımı senden asla saklayamazdım."

"Kimsin sen?"

Başımı eğdim. "Xin, kraliçem. Kendimi daha önce tanıtmadığım için beni bağışlayın ama başka bir işle meşguldünüz."

Bir an için dudaklarını dehşet dolu, acımasız bir kaş çattı. "Yeni bir Kanı fark edemeyecek kadar alfamı öldürmekle meşgul olduğumu söylemenin ne güzel bir yolu. Kaba olmak istemem Xin, G, ama biraz yalnız kalabilir miyiz?"

"Elbette kraliçem." Şövalye ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Ben Guillaume de Payne. Gidip biraz kahvaltı yapalım."

Başımı sallayarak takdir dolu bir ıslık çaldım. Üçlü Cellat, elimi sıkıyor. Öldürmekle ünlenen diğer tek Kan'ın bu mahkemede olma ihtimali neydi? Gerçi ben ünlü olmaktan çok uzaktım. Bunun en büyük sebebi, hiç kimsenin işaretini infaz etmeye gelen sessiz gümüş kurdu anlatacak kadar yaşamamış olmasıydı.

"Adını duymuştum Payne. Ben genelde sırttan bıçaklamayı tercih ederim."

Şövalye geniş bir gülümseme yaydı ve sırtıma bir tokat attı. Kapıya doğru yöneldik ama kraliçeye hızlı bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Çok gençti. Çok güçlü. Bir ölüm ve diriliş kraliçesi.

Hâlâ evinden emin değildim ama bunun bir önemi yoktu.

Eğer beni kullanırsa.

Öldürmek için.

Shara, **Kraliçe Kralı Alır**'da Xin'i kanı olarak alır.
Ayrıca Xin'in yer aldığı **"Queen Takes A Life" adlı** bonus bir kısa öykü de var.

KRALIÇE ALIR... MEHEN GORGON (LEVIATHAN)

Şarkılar: I'm Not Sorry by Royal & the Serpent; Bodies by Drowning Pool

Bodies'i tavsiye ettiği için Colette Elliott'a özel teşekkürler!

MEHEN

F *Hepsine lanet olsun. Hepsini yak.*

Yok edeceğim. Her birini. Sonuncusunu. Sikeceğim. Şey.

Parçala ve yırt. Bütün olarak yiyin. Kanınızla ziyafet çekin. Bağırsaklarında yuvarlan. Kemiklerini kırar. Küçük güzel kafatasını parçala.

Hapishaneme girmeye cüret eden bu lanet Aima kraliçesinden başlayarak.

Yalanlarıyla çok sinsi, basmakalıp sözleriyle çok zekiydi. Kabul ediyorum, beni bulmak kolay değildi. Hapishanem perdenin ötesinde, zamanın ve mekânın dışında, onun geldiği yeryüzü dünyasının sadece bir parçasının bulunduğu bir yerdeydi.

O kadar uzun süredir burada kapana kısılmıştım ki uyanık olduğumdan bile emin değildim. Uyanık da olsam uykuda da olsam zaman anlamsızdı. Bir milyon yıl bir gün oluyordu. Bir saniye. Ve ben aradaki farkı anlayamıyordum. İnine ara sıra giren fareler dışında zamanın geçişini işaretleyecek hiçbir yolum yoktu.

Ve ben dört ayaklı haşarattan bahsetmedim.

Yaklaşarak yatıştırıcı bir sesle fısıldadı: "Sizi özgür kılmak için buradayım." Hepsi bunu söyledi.

Onlar kim? Düşünceler duman gibi titriyordu. Kraliçeler. Aima kraliçeleri. Ne yaptıklarını hatırladım. Sikerim böyle işi. Yaptıklarını asla *unutmayacağım*. Bana yaptıklarını.

Kalbimin en karanlık köşesinde nefret kıvılcımları çıktı. "Annemi ve tüm Hanedanını öldürdüğüm gibi seni de öldüreceğim."

"Annen kimdi?"

Sanki başka bir kraliçeye bir şey söyleyecekmişim gibi. Gerçek, kesmek ve parçalamak için bir silah oldu.

Tek gözümü aralayarak onun tuzağıma doğru kayışını izledim. Açlık kıvılcımlanarak canlandı ve hızla ölümcül bir yangına dönüştü. Bir ziyafet bekliyordu. Ve belki de...

Bir çıkış yolu.

Çok uzun zaman oldu.

Sonsuz açlık bana işkence ediyordu ama mağaranın kemiklerle kaplı zemininin üzerindeki çıkıntıda hareketsiz ve sessiz bir şekilde yatıyordum. Onu bir dikişte yemek çok lezzetli olurdu ama ona canlı ihtiyacım vardı.

Şimdilik.

Gerçi her lanet kraliçe son derece tehlikeliydi. Buraya gelmesinin tek bir amacı vardı, o da beni kurtarmak değildi.

"Ortaya çık, Leviathan, Derinliklerin Kralı."

Öfke içimde kıvrıldı, erimiş nefretten oluşan için için yanan bir nehir. "Kimse bana emir veremez."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bundan emin misin?"

Kanının kokusunu aldım ve sonra tüm mağara gün gibi aydınlandı, bin yıldır güneş görmemiş gözlerimi yaktı. "Senin gibilere itaat etmeden önce kendi lanet gözbebeklerimi çıkarıp sana fırlatacağım."

"Gerekirse daha da parlak hale getirebilirim, yine de size bu tür bir acı vermemeyi tercih ederim. Pullarınızı eritecek ve etinizi kömürleştirecek kadar parlak bir ışık."

Kıkırdamadan edemedim. "Cehennem ateşi bile pullarımı eritemez, yine de deneyebilirsiniz."

Işığı parladı, cilalı gümüş bir kalkanın üzerindeki öğle güneşi gibi parladı. Ve evet, gözlerim kan çanağına dönmüştü ama hâlâ etkileyici cüsseyle kaltağın üzerine atlayacak kadar iyi görebiliyordum.

Pençelerimle boğazını kavrayarak başımı yana eğdim. "Pullarımı eritmekle ilgili söylediğin neydi?"

Pençelerime dolanmış bir kolyeyi karıştırdı. Boynundaki aynı derecede yapışkan altın zincire bağlı altın bir diskin ortasındaki berrak bir kristalden ışık fışkırıyordu. Pençemin bir hareketiyle zinciri kırdım ve kolyeyi bir kenara fırlatarak acımasız ışığı yumuşattım.

Gözlerini kocaman açmış, çenesi titreyerek bana bakıyordu. "Karanlık gün ışığından kaçır."

"Bu karanlık hiçbir şeyden kaçmıyor. Sana o bibloyu kim sattıysa, seni benim lezzetli atıştırmağım olman için gönderdi."

"Ama- ama-," diye kekeledi. "İmkânsız. O yapmaz."

Yanaklarımdaki kanı yalayarak dişlerime iyice bakmasını sağladım. "Üçlü Birlik'e bir adım daha yaklaşmak için kendi kızlarını satarlar."

Çenesi büküldü. Boğazı çalıştı. Yüzünü çevirdi, dudağını ısırıldı. Bana küçük bir diş gösterdi. İğrenme duygusu midemi bulandırdı. Bu onun sözde kanlarından birinde işe yarayabilirdi ama bende asla.

Pençelerime karşı yükseldi, savaştı ve çırpındı. Büyüsü yükseldi ve pullarımın kaşınmasına neden oldu. Bana çılgınca saldırdı, hava ve şimşek yaylarıyla kırbaçladı.

Gülmeye başlamadan önce sahip olduğu her şeyle bana saldırmasına izin verdim, kıkırdamamın keskin bir umutsuzlukla yankılandığını düşündüm. *Yeterince güçlü değildim. Yaklaşamadım bile.*

Bu işkence hiç bitmeyecek.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Yüzüne karşı hırladım. "Yüce Anne, eğer bunun çağırabileceği tüm güç buysa, mübarek kızların ne kadar düşmüş."

Pençelerimden kurtulmaya çalışırken boğazını parçalamıştı. Kendi açlığım, onun yapabileceği her şeyden daha fazla acı veriyordu ama beslenme isteğime direndim.

Eğer beni serbest bırakamazsa... O zaman önce bilgiye ihtiyacım vardı. Yine de başının altında biriken kana bakmaktan kendimi alamadım.

Nefes nefese, sonunda her iki eliyle bir pençeyi kavrayarak gevşedi. Sanki küçük parmaklarıyla ayağımı boynundan çekebileceğini sanıyordu.

"Konuşmaya hazır mısın?"

Ürperdi. "Birbirimize yardım edebiliriz."

Onu öksürten bir duman çıkardım. Deliklerden kan fişkırdı. "Kan kaybindan ölmek istemiyorsan kendini iyileştirsen iyi edersin. Her türlü ziyafet çekerim."

"Beni zaten öldürecekse, neden kendimi iyileştireyim ki?"

"Kan kaybindan ölürken susuzluktan çekeceğin azabın sana yapabileceğim her şeyden daha kötü olduğu söylendi." Omuz silktim, bir kanadımı gelişi güzel kaldırdım. "Aima kraliçelerinin ölmesi çok uzun zaman alır. Seçim senin."

"Her zaman böyle çekilmez bir pislik misin?"

Yine gülmekten kendimi alamadım. Onun oyununu çok iyi biliyordum. "Gerçekten de öyleyim, özellikle de senin gibi genç aptallara karşı."

"Ben-" Sözlerimin doğruluğunu anladığında keskin cevabı kesildi.

Yüzlerce yıl yaşamış olsa bile, benim için göz açıp kapayınca kadar geçen bir zamandı. "yleyse, n hazırlıkları aradan çıkaralım. Adın ve evin nedir?"

Gözleri kısıldı, ağzı sıkıca kapandı. nemli değildi. Bunun iki yolu vardı. Her iki şekilde de eğlendim.

Dilimi boğazındaki damlayan yaraların üzerinde gezdirdim. Kesikleri yokladım. Kanın daha hızlı akmasını sağladım. İnledi, belli ki dilimin zımpara gibi sertliğinden hoşlanmamıştı. Umurumda olduğundan değil. Ziyafetin tadını çıkarmak için onun acısına ihtiyacım yoktu, yine de kesinlikle çığlık atacaktı. Sonunda.

"Seni bağlayacağım." Bunu bir tehdit haline getirmeye çalıştı ama sesi tedirginlikle titriyordu. "Artık benimsin. Benim kanımı içtin."

Penelerimi sıktım ve dişlerini birbirine geçirecek kadar sert bir sarsıntıyla dudaklarını dişlerinin üzerine yapıştırdım. "Beni bağlayacak kadar güçlü değilsin."

"Ama bir kraliçenin kanı..." Kalbi çılgınca pıt pıt atıyordu, kafesinden kaçmaya çalışan küçük, zavallı bir yaratık gibi. "Artık benimsin."

Başımı kaldırdım, dilimi enelerimin üzerinde lüks bir şekilde gezdirdim. "yle mi düşünüyorsun? Cesaretin varsa kafamın içine gir. Buna izin vereceğim." Başımı yana eğdim, böylece kocaman bir gözle ona bakabiliyordum. "Bana hükmetmeye alış, yüce kişi."

Hakkını yemeyelim, kendi ruhunu benimkinin içine sokmaya çalıştı. Onun varlığının kafamın içinde gıdıklandığını hissettim. fkemin karanlığına karşı küçük bir ateşböceği. Hemen snp giden bir kıvılcım.

O küçük dokunuşla ağlamaya başladı. "Anne, bana yardım et."

Ben de yle. Delilik içime yayılıyor artık.

"Burada yardım yok. Ne senin için, ne de benim için."

"Lütfen," diye inledi, gözyaşlarıyla parıldayan kocaman gözleriyle bana bakıyordu. "Bırak beni gideyim. Seni kurtarabilecek daha güçlü birini bulacağım. Yemin ederim."

Teklifini düşünüyormuş gibi yaptım. Hatta kalçalarımın üzerine oturdum ama boynunu bırakmadım. "Kim?"

"K-Keisha Skye, New York'un kraliçesi. Amerika'nın en güçlü kraliçesi."

"Kolyeyi sana o mu verdi, ha?"

Gözleri irileşti ve başını iki yana salladı. "Hayır, hiç de değil. Bunu Toskana'da bilinmeyen bir evden aldım. Bir güneş evi. Marne Ceresa onları ortadan kaldırttı."

Ona hâlâ inanmıyordum ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. "Bu tür bir büyü'nün nereden geldiği hakkında bir fikrin var mı? Belki bilseydin, seni işkence haremine katabilmek için Aima kraliçelerini güçsüz kılmak üzere Işık Tanrısı tarafından yaratılmış bir aracı kullanmakta tereddüt ederdin."

Hâlâ içinde küçük bir ısırık vardı. Bana kısık bir bakış fırlattı. "Bin yıldır burada mahsur kaldıysan bunu nereden biliyorsun?"

"Perdenin ötesinde hapsolmanın bazı faydaları var. Yıllar boyunca bana bu kadar çok bilginin akması inanılmaz. Buradan her şeyi görebiliyorum. Aşağıdan. Nasıl düşünmek isterseniz. Ve etrafımda bir hikâye gibi akıp giden hayatları izlemek, dinlemek ve onlardan bir şeyler öğrenmekten başka yapacak bir şeyim yok. Örneğin..." Bir an için gözlerimi kapattım ve dilimde onun kanının tadını çıkardım. "Gücünde Arthur edebiyatının tadını alıyorum. Bana Beyaz Büyücü'nün soyundan gelmediğini söyleyecek kadar uzak ve zayıfsın. Ygraine'in büyük ya da büyük büyük kızlarından biri olduğunu tahmin ediyorum."

Gözlerim hâlâ kapalıyken burnumu indirdim ve göğsünü kokladım. Dört nala koşan kalbinin çarpıntısını dinledim. "İçinde hâlâ bir parça ejderha yanıyor. Sen Arthur'un soyundansın. Belki de Pendragon Hanesi seni sahiplenmiştir."

"Ben Avalon Hanesi'nden Clarrisant'ım," diye sanki ona hakaret etmişim gibi bana karşılık verdi. Belki de etmişimdir. Pisliğin teki olabilirdim ama sevgili kraliçesini bir kuleye kilitleyen ve onu sevgilisinden uzak tutmak için diri diri yakan kral değildim.

Tek yaptığım annemi ve onun tüm evini öldürmektir ve pişman değilim.
Hiç de değil.

"İşte bu yüzden buradayım," diyerek beni tatsız çocukluğuma geri götürdü. "Elbette bir Avalon varisi istiyorum ama Leviathan'ın gücüne sahip bir tane. Arthur'u sonsuza dek yenecek kadar güçlü bir ejderha varisi."

"O salak hâlâ hayatta mı?" Tiksintiyle homurdandım. "Aile ağaçlarında birden fazla dal olması gerektiğinin farkındasınız, değil mi? Bin yıldır kendi ejderha kraliçelerini doğurmaya çalışıyor."

sevgili beyaz ejderhasını geri getirmek için nafile bir çabayla lanetlenmiş kızları."

"Yapabilirim-"

Çenemi yüzüne bir saç teli uzaklığında şangırdayarak kırdım. "Sen bir hiçsin. İçinde Arthur'un bile beceremeyeceği kadar ejderha var. Bırak beni."

Gözyaşları içinde yüzen gözlerine bakarak, içinden geçen duyguların telaşını izledim. A planından B planına, Z planına ve hala bir çıkış yolu yok. Özgürlüğü için bana verebileceği hiçbir şey yoktu. Güç ve şöhret arayışıyla gelmişti, sonunda Derinliklerin Kralı'nı serbest bırakan kraliçe olmayı umuyordu - böylece beni kendi iradesine bağlayabilecekti.

Beni ejderha kızlarını çiftleştirmek için kullanır ve ayaklarının dibinde lanet bir kucak köpeği gibi zincirlenmiş halde tutardı.

Ancak şimdi etten başka bir şey olmadığını fark etti.

Onu yiyip bitireceğim.

Sonunda çığlık atmaya başladı.

MEHEN

I *Yeterince uzun süre uyursanız ve yeterince çok rüya görürseniz, sonunda ne zaman uyanık olduğunuzu anlayamazsınız. Bırakın ölmeyi.*

Ta ki bir şey daha önce orada hiç bulunmamış bir ipliği hafifçe çekene kadar.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Zihnimdeki kum taneleri süzölmeye başladı. İçimde ince bir aciliyet duygusu sıkılaşımaya başladı.

Zaman doldu, sürtük.

Tanrıya şükür. Nihayet. Bu ıstıraba bir son. Eğer özgür olamayacaksam, ölmeyi bekleyemezdim. Yine de bunun kolay bir ölüm olmayacağını çok iyi biliyordum. Benim için değil.

Kolayca düşmeyeceğime eminim.

Ölüm ya da kaçış aracım sislerin içinde benimle konuşmaya başladı. Başka bir lanet kraliçe. Diğerleri gibi aynı saçmalıkları fısıldıyor.

"Sorun yok. Seni kurtarmak için buradayım."

Kalın zincirlerle kilitlenmiş paslı bir demir kapının diğer tarafında duruyordu ve ben yine o içgüdüsel çekimi hissettim. Binlerce mil öteden bile doğruca ona ulaşabilir ve etini kemiğine kadar yakabilirdim.

Eğer kapana kısılmamış olsaydım. Zamanın ve mekanın dışında bir dağa gömülmüş.

Hırlayarak ve sinirlenerek başımı salladım ve kendimi uyandırmaya çalıştım. Hiç bitmeyen susuzluğa katlanmak bundan daha iyi olurdu. Rüyamda bile benim için kanını akıtıyor ama beni zincirlerle bağlıyordu. En tatlı işkence, kanı karın üzerine saçılmış sıvı yakut damlacıkları gibi parlıyordu. Ne güç ama.

O olabilir. Beni özgür bırakacak kişi.

Binlerce yıl sonra, beni kırıp geçirecek kadar güç taşıyabilir.

Eğer vücudundaki son damla kanı da akıtırsam.

Muhtemelen öldürdüğüm son kraliçe o olmayacaktı, tabii önce o beni öldürmeyi başaramazsa. Kesinlikle imkânsız. Yine de fiziksel olarak hapishaneme hiç girmeden rüyalarım girip karşımda durmayı başardığında bu olasılığı yeniden düşünmek zorunda kaldım. Etrafında puslu bir sis dönüyordu ama yüzünü görebiliyordum. Çok muhteşemdi. Saçma bir umut ve saflıkla dolup taşan parlayan gözler.

Çok gençti. Kalbini benim yemem için kolunda taşıyor.

Ona kur yap. Onu tuzağıma çek. Kurtulmanın tek yolu bu. O hala aşka inanıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Yalan olduğunu bildiğim halde.

"Yine sensin." Her heceye gürleyen bir tehdit yerleştirdim. "Bu sefer benden ne istiyorsun? Bin yıl daha zincire vurulmuş halde yatarken, sahip olamayacağım şeylerle bana eziyet etmeye mi geldin?"

Elinde parıldayan altın bir ışık topuyla elini uzattı. "Senin için bir hediyem var."

Avalon kraliçesinin kullanmaya çalıştığı kolyenin güneş büyüsüne tepki verip vermediğini görmek için inimi taradım ama beni bağlamaya çalıştığından beri geçen yüzyıllar boyunca onu kemiklerin altına gömmüş olmalıyım. "Ra kokuyorsun. Seni yemeden önce benden uzak dur."

"Ra beni öldürmeye çalıştı."

Eğer Işık Tanrısı onun gücünü fark ettiyse, o zaman onu tatmak için daha da hevesliydim. Yine de kıkırdamadan edemedim. Bu acemi kraliçe, Ra'nın pençelerinden kaçmayı başardığına inanmamı mı bekliyordu gerçekten? "Yine de hâlâ buradasın. Ya çok iyisin ya da kışına yapışmış güneş tanrısı yaşlandıkça tembelleşiyor."

"Ben ilkin tercih ederim," dedi sesinde boğucu bir tını ile.

Tabii ki ukala olacaktı. Daha iyisini bilemeyecek kadar genç. Göz açıp kapayınca kadar. "Belki. Belki de değil."

"Belki kendin öğrenirsin."

"Belki de öyledir," diye tısladım. "Ya da dediğim gibi, belki seni yerim. Sıçanlar ve solucanlar dışında bir şeyle beslenmeyeli çok uzun zaman oldu."

Elini kaldırdı ve ışık topu bana doğru süzüldü. "İşte bu yüzden sana bunu getiriyorum. Bu seni özgür kılmaya yeter mi?"

Kötü bir Truva atı bulmaya hazırlanırken, içine yerleştirmiş olabileceği herhangi bir tuzakla başa çıkmak için ateşime güvenerek altın topu yuttum. Yine de içimde sadece tatlı, saf bir ışık parladı. Saflığı iğrençti ve Heliopolis dindarlığı kokuyordu ama yine de güçlüydü.

Özgürce verdiği güç. *Bana*. Onun kanıyla beslenmeyi bekleyen karanlığı geri döndürmek için zerre kadar şansı olmasa da. İçimi kemiren huzursuzluğu örtmek için sert bir kahkaha attım.

"Bunun beni serbest bırakmak için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? Bu sadece bir tattı. Bana getirdiğin başka bir eziyet."

"Seni ne özgürleştirecek?"

Cesaretini ve zincirlerinin gücünü test etmeden duramadım. Pençelerimle rüyanın taş duvarlarını tırmıklayarak ona doğru ilerledim. Gözleri parladı ve ben çenelerimi yüzüne doğru şaklatarak onu tutmaya çalışırken titredi. Nefesimin şiddetiyle saçları geriye savruldu ama ne ürkütü ne de geri çekildi.

Kesinlikle kaçmadı, rüyasında bile olsa, Derinliklerin Kralı yüzüne nefes nefese bakarken.

"Sen." Daha da gerildim, zincirlerine karşı gerildim. "Beni özgür bırakacaksın."

Dudaklarını yaladı, sesi titriyordu. "Nasıl?" Yalan söylemek kolay geldi. "Biliyorsam ne olayım."

Her şeyi çok iyi biliyordum. Açlık çekiyordum. Onun kanıyla ziyafet çekecek, gücünün içinde yuvarlanacak ve bu hapishaneden sonsuza dek kurtulacaktım. Onun kabuk bedenini bir kenara atıp çürümüş kemik yığınının üzerinde bir mücevher gibi yatacaktım. Tüm öldürdüklerimi. Perdenin içinden geçen rastgele hayvanlar ve katil kraliçeler.

Şu Avalon sürtüğü gibi. Ona bağlanma, onun ejderha kızlarını doğurmaya zorlanma düşüncesi bile kanımı kaynatı.

Gerçi bu yavru kraliçenin ejderhalar doğurması ölümden daha kötü bir kader olmayabilir. Eğer beni serbest bırakabilirse... ve bir şekilde ölmezse.

İkisi de imkânsızdı. Herkes başarısız olmuştu. Binlerce yıldır. Bu da farklı olmayacaktı.

Lanet olsun, ama bu şimdiye kadar katlandığım en gerçek rüyaydı. O kadar yakındı ki, içinden akan tatlı, zengin kanın kokusunu alabiliyordum. Damarlarından fişkırmayı bekleyen muhteşem bir güç. Bacağında bir yaralanma hissettim, bir acı

Yine de onu kolayca iyileştirebilecek güneş enerjisi topunu bana hediye etmeye gelmişti. Işık Tanrısı'nın kendisinden aldığı güç.

Ne olmuştu da sadece hafif bir yara alarak kaçabilmişti? İzliyor olmalıydım.

Yöntemlerini öğrenmek için. Nasıl kaçtığını görmek için. Böylece hazırlıklı olabilirdim. Başka bir şey için değil.

Lanet olsun. Yalanlar çok kolay geliyordu. Kendime bile.

Boynumu daha da uzattım ve ağzımın ucuyla karnına dokunmayı zar zor başardım. Kokusunda ejderha yoktu. En azından Arthur'un kızlarından biri değildi. Ama çok gençti. On yıllardır hiç kraliçe doğduğunu fark etmemiştim. Annesi kimdi? Evi?

Söyleyemeyeceğim kadar çok Heliopolis büyüsü kokuyordu.

"Bana bu gücün bir kısmını verin ve bu dünyanın temellerini sarsmama izin vermek için yeterli olabilir."

Gelip beni bulmasını kastetmiştim. Perdeyi fiziksel olarak delmesini ve masum bir fare gibi tuzağıma düşmesini.

Bunun yerine, gözlerini kapattı ve zaman ve mekânda geriye doğru uzanıyor gibiydi. Bedenine geri döndü, şüphesiz Kanıyla çevrili bir şekilde uyuyordu. Çenesi gerildi, dudakları sıkıca sıkıştı. Gücü arttıkça pullarım kaşındı. Omurgam karıncalandı. Savunmasız kanatlarım onları korumak için bedenime daha sıkı kenetlendi. Beni bir rüyada patlatabileceğini düşünmemiştim ama saldırısına hazırlandım. Belki de Heliopolis'in lanetli aydınlık salonlarından yeni çıkmış bir başka hafif silah? Ya da daha kötü bir şey?

Güç bana çarptı. Kan gücü. Kendi kanı, Aima savaşçılarının kanıyla karışmış ve tanımlayamadığım daha fazlası. Alevimin en sıcak kalbi gibi yanan kan. İçimdeki en karanlık çekirdeğe şarkı söyleyen kan.

Derinliklerin Kralı Leviathan'ı kucaklayan kan. Beni bağlamak için değil. Ama-

İnkâr içinde çırpındım. Kuyruğumu taş duvarlara ve zincirlere vurdum ve onun rüyasının pullarıma yapışan kırıntılarını parçaladım. Ama artık çok geçti. Derinliklere daha da battı.

İçime.

Karanlığımın ezici dehşetine karşı bir zerre. Ve o arkasını dönmedi. Sinmedi, kaçmadı, feryat etmedi ya da ağlamadı. Bunun yerine, uykuya dalmaya başladı.

Deliliğimin ham kenarlarına bile dolanmıştım. Batan kumlar daha hızlı akıyor, dipsiz bir girdap gibi ikimizi de içine çekiyordu. Zaman anlamsızdı, ta ki tükenene kadar.

"Adın ne senin?" Fısıldadım.

"Shara."

Onu tanıyamadım. Bana evini söylemedi. Bir kaza mı? Yoksa kasıtlı bir ihmal mi? Sonunda beni serbest bırakıp bırakamayacağı önemli miydi? "Gel ve beni bul. Şimdi, Shara. Dilimde eriyen o tatlı güç topağıyla bile daha fazla dayanamayacağım. Hemen gelmelisin yoksa her şey biter."

İkna edici olmalıyım çünkü "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

Kafamdaki kum saatinin hızla tükenen kumlarını hissetmesine izin verdim. "Saatler. Günler. Artık yok."

"Neden? Neden şimdi ölüyorsun?"

Şimdi bana çok açık görünüyordu. Çok açık. Beni çekiştiren o iplik buradaydı. O. Shara. Evini bilmesem de, savrulan kumlar onun soyuna uygun düşüyordu. "Bu dünyada ilk nefesi aldığın ve geri sayımın başladığı anı hissettim."

Zincirleri etrafıma daha sıkı sarıldı. Kanatlarımı sabitliyor. Beni boğuyor. Beni tanıdık karanlığa sürüklüyor.

En azından bu sefer yalnız değildim.

MEHEN

S *O burada.*

Daha tam olarak uyanmamışken başımı kaldırdım ve ağzımı açtım derin nefes almak için. Ağzımı, avımı doğrudan inime götürecek olan hain oluğa doğru eğdim. Belli belirsiz bir dalgalanma havada dönerek pullarımı öptü ve onun tatlı kokusuyla parfümlendi.

Artık lanet rüyalar yok.

Artık lanet zincirler yok.

Birimiz ölüyordu ve bunun ben olmasını istememiştim.

Birçoğu tünelimde dolaştı ve bana ulaşmanın yolunu buldu. Barınak arayan hayvanlar. Ara sıra kaybolan turistler. Ve elbette, kimin ne beklediğini bilen kraliçeler.

Leviathan. Derinliklerin Kralı.

Beni dize getirmeye kararlı. Beni zincirlenmiş bir fino köpeği gibi *hizmet* etmeye zorlamak için.

Öfkemi körükledim, nefretimi kucakladım ve yaklaşan karanlığı memnuniyetle karşıladım. Onu yenmek için hepsine ihtiyacım olacaktı.

Adı siyah derinliklerde yankılandı. *Shara*.

Elini kayalık duvarın üzerinde gezdirerek dikkatlice tünelden aşağı indi. Parmak uçlarının pullarımın üzerinde süzüldüğünü neredeyse hissedebiliyordum. Tehlikeli tünel alçaldıkça ayağını tutmak için mücadele ederken kaslarındaki titreyen gerginliği hissedebiliyordum.

Dönüşü olmayan bir geçit. Geri dönemeyeceği kadar dik. Geri tırmanmak için çok kaygan.

Hayal kırıklığıma rağmen düşmeden kanalın dibine ulaşmayı başardı. Hızlıca koşup süzülmeyi, kemik yığınının içine pervasızca yuvarlanmayı tercih ettim. Yine de korkusunun tadı çok lezzetliydi, beklentimi ortaya çıkarıyordu. Çıkıntıda hareketsiz ve sessiz bir şekilde uzanıp onun görmek için zorlanışını izledim. Düşüşün ne kadar uzakta olabileceğini tahmin edebilmek için ayağını uzatıyordu.

Henüz gücünü çağırmamıştı. Nedeninden emin değildim. Belki de aptalca bir gurur meselesiydi. Kanaması vardı. Havadaki kışkırtıcı bakır kokusunu alabiliyordum. Ya da belki de beni kendimi göstermeye zorlamak için kasıtlı bir girişimdi.

Çünkü açlığım azgın bir cehenneme dönüştü.

Yakında, gölgelerin arasında çömelerek fısıldadım.

Elini kaldırdı ve mağaranın üst kubbesini aydınlatmaya yetecek kadar ışık çağırdı. Kenardan bakarak, sanki yüzyıllar boyunca kaç yaratık öldürdüğümü tahmin etmeye çalışıyormuş gibi zemindeki çöpleri inceledi.

Sayılamayacak kadar çok.

Bakışları tepeye yakın bir insan kafatasına odaklandı. Beynini emebilmem için kırılarak açılmıştı ama yine de tanımlanabilirdi.

"Sonuncusu iki yıl önceydi." Sesim karşısında irkilmesi, başını kaldırıp çıkıntıyı taraması hoşuma gitti.

Yavaş ve sakın bir şekilde inimden çıktım. Kaçamazdı. Yemeğimle oynamak için bolca zamanım vardı. Yine de rüyalarımı düşünmeden edemedim. Bana o kadar cömertçe güç vermişti ki.

Benim için. Rüyalarında sürünen ve şimdi özgür olmak için gücünün her damlasını içen canavara.

Tamamen ilgisizmiş gibi davranarak tembel bir spiralle yere doğru süzüldüm. Pullarım aceleyle kaşınsa da tıslamadım ya da saldırmadım. Güç onun etrafında kıvrılıyordu, her an saldırabilecek büyü dalları. Ultraviyole gölgenin kalın siyah dokunaçları. Dolunayın su üzerindeki yumuşak inci gibi parıltısı. Güneşin altın sıcaklığı. Ateşin çıtırtısı ve sıcaklığı. Hatta acımasız dişlerin parıltısı, omuzlarının üzerinde devasa bir kobra gibi yükselen siyah bir kukuleta.

Çok fazla güç.

Beni bu hiç bitmeyen hapisneden kurtarmaya yetecek kadar. Neden grev yapmıyor?

Mümkün olan son anda kuyruğumu savurdum, ayak bileklerine sarıldım ve onu çıkıntıdan aşağı sürükledim. Onu, nefesinin kesilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde yere çarptım ama canını yakmadım. Henüz vermedim.

Zaman bol. Kovalamacanın tadını çıkarın. Bu son kez olacaksa.

"Shara." Adını uzun bir tıslamayla söyledim. "Bu sefer beni şahsen ziyaret etmen çok nazikçe."

Gözlerini kocaman açarak kaçmaya çalıştı ve kemik yığınının içinde kaydı. Onu kolayca kıstırdım, pençelerim karnındaki yumuşak ete saplandı. Kıpırdarsa onu parçalamaya hazırdım.

Yine de saldırmadı.

Elinden kan damlıyordu, şehvetin siren şarkısı beni binlerce yıldır içimde kaynayan deliliğin dipsiz derinliklerine sürüklemekle tehdit ediyordu.

"Görünüşe göre zincirlerinin anahtarını unutmuşum. Oh bekle..." Cümlemin dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek bitmesine izin verdi.

Sanki beni de aynı zincirlerle bağlamamış gibi.

Başımı eğerek onu incelemek için duyduğum şiddetli arzuyla savaştım. Hâlâ onun oyununu anlamıyordum. Pullarımın üzerinde titreşen tüm bu muhteşem güçle neden bana saldırmadı? Burun deliklerimi yanan bir çölün ortasındaki yemyeşil bir vahanın kokularıyla dolduruyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. Gücünü henüz anlayamayacak kadar genç miydi? Belki de *benim* onun rüyalarını kontrol edebilecek kadar güçlü olduğumu sanıyordu.

Eğer öyleyse, pişmanlıkla hızlı bir kovalamacanın sonunda onu yerdim.

"Rüyalarındaki hoş bir dokunuştı, değil mi?" Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkardım ve yüzündeki duygu titreşimlerini izledim. "Bağlı olduğumu düşünürsen bana yaklaşıırken kendini daha güvende hissedersin diye düşündüm."

Dudakları açlığını ele vererek aralandı. *Benimle* ziyafet çekmeyi düşündü. Kendisi yumuşak bir lokmayken. O cılız dişlerini derimden geçirirken iyi şanslar.

Yemyeşil kokusunu içime çekmek için başımı daha da yaklaştıırken gülmekten kendimi alamadım. "Seni ne kadar uzun zamandır beklediğim hakkında bir fikrin var mı?"

"O kadar uzun olamaz. Sadece 22 yaşındayım."

Lanet olsun. Düşündüğümde de gençmişim. Zerre kadar pişmanlık duymayı reddettim. Öfkem, çok genç bir aptal kraliçeyi umursamayacak kadar alev alev yanıyordu. Hırlayarak yüzüne vurdum ve irkilmesine neden oldum. "Özellikle *sen* değil, ama beni serbest bırakmaya çalışacak kadar aptal olan herhangi bir Aima kraliçesi."

"Yani özgür olmak istemiyor musun?"

Ah, işte geldi. Kaçınılmaz aptal pazarlığı girişimi dişlerimi öfkeyle gıcırdatmama neden oldu. "Özgürlüğüm, kraliçelerin bana takmaya çalıştığı türden kancalarla birlikte gelirse olmaz. Kan dediğiniz o moronlar gibi itaat etmek için zincirlenmektense burada olmayı tercih ederim. Ben *hizmet* etmek için yaşamıyorum," diye alay ettim. "Korumak için yaşamıyorum. Sen umurumda bile değilsin."

"Yeterince adil. Benim de umurumda değilsin." Sesi uykulu, boğucu tonlarla derinleşse de biraz omuz silkti. "Zaten beni besleyecek ve koruyacak bir Kan'ım var."

Güçle olgunlaşmış genç bir kraliçe. Kanının vereceği her şeyi alıyordu. Bu düşüncenin kafamda bu kadar yer etmesi beni iğrendiriyordu. Sevişmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Özellikle de bir erkek olarak. "Ve seni sikeyim."

"Elbette." Masum görünmeye çalışarak gözlerini kasıtlı olarak hafifçe araladı. "Eğer özgürlüğünüzü istemiyorsanız, ben yoluma gideyim."

Burnumdan bir duman tüttü. Kendini kanatlı bir şeye dönüştüremediği sürece o tünele geri dönmesinin imkânı yoktu. "Özgürlüğümü her şeyden çok istiyorum ama bir hapishaneyi diğeriyle takas etmeyeceğim."

"Yapmazdım-"

Kükreyerek başımı geriye attım ve tavanı alevlerle doldurdum. "Bana yalan söyleme! Yapardın. Bütün kraliçeler yapar."

"Beni tanıyorsunuz." Sesini yumuşattı, hâlâ Triune tahtasında ne kadar piyona mal olursa olsun daha iyi bir konuma geçemeyecek kadar saf olan masum, genç kraliçeyi oynuyordu. "Ne istediğimi bilmiyorsun."

Tek yapabildiğim onun kafasını bir çırpıda ısırp koparmamaktı. "Kraliçeler de aynı şeyi istiyor."

"Ne istiyorsun? Seni kurtarmak için değilse neden buraya gelmemi istedin?"

Karnını sıkıca kavradıktan sonra başımı yana eğdim, böylece benim kötü bakışlarımın tüm etkisinin tadını çıkarabilecekti. "Beni serbest bırakmayacağını hiç söylemedim. Ama bu *benim* şartlarımla olacak."

Bağırsaklarına dolanmakla tehdit eden altı inç uzunluğundaki pençeler onu telaşlandırmış gibi görünmüyordu. "Dur tahmin edeyim."

"Bu düzlemde ayrılmak için kraliçenin kanına ihtiyacım var ama bir kraliçeye bağlanmayı reddediyorum. Peki bu ne anlama geliyor, *Majesteleri*?" Unvanımı bir slur haline getirerek söyledim.

Gözleri titriyordu, zihni A planından B planına geçiyordu... tıpkı beni tehdit eden son kraliçe gibi. Yüzü yumuşadı, yüz hatlarına kazınmış acımasız teslimiyete rağmen yürek burkacak kadar güzeldi. Hâlâ bir kalbim olsaydı.

Hayır, istifa değil. Kahrolası kabullenme. Ona zarar vereceğimi biliyordu. Kötü bir şekilde. Ve kendini korumak için karşılık vermeyeceğine inanmamı istedi.

Etrafta dolaşmak ve Leviathan'ın tam olarak neler yapabileceğini öğrenmek istiyordu. Öyle olsun.

Yaralı elinin üzerine çöktüm ve alt kolunun büyük bir kısmını çenemin içine aldım. Kan dilime çarptı ve coşkuyla ürperdim. Başımı geriye atıp kolunun tamamını almak çok kolay olurdu. Kırık uzvu gırtlığımın arkasından aşağı atarken, güdük bana kan püskürttü.

Açlıktan susamış olmama rağmen, ziyafeti mümkün olduğunca uzatmak istedim. Ne kadar uzun süre kanarsa, o kadar fazla güç salacaktı. Duyguları ne kadar yüksek olursa, gücü de o kadar artacaktı ve kaçmak için tüm o patlayıcı güce ihtiyacım vardı. Bu yüzden ağzımı yumuşak karnına gömme dürtüsüne direndim. Kağıt inceliğindeki derisini yalayarak yaralarını daha da açtım. Çok güzeldi. Etrafımızdaki dağı titreten bir çığlıkla tatlandı.

Ya da belki de bu onun kanıydı. Dağın taş cephesinin ardındaki perdeye çarpıyordu. Değerli kraliçeleri olmadan içeri giremiyorlar. Ne kadar zengin. Ne kadar tatlı. Ne kadar beyhude.

Saldırısı için hazırlandım, gücüyle saldırmasını bekledim. Tutuşuma karşı mücadele etmesini. Feryat etmesini, pazarlık etmesini ve daha öncekiler gibi bana yardım etmenin bir yolunu bulmak için yemin etmesini. Boğucu karanlığa karşı parlayan bir kor gibi içime aktı. Zihnimde dolanan kan nehrine doğru ilerliyordu. Daha parlak, sonsuz geceye karşı parlamak için zorlanıyor.

İçim biraz daha parçalanmasaydı gülerdim. Bu muazzam güce sahip bir kraliçenin bana karşı hala hiçbir umudu olmadığı, dönüştüğüm kabusun bir başka hatırlatıcısıydı.

Kanından birkaç yudum aldım ve bir tanrıçanın boynuma bir uyarı üflediğine yemin ettim. Yine de kızının onu öldürmemi engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Daha yakına kıvrıldım, pullarımın onun gücüne karşı süzülüşünün tadını çıkardım. Her şeyi içime çektim. Kokusunu. Sıcaklığını. Büyüsünü. Kanı içime erimiş bal gibi akıyor, ateşime karışıyordu. Bir felakete doğru inşa

Patlama. Daha yükseğe. Kanatlarım uçma dürtüsüyle dalgalandı. Zihnimin gözündeki parıldayan perdeye doğru süzölmek için.

Birçok kez o tünele koştım. Gücümü toplayarak. Bu hapishaneden kurtulmaya odaklanmışım. Sadece görünmez bariyere çarpmak için. Beynimi perdeye vurmaya bile denedim. Burada kapana kısılmaktansa ölmek daha iyiydi. Açlıktan ölmek. Yavaş yavaş soluyorum. Sadece öfkemle besleniyor ve ara sıra lanet bir kâbusa doğru tökezliyordum.

Bu sefer değil.

Daha fazla güç. Daha fazla kan. Çenelerimi kolunda sıktım. Derisini biraz daha parçaladım. Günaha karşı savaştım. Açlıkla mücadele. Fighting-

Ön bacağımın arkasındaki narin çukura bir şey saplandı. Ona dik dik bakmama rağmen hissetmedim bile. Sessiz bir uyarı. Bir an bile konsantrasyonumu kaybedersem...

Kanından daha fazlasıyla ziyafet çekeceğim.

Seni lime lime edeceğim. Kan hücumuyla yıkan ve bariyere doğru kükre.

Özgür. Sonunda özgürüm. Bu-

Kanlı elini ağzına doğru kaldırdı. Kirli kanımı yüzüne döktü.

-Yeterli ol.

Besleniyor. Benden.

İmkansız. Hiçbir kraliçe. Hiç olmadı. Neden, Tanrı aşkına? Onu besleyecek kanı vardı. Bana ihtiyacı yoktu.

Orospu

çocuğu. Hayır.

Ben değil.

Asla!

Ayağa fırladı, sağlam kolunu ani ve imkânsız bir güçle boynuma doladı ve sanki kalın, geçirimsiz bir ejderha postum yokmuş gibi dişlerini boğazıma geçirdi. O dişler etimde beyaz kızgın bıçaklar gibi yandı. Aima dişleri için fazla derindi.

Çok derin. İçimde çok derinlerde.

Kanı en karanlık, en derinlerde kristal soğukluğundaki ay ışığı gibi parlıyordu.

Döngü.

Kilitli.

Boynumda.

Hiçbir şeyin koparamayacağı bir bağ.

Hiçbir ateş bu zincirleri eritemez. Hiçbir karanlık onun ışığını söndüremez. Kan bağıyla beslenmez. Artık onu öldüremezdim bile. Gücü zihnimi kesip biçiyor, planlarımı ve düşüncelerimi zahmetsizce kesip biçiyordu. Artık bana çok yakındı. İçten ve dıştan. Onu özgür bırakamazdım. Onu lime lime edemezdim.

O. Reddetti. İzin vermeyi. O.

Kontrol etti. Beni.

Her şey başarısız olduğunda, ejderhalar uçar.

Tüneli yırttım. Pençelerim çılgınca çırpınıyor. Kanatlar vücuduma sıkıca yapıştı. Uçmam gerekiyordu. Özgürce uçmalıydım. Bu hapishaneden. Bu kraliçeden. Bu kabus varoluştan. Ama birçok kez başarısız oldum. Kraliçeler beni fethetmek için kanlarını akıttılar ve öldüler. Beni özgür bırakmak için.

Bu kraliçe kanadı. Ama dişleri hâlâ derime saplıyken, benim kadim ve güçlü kanımla besleniyordu. Gördüğüm en güçlü kraliçeydi, her geçen saniye daha da güçleniyordu.

Peçe ileride parıldıyordu. Bu hapishaneden özgürlük. Sadece bu kraliçenin kölesi olmak için. Çok uzun süren tutsaklığımda ilk kez başarısız olmak istedim.

Onun bağı zihnimden koptu. *Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım:*

Shara, **Kraliçe Kralı Alır**'da Mehen'i kanı olarak alır.

KRALİÇE ALIR... NEVARRE MORRIGAN

Şarkı: Bring Me to Life by Evanescence

NEVARRE

W Morrigan'ın soyundan gelen savaşçılar başarısızlığın acı tadına alışık değillerdi.

Kayalık bir çıkıntının üzerine oturmuş, neden burada olduğumdan emin olamadan derinliğin dalgalı sularına bakıyordum. Hâlâ hayatta olmam bir yana.

Kalbim göğsümde donuk, boş bir delikti. Kaybettiğim her şeyi hatırladığımda artık acıımıyordu bile, ki bu hak etmediğim bir nimetti. Şafakla birlikte balıkçı teknelerinin daha derin sulara açılmasını izledim. Ailelerinin geçimini sağlamak için daha önceki balıkçı nesilleri gibi yola çıkan bu insanların koşuşturmalarını ve amaçlarını kıskandım.

Ah. Kalbimin o bölgesi tamamen ölmemişti. İçimde bir kayıp acısı dalgalandı.

Ailem gitti. Mirasımız yok oldu.

"Susadınız mı?" Bir kadın sordu.

İrkilerek döndüm ve kayaların arasındaki bir çatlağa baktım.

Kalbimin acısına o kadar dalmışım ki, yaklaştığını duymamışım. *Bazı kanlar ben...*

Gözlerimi kapattım, keskin bir nefes ciğerlerimi kesti. *Ben artık Blood değilim. Kraliçe yok. Yuva yok. Büyü yok.*

Yumuşak bir şekilde güldü. "Seni korkutmak istememiştim. Yorgun görünüyorsun. Bu pınardan bir yudum içmek seni iyileştirebilir."

Hiçbir ölümlü su beni iyileştiremezdi ama bu insana kaba davranmak zorunda değildim. Ne olduğumu bilmemesine rağmen iyi niyetliydi. Ya da en azından eskiden ne olduğumu. Bir ölümlünün yaşını tahmin etmekte zorlanıyordum -çok çabuk ölüyorlardı- ama otuz yaşından fazla olamazdı. Göz açıp kapayınca kadar. Kızıl saçları o kadar uzundu ki, saç örgülerini

Başında karmaşık bir desen vardı. Basit bol bir pantolon ve keten bir gömlek giymişti. İşçi kıyafetleri. Yine de boynundaki ve bileklerindeki boncukların ve takıların parıltısını ve ışıltısını yakaladım.

Üst kayalıklardan aşağı, çömelip deri matarasını doldurduğu yere indim. "Muhtemelen deniz tarafından kirletilmiştir."

Başını sallayarak gülümsedi. "Sular çekildiğinde bile pınar o kadar güçlü ki, büyükbaş hayvanların su içtiğini gördüm. Yerliler bunun kolera ve diğer hastalıkları iyileştireceğine inanıyor."

Avuç içlerimi soğuk havuzdan doldurdum ve yüzüme sıçratarak eski gözyaşları, duman ve kirin kirini temizledim. Sonra ekosemin eteğiyle yüzümü sildim ve bana uzattığı yıpranmış teneke su bardağını kabul ettim.

"İç," diye teşvik etti. "En iyisi kaynağından içmek."

İçimi çekerek uzun bir su içtim ve bardağı ona geri uzattım. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Bayan değil, sadece Brigid." Fincanı bitirmek için elini "hadi sen git" anlamında salladı. "Evde ocakta biraz yulaf lapası var. Görünüşüne bakılırsa, iyi bir yemek işine yarayabilir."

Bu vücudu daha fazla beslemek niyetinde değildim. Kanımın pompalanmasına ihtiyacı olan bir kraliçem yoktu. Birkaç taş kaybetsem ne fark ederdi ki?

Hiçbir kraliçe onuru kırılmış ve yıkılmış bir evden kırık bir kan istemez.

"Doğru değil, Morrigan'ın oğlu."

Bir adım geri çekildim, elim hemen omzumun üzerinden sırtımdaki kılıca uzandı.

Görünüşte sıradan bir ölümlü kadın bana bakıyordu - ama sanki karşısında durmuyormuşum gibi öteme ve içime bakıyordu. Mavi gözleri yumuşak ve odaklanmamıştı, sesi sanki çok uzaklardan konuşuyormuş gibi yankılanıyordu. "Başka bir kraliçe senin adını söyleyecek. Hazır olmalısın."

Deri kaplı kabzanın üzerindeki parmaklarımı sıktım. "Bunu nereden biliyorsun? Nesin sen, kadın mı?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kendini biraz salladı. Yüzü o kadar solmuştu ki, Gaia onu kutsal parmak uçlarıyla fırçalamış gibi yanaklarında bir tutam çil göze çarpıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Gözlerindeki üzüntüyü görünce dizlerimin üzerine çöktüm. Benim için üzülüyordu. "Och, ağaçlar. Sen korudan geldin. Çok üzgünüm, efendim.

Yas tutuyorum
seninle birlikte."

Boğazımdaki soğuk keder yumrusunu yuttum. "Koruyu biliyor musun? Nasıl?"

"Morrigan'ın ağacı." Hafifçe uzandı ve göğsümdeki broşa dokunarak sağ omzumdaki ekoseyi yerinde tuttu. "Ben bir druidim. İstersen seni ağacıma götürebilirim. Kalbin rahatlayana kadar seni gölgesinde ağırlamaktan mutluluk duyacaktır." Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Gel, Morrigan'ın oğlu. Bir kez daha uçma vaktin gelene kadar ruhunu yatıştıralım."

Güçsüzce elini tuttum ve beni istediği yere götürmesine izin verdim. Ne de olsa gidecek başka yerim yoktu.

NEVARRE

O Dizlerimin üzerine çökmüş, alnımı sert ağaç kabuğuna dayamış, kaybettiğim her şey için ağlıyordum. İnsan, Brigid, kederime tanık oldu ve gözyaşlarımı paylaştı. Onun

Küçük eli sırtımda dolaşırken, yaprakların nazik çingirakları ve esintideki uzuvların sıyrıkları eşliğinde tonu ve melodisi kelimelerden ibaret olmayan bir ağıt söyledi.

Birkaç yüz yıllık meşe, köklerini toprağın derinliklerine göndermişti. Köklerden oluşan telkari, hassas bir anten gibi araziye yayılıyor, mesajlar yayınlıyor ve alıyordu. Adadaki her ağaç güneyde neler olduğunu biliyordu. Arazi boyunca ağaçlar yapraklarını döküyor ve erkenden uykuya dalıyordu. Bu sonbaharda çok az elma olacaktı. Hem yaban hayatı hem de beslenmek için ağaçlara bel bağlayan insanlar için kıt bir yıl olacaktı.

Özellikle de her zaman korumuzda yaşamış olan kuzgun sürüleri.

Birçok masum insan acı çekecekti. Utançtan boğazım düğümlendi. Pek çok hayatı yüzüstü bırakmıştım.

"Bunun hakkında konuşmak yardımcı olur mu?" Brigid sordu.

Ruhumda yorgunluk vardı, arkamı döndüm ve sırtımı ağaca yaslayarak oturdum. "Ailem, annem Kraliçe Muirín aracılığıyla doğrudan Morrigan'ın soyundan geliyor. Ben üç yaşındayken ailemizin evini İrlanda'dan Fortingall'a taşıdı ve Savaş Tanrıçası'nın kendisi tarafından bize verilen büyülü ağaçlardan oluşan bir koruya baktı."

Durakladım, onun kuşkulu sorularını ve haklı şüphelerini bekledim. Benim türüm, varlığımızı dünyayı dolduran insanlardan gizli tutmaya özen göstermişti. Gerektiğinde onların arasında dolaştık ama

kendimizi mümkün olduğunca ayrı tutmalıyız. Morrigan'ın çocuğu olduğumu iddia etmem Brigid'in şüphesini çekecektir.

Yine de bana şüpheyile ya da zihinsel dengemle ilgili endişeyle bakmadı.

"Kraliçe Muirín'i hiç duymadım ama ağaçları gördüm, tabii ki uzaktan.

Ülkedeki her druid muhtemelen böyle bir mucizeyi görmek için sessizce olabildiğince yakından süzölmüştür. Sen daha üç yaşındayken buraya taşındı ama o ağaçlar binlerce yıllık. Bu nasıl mümkün olabilir?" Ağzımın bir köşesi

alaycı bir sırıtışa doğru seğıirdi. "O kadar yaşlı değilim ama gözünüze göründüğümünden kesinlikle daha yaşlıyım. Gerçi ağaçlar o kadar uzun zamandır burada değil." Yüzümü buruşturarak kendimi tuttum. "Aksine, o kadar uzun süredir burada değillerdi. Bir kaç saat içinde filizlendiler ve binlerce yıl yaşamış olmanın izlerini taşıyorlardı çünkü

büyülü."

"Annenin bir gecede bin yıllık bir ağaç yetiştirebildiğini mi söylüyorsun? Sadece bir değil, birçok? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Fedakârlık," diye fısıldadım, çığııklarını hatırlayarak. "Ağaçlara kendi kanını verdi ve onlar da büyüdü, birkaç saat içinde binlerce yıl. Koruya baktı ve karşılığında ağaçlar ailemizi korudu."

"Aileniz ne zamandan beri İrlanda'da yaşıyordu?"

Yavaşça başımı salladım. "Binlerce yıl. Biz... biz çok uzun yaşarsız, Brigid." Tepkisi için hazırlandım. "Ben... insan değilim."

Başını arkaya attı ve güldü. "Anladığım kadarıyla efendim. Morrigan'dan doğduğunu iddia eden başka delikanlılar yok."

"Nevarre," dedim sertçe. "Efendim değil."

Elini uzattı. "Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Nevarre."

Elini tuttum ve başımı eğerek parmak eklemlerini alnıma bastırdım. "İlginç bir hanımefendisin, Brigid."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve elini geri çekerek ellerini kucağında birleştirdi. Böylesi bir güzellik karşısında, göğsümden yayılan bir hafiflik hissetmekten kendimi alamadım. Eğer bu sabah o pınarın önünden geçmemiş olsaydı...

Sonsuzluğun diğer tarafında anneme katılmanın bir yolunu bulabilir miydim?

"Korunuza ne oldu?"

İçimde bir çığı kaydı, içimde kaynayan öfke ve pişmanlık dalgasıyla şişti. Büyük olasılıkla, ona anlatsam da pek bir şey anlamayacaktı. Bırakın ne anlama geldiğini, Aima'nın varlığından bile haberi yoktu.

bir evin ya da mahkemenin parçası olmak. Yine de, artık değiştirebileceğim hiçbir şey olmasa da, birine gerçeği söylemek beni rahatlatıyordu.

"Annemin hiçbir zaman Morrigan'ın mirasını devralabilecek bir varisi, bir kızı olmadı. Koru aile evimizi korurken, biz yavaş yavaş ölüyorduk. O öldüğünde, koruya bakacak kimse kalmayacaktı. Ağaçların büyüye güç verecek bir kraliçeye ihtiyacı var. Her bir damlasını vermeme rağmen kanımın onlara hiçbir faydası olmazdı."

İçimi çektim, amaçsızca dizlerimin üzerindeki ekoseyi düzelttim. "Annem başka bir sarayla müttefik olmak için bir hamle yapılması gerektiğine karar verdi. Evlerimizi birleştirmek için beni Kraliçe Elspeth'e rehin verdi."

Brigid'in gözleri kısıldı. "Daha önce adını duymadığım bir başka sözde kraliçe."

"Edinburgh yakınlarındaki sarayında bin yılı aşkın bir süredir hüküm sürüyor ve ailesi benim türümden pek çok kişinin eğitim için gittiği önemli bir akademi kurdu."

"Bu çok etkileyici. Ne tür bir eğitim? Akademinin adı ne? Bana tanıdık gelen bir isim olabilir mi?"

Eğer annem öbür dünyada hala farkındaysa, muhtemelen bu kadar çok Aima sırrını paylaştığım için dehşete düşmüştür. Açıkçası umurumda değildi. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. "Kraliçelerimizin hizmetinde muhafız olmak için eğitildik. Sizin bildiğinizden şüpheliyim ama benim türüm arasında Kan Akademisi olarak bilinir."

"Kan," diye fısıldadı, gözleri yine o yumuşak, uzak bakışı aldı. "Elbette. Daha önce de kurban demiştin."

"Sadece kısa bir süre Kraliçe Elspeth'in Kanı, muhafızı olarak hizmet ettim. Koruyu kaybettiğimizde beni yeminimden azat etti ve bağını geri aldı." Dudaklarım yüzümü buruşturdu. "Arkamda korunun büyüğü olmadan onun sarayında kalmaya değmezdim."

"Orada mıydın?" Brigid usulca sordu.

Gözlerim kapandı, boğazım düğümlendi. "Edinburgh'da kraliçemin sarayındaydım. Annem beni olabildiğince çabuk eve çağırdı. Koru saldırı altındaydı. Ama kraliçemin onayı olmadan ayrılamazdım ve Elspeth..."

Titredim, onur ve görev, aile ve aşk arasındaki gerilimle parıldadım. "Kraliçemin her emrine itaat edeceğime dair kanım üzerine yemin ettim. Yine de en önemlisine itaat edemedim. Beni asla affetmedi."

"Ne emri?"

Omuzlarım çöktü ve gözlerimi açarak Brigid'in bakışlarında parlayan masmavi gökyüzüyle buluştum. "Onu klanımı ve koruyu sevdiğim kadar sevmek. Sevemedim. Onurla hizmet ettim ama onu sevemedim. Annemin çağrısına gitmem için beni serbest bırakmadığında..."

Boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi. "Ondan nefret ediyordum. Beni tuzağa düşürdü. Klanım yanıp kül olurken, sarayından ayrılmama izin vermedi. Sonunda beni serbest bıraktığında, bağını geri aldı. Özgürdüm ama artık çok geçti."

Sesim duygusallıktan çatladı ve gözlerim yandı, kuru ve öfkeden sıcaktı. Brigid sessizce şişeyi bana uzattı ve ben de serin kaynak suyundan uzun bir yudum daha aldım. Brigid haklıydı. Tadı kaynağından yeni çıkmıştı, ama şimdi bile tükenmiş bedenimde kayan yatıştırıcı bir merhem gibi hissettiriyordu.

Günlerce -haftalarca, sayısını unutmuştum- aç, susuz ve dinlenmeden yaya olarak seyahat ettikten sonra fiziksel gücüm azalmıştı. Artık sihrimi besleyecek bir kraliçem yoktu. Bir daha asla Morrigan'ın Gölgesi olarak uçamayacaktım.

Başıma bir şey çarptı ve beni korkuttu. Bir meşe palamudu. Bir tane daha. Doğrudan kafatasıma, daha da sert gümbürdüyor.

Birden aklıma üzerime düşen bir uzvun görüntüsü geldi. "Lanet olsun," diye mırıldandım, başımı geriye doğru eğerek uzuvlara baktım başının üzerinde uzanıyordu. "Mesaj alındı, yüksek sesle ve net. Anladım. Kalın kafamı kırıp açmana gerek yok."

Brigid kısık bir ses çıkardı. Bana güldüğünden şüphelendim ama şüpheli bakışlarımı ona çevirdiğimde eliyle ağzını kapattı ve boğazını temizledi. "Koruya ne olduğunu öğrendin mi? Suçlu kimdi?"

"Annemin consiliarius'u -yani danışmanı- araziyi satmak için annemin arkasından bir müteahhitle anlaşma yaptı. Evimizin tüm yasal gücünü kullandı ve hatta annemin Glastonbury Tor yakınlarındaki başka bir kraliçeyi ziyaret etmek için uzakta olmasını ayarladı. Topraklarımıza tecavüz edenleri hoş karşıladı ve ilk ağaç devrildiğinde..."

İçimde bir sarsıntı oldu. Ezici bir acı ve dehşet. Annemin çılgınlığı kan bağımızda yankılanıyordu.

Brigid elini benimkinin üzerine koydu. "Hissettin."

"Her darbe," diye fısıldadım kısık sesle. "Her kıymık ve çatlak. Alevlerin yalaması. Ağzımda külün acı tadı. Binlerce yıllık ağaçları birkaç saat içinde yıkmak için buldozerler kullandılar. O zamana kadar

Annem eve dönebildi, sadece bir ağaç kaldı ve o da o kadar zarar gördü ki hayatta kalabilecek mi bilmiyorum."

"Olacak." Güç, Brigid'in sesinde alçak bir gök gürültüsü gibi gürledi. "Hasar görmüş olabilir ama derin kökleri var. Hayatta kalacak ve bir gün yeniden gelişecek. Tıpkı senin gibi."

NEVARRE

H sözleri karanlıkta etrafımda yankılandı. Bana söylediği her şey, basit günaydınlardan derin ve anlamlı Gaia'dan ya da Morrigan'dan aktardığı mesajlar. Sadece insan olmasına rağmen ikisi de onun aracılığıyla konuşuyordu.

*Benim güzel insan druid cadım. Seni nasıl da özledim.
Ben öldüm. O da öldü. Sevdiğim her şey gitti. Neden hala
buradayım?*

Bir hiçlik diyarında var oluyordum. Etrafımdaki zamanın akışını hissediyordum ama bunun bir saniye mi yoksa bin yıl mı olduğundan emin değildim. Sadece hala bir amacım olduğunu biliyordum. Perdenin ötesindeki bir sonraki hayata adım atamazdım. Henüz değil.

Brigid'im gitmiş ve koru çocukluğumun hoş bir anısı olarak kalmış olsa da.

Hayali acı içimde dalgalandı. Çok fazla kayıp. Bir daha gülümseyebileceğimi ya da gülebileceğimi bilmiyordum. Bırakın sevmeyi.

Hafızamda tuttuğum tek bir umudum vardı.

"Başka bir kraliçe senin adını çağırarak. Hazır olmalısın."

Bir zamanlar olduğum güçlü Morrigan savaşçısının bir kabuğu olarak umutsuzluğa kapılmaya başladım.

Ta ki bir şey beni zamanın ve mekânın içine çekene kadar. Parıldayan bir enerji girdabı beni içine çekti, daha yakına sürükledi, inkar edilemeyecek bir doğa gücü. Morrigan'ın kuzgunu olarak tekrar uçtum. Rüzgâr kanatlarımın altından akıyor, güç dalgaları arasında süzülüyordum.

Çok fazla güç.

Parlayan bir yıldız beni karanlıktan canlı bir sıcaklığa ve hayata doğru çekti.

Alçaktan çullanarak, Morrigan'ın hediyesinin siyah tüylerini silen alevli bir kan halkasının içine yere düştüm. Yer değiştirmem imkânsız olmalıydı. Öldüğümü hatırladım. Brigid. Alnından aşağı damlayan kanı. Gözlerinden fışkıran kıvılcımı. Kapana kısılmıştı. Sonra soğuk, boş bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Büyü alevlerine bürünmüş bir kraliçe başını geriye attı ve güç daha da parlarken çığlık attı. Parlayan bir işaret beni diğer Kan'la birlikte ona doğru çekti.

Hiç mantıklı değil. Ben Blood olamam. Ben ölüyüm.

Dürtü soğuk uzuvlarımın arasında dolaşıyordu. O kadar güçlü bir çağrı ki beni ölümler diyarından geri çekmişti.

Sersemlemiş bir halde önümde gelişen durumu anlamam birkaç dakikamı aldı. Bu kraliçe muazzam gücüne rağmen şaşırtıcı derecede gençti. Kan ve alfa arasında bazı anlaşmazlıklar vardı ve eğer yanılmıyorsam, yuvası için yeni bir kan çemberi oluşturmuştu.

Beni ölümlüler dünyasına geri çekebilmesine şaşmamalı. Hâlâ ölü ve soğuk olmama rağmen. Kendisini bile besleyemeyen bir Kanı pek kullanacağını düşünemezdim. Kanını teker teker temizleyişini izlerken.

Sunacak fazla bir şeyim olmasa da, ona istediği her şeyi vermeye kesinlikle hazırdım.

"Nevarre."

Gözlerim parladı. Adımı biliyordu.

Çenemi sıkarak bir keder dalgasına karşı koydum. Brigid bu günün geleceğine söz vermişti. Kraliçenin önünde diz çöktüm ve başımı öne eğdim. "Özür dilerim kraliçem. Beni affedin. Hizmetinize layık değilim. Sunacak kanım yok."

Kanayan eliyle yanağımı okşadı ve midem şiddetli bir açlık hissiyle sıkıştı.

Yıllardır Aima'nın kanını tatmamıştım. Bir kraliçeninkini bile.

Yavaşça dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve girdap beni tekrar yakalayarak dönen bir güç sarmalının içine çekti. Kuzgunun kanatları kafamın içinde çılgınca çırpınıyor, tüyler yağıyor, gürültülü çığlıklar atıyordu. Öpücüğünün çekiminde kayboldum.

Kısa bir an için bir uçurumun kenarında durdum ve sonsuz bir çukura baktım. Kendimi uçurumun kenarından geri atabilirdim. Kendimi kurtarabilirdim.

Ama neden?    lerin boş, soğuk topraklarına geri dönmek için mi?

Belki de bu kraliçenin adımı söylemesine yetecek kadar uzun süre hiçlikte var olmuştum, sadece Morrigan'ın arma anını miras almasına izin vermek için. Onun gölgeli kanatlarına çok ihtiya ı olmalı. Benden daha fazla.

Kendimi girdabın içine bıraktım. * htiyacın olanı al. Hepsini al.*

Beni onun yanına getiren kısa yaşam kıvılcımı söndü. Uzuvarım ağır ve so uktu. Karanlık kapandı. Sonunda yükseldim. Bir t yden daha hafıftım, artık kanatlara ihtiya ım yoktu.

Brigid.

Dünyanın en mavi gözleri. Gün batımında parlayan saçları başının etrafında karmaşık bir tasarımı  r lm  . Tanrıça tarafından yanaklarına serpiştirilmiş  iller. Gülümsedi, gözleri   le g ne inin aydınlattığı parlak mücevherler gibi parlıyordu. Arkasında parlak yeşil bir tarla uzanıyor ve tanidik dallar başının üzerinde yükseliyordu. Onun ağacı, bana yeniden yaşamayı   retti i yer.

"Kraliçeniz  a ırıyor."

 rkilerek omzumun üzerinden geriye baktım. Siyah saçlı kraliçe, gevşek bedenimi kucağında tutuyordu. Saçlarım mürekkep gibi etrafına dökülüyordu. Brigid'e döndüm. "Ben  ld m."

" ylesin." Ba ını salladı, dudakları yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkarmak için kıvrıldı. "Yine de tekrar ya ayabilirsin. O seni ölümden geri  a ırabilecek kadar güçlü."

"Ama-" Ona baktım, gözlerinde parlayan sakın ve rahat ne eyle dengem bozuldu. "Beni beklediğini sanıyordum."

"Ah, a kım, söz verdiğim gibi a acımın altında bekliyorum. Yine de bana uçmak için acelen yok. Tekrar bir kraliçeye hizmet edebilecekken olmaz."

Kalbimin bir kısmı tekrar bir kraliçeye hizmet etme düşüncesiyle sı rassa da suçluluk duygusu beni parçaladı. Bırakın  l  bir Kanı diriltecek kadar güçlü bir kraliçeyi. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum Nevarre. Her zaman seve e im. Sen de onu seveceksin ve ben de onu sadece seni g ld rd   için seve e im."

Kraliçe görünmez bir ipi  eki tirerek bana gücünü hatırlattı.

Gerçekten  zg r olmak isteseydim o ipi koparabilirdim. Burada Brigid'le kalabilirim.

Ya da bu kraliçenin kollarında uyanabilir ve sunduğu gücü kucaklayabilirdim. Daha önce hiç bilmediğim bir güç.

Burada Brigid'le birlikte bir ayağım peçenin ötesinde dururken, bu kraliçeyi seveceğimi biliyordum. Onu, en kötü anımda beni yanına alan ve bana yeniden yaşamayı öğreten Brigid kadar çok sevecektim. Kraliçenin kalbi kesinlik içinde parlıyordu. Sadece sevdiği Kanı alırdı.

Ve beni sevecekti. O kadar güçlü bir aşk ki beni ve sevdiğim diğer kadını mezardan geri çağırabilirdi.

Bu da yanlış hissettirdi. Brigid'in bana verdiği tüm sevgiye bir ihanetti.

Güldü, gözleri ikiz mavi alevler gibi daha da parlıyordu. "Saf aşk asla ihanet değildir. Git, Morrigan'ın oğlu. Kanatlarını aç ve yüksel. Ben hâlâ burada seni bekliyor olacağım."

Elimi Brigid'e doğru uzattım, ona son bir kez dokunmak niyetindeydim. Ama o daha uzaktaydı, parmaklarımın arasından bir duman gibi kayıp gidiyordu. "Seninle yine burada buluşacağız."

Kraliçe kanını dudaklarıma bulaştırdı ve reddedilemeyecek ateşli bir susuzluğu ateşledi. "Bana geri dön Nevarre. Kraliçenin sana ihtiyacı var."

Shara, **Kraliçe Kral Oluyor**'da Nevarre'yi kanı olarak alır.

KRALİÇE ALIR... EZRA URSULA

Şarkı: idfc by blackbear

EZRA

I kapıya öyle sert vurdu ki tüm duvar sallandı. Tekrar. Ama Daire cevap vermedi.

Çok geç kalmıştım. O çoktan gitmişti.

Omuzlarım çöktü ve sakalımı avuçladım, seçeneklerimi düşünmeye çalışırken çekiştirdim. Kuleden çoktan ayrılmadığına emindim. Bana veda etmeden gitmezdi.

Yapar mıydı?

Alrik'le birlikte Skye yuvasından ilk ayrılışı değildi ama bu seferki... son gibiydi. Vücudumdaki her kemik onu görmem gerektiği konusunda ısrar ediyordu.

Son bir kez daha.

Kapıyı tekrar çaldım, lanet olası kapıyı kırma isteğime karşı koydum. Belli ki tek bir dünya bile bırakmadan gitmekle ilgili hiçbir sorunu yoktu. Gözlerim yandı, göğsüm o kadar daraldı ki nefes alamadım. Gitmişti amına koyayım. Skye Hanesi'nden bir yabancıyı kaba bir tavırla besleyecek kadar alçalmış olan tek kişi.

Tüm bu lanet dünyada önemsemişim tek kişi. Şimdi bu cehennem çukurunda yalnızdım.

"İşte buradasın."

Başımı çevirdim, içimde öyle bir rahatlama hissettim ki kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Daire yanıma geldi ve rahatça duvara yaslandı, bir kalçası eğikti, gözleri yaramazlık planlıyordu. Küstah bir gülümsemeyle dudaklarını kıvrarak başını savurdu ve uzun, sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. Boğazının uzun, güçlü sütununu ortaya çıkardı. Ağzımı sulandırmak için kasıtlı bir alay.

Sikim, yanındaki iri adam kasıklarına vurmuş gibi ağrıyordu. Alrik'i çok iyi tanı mıyordum. Daire'nin tüm dikkatini bu kadar zahmetsizce üzerine çekeni bir kenara bırakın, genel olarak alfalarla anlaşılamazdım.

İkisini de suçlayamazdım. Daire çok lezzetli bir atıştırmalıktı ve ciddi bir korumaya ihtiyacı vardı, özellikle de Skye Hanesi'ne koruyucu olarak geldiğinden beri. Rik gibi bir alfa onu benim gibi bir hiçten çok daha iyi koruyabilirdi.

Yine de huysuz kalbim Daire'nin büyük adamı benim kadar -hatta daha fazla- sevdiği gerçeğini tam olarak kavrayamıyordu. Özellikle de onunla birlikte belki de bir daha dönmek üzere kuleden ayrılırken.

Kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum, gözlerim yanıyordu, Daire'yi çoktan özlemiştim ve onun en ufak bir fikri bile yoktu.

Rik bana üstünkörü bir baş selamı verdi ve yanımdan geçip gitti. "Garajda bekliyor olacağım."

Daire alçak bir sesle, "Gitmek için acelesi var," dedi. "Biz yuvadan ayrılmadan önce kraliçenin fikrini değiştirmesinden korkuyor."

"Evet. İyi plan." Ona baktım ve kulağa acınası gelmeyecek başka bir şey söylemeye çalıştım. "Dikkatli ol."

"Yapacağız. Onun bir planı var."

"Tabii ki öyle." Sözlerime acılık karıştı, dilimde keskin asidik bir tat oluştu. "Sen gittikten sonra beni kimin besleyeceği de planında var mı?"

Bu umurumda değildi. Pek umurumda değil.

Tek umursadığım onun gitmiş olmasıydı. Rik meşgulken ara sıra geceleri benimle kalmak için burada olmayacaktı. Onun ikinci tercihi olmak berbattı. Onun artıklarını almak.

Daha fazlası için açlıktan ölüyorum.

Daire bir adım daha yaklaşarak elini koluma koydu. "Özür dilerim, bunu düşünmemiştim bile. Dün gece gelmeliydim." Başını yana eğerek daha da yaklaştı. "Şimdi seni beslediğim için mutluyum Ezra. Biz dönene kadar ihtiyacın olanı al."

"Buraya bir daha gelmeyeceksin. Asla." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıktı, şiddetle titreşiyordu.

"Elbette öyle. Sadece birkaç aylığına gitmemiz onaylandı."

"Kastettiğim bu değildi." Bir elimi uzun, ipeksi saçlarında gezdirdim ve gözlerinin yanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çektim. "Sakın geri gelme. Çıkabiliyorken çık."

Bu konuşmayı kraliçeye götürebilecek kulak misafiri aramak için etrafına hızlıca bir göz attı. "Eğer her şey yolunda giderse, gitmeyecek."

Çenemi sıktım ve ona sertçe başımı salladım. "Çok doğru. Sana iyi bakacaktır."

Daire bir adım daha yaklaşarak bana doğru yaklaştı. "Yani beslenmelisin."

Küçük piç mırıldanmaya başladı, karnından gelen derin bir gümbürtü onu altımda ezmek için can atmama neden oldu. Ağzım sulandı ama başımı salladım. "Hızlı bir tadım benim lanet zamanıma değmez."

"Bize daha sonra katılabilirsin, biliyorsun. Eğer başarılı olursak." "Humph. Sanki Rik peşime takılmama izin verecekmiş gibi."

"Eğer o inatçı boynunu biraz büküp dediklerini yaparsan yapar." Alaycı bir kıkırdama çıkardım ve kolumu omuzlarına dolayarak onu tam bir ayı sarılması için kendime çektim. Gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. İpeksi kürk ve vahşi kedi. Mırıldanıyor ve sarılıyor - jilet gibi keskin dişleri ve pençeleriyle kalbimi p a r a m p a r ç a ediyor. "Kimseye itaat edemeyeceğimi biliyorsun."

tek başına. Bir şey duyarsam size haber veririm."

Başını bana çarptı, sanki beni işaretleyebilecekmiş gibi şakaklarını boğazıma sürttü. Ya da belki de sadece üzerinde kokumdan bir parça istiyordu. Benim açımdan kesinlikle hüsnükuruntu. "Güvende ol. Bir kez olsun alçakta kal ve beladan uzak dur."

Beni bırakarak koridora yöneldi, adımları hevesle hızlanıyordu. Maceraya çıkmaya hazırdı. Alfa'sıyla at sürmeye hazırdı.

Bana bir kez bile dönüp bakmadı.

Biliyorum. Çünkü kapıdan çıkarken sırtının kayboluşunu izledim.

EZRA

F Aylar boyunca her zaman yaptığım gibi kulağımı dört açtım ama bunun ne işe yarayacağından emin değildim. Geçebileceğim kimse yoktu. oradan buradan topladığım dedikodularla birlikte. Daire'yi arayıp kraliçenin alfası Vega'ya küçük grupları New York'a geri çağırmaya başlamasını söylediğine kulak misafiri olduğum konusunda uyardığımda bile beni geri aramadı.

Aslında, küçük pislik telefonunu tamamen kapattı.

Onu suçlayamazdım. Skye Tower'dan kaçmış olsaydım, hâlâ içeride olan birinden gelen bir telefona cevap vermeyeceğime emindim.

Bunun başarılı oldukları anlamına geldiğini varsaymak zorundaydım. Kaç kez teklif ettiysem de benden sadece bir kez beslenmişti, yani kanımdan pek bir şey taşımıyordu. Aramızdaki bağ, onun zihnine doğrudan erişemeyeceğim kadar zayıftı. Onu koruyanın Alrik mi yoksa yeni bir kraliçe mi olduğunu bilemiyordum. Eğer bir kraliçe bulmuşlarsa, tanrıçanın Keisha Skye'a karşı durabilecek kadar güçlü olmasını umuyordum.

Çünkü New York'un kraliçesi aklını kaçırmak üzereydi. Yüzden fazla katlı gökdelenin gölgesinde otururken House Skye, sesini duymak için zorlanmama bile gerek kalmadı.

"Kim olduğunu sanıyor bilmiyorum." Sesinin bir ileri bir geri gidip gelmesi bana birkaç kat yukarıdaki özel balkonunda volta attığını düşündürdü. "Kanımdan birini öldürmeye nasıl cüret eder!"

Kalbim küt küt atmaya başladı. Daire'nin bağını hemen hissettim. Kabul, o Skye Blood değildi ama emin olmalıydım. İpliğinin kıvrıldığını hissedebiliyordum.

İçimde uyuyan bir kedi yavrusu gibi, gergin ve ince ama hala orada. Omuzlarım rahatlayarak çöktü. *O hâlâ hayatta.*

"Shara Isador," diye kraliçenin adını tükürdü Keisha.

Daire'nin kraliçe ismi içimde berrak, keskin bir kış sabahındaki kilise çanı gibi yankılandı. Bana bela gibi geldi.

"Isador Hanesi hakkında ne biliyoruz?" Vega sordu. "Adını hiç duymadım."

"Annesi yuvasını dağıttı ve Kanını bir insan için terk etti." Keisha'nın sesindeki küçümsemeyi duyabiliyordum. "Kimse bir varisi olduğunu bilmiyordu. Gerçi yarı insan bir kraliçe nasıl bu kadar..." Sert bir hırıltı çıkardı. "Git buradan. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Yarı insan bir kraliçe nasıl bu kadar... *güçlü* olabilir?

"Kraliçem." Vega'nın sesi yara almadan kurtulduğu için rahatlamış gibiydi.

Derim kaşınıyordu. Öfkeli, çaresiz bir kraliçe ciddi bir tehditti. Bırakın bir mil genişliğinde bir kötülük çizgisine sahip olanı. Keisha Skye işkenceden zevk alırdı. Özellikle alfa erkeklerine işkence etmeyi severdi çünkü onlar çok uzun yaşardı. Daire'nin benim yerime Rik'le bu kadar meşgul olmasından nefret ediyordum ama bu kadarı kimseye dilemezdim.

"Devana'yı telefona bağla," dedi Keisha, muhtemelen konsültanına, ama kulaklarımda hızla akan kanın gürültüsünden onun cevabını duyamadım.

Daire de ben de Devana Hanesi'nden geliyoruz. Keisha neden eski kraliçemizle konuşmak istesin ki?

Sesleri yumuşadı ve ne dediklerini anlayamadım. *Dışarıda bekle. Kraliçeme ne söylediğini bilmem gerek!*

"Christabel." Keisha'nın sesi net bir şekilde duyuldu. "Telefonuma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı ve biraz daha rahat nefes aldım. Skye hâlâ balkondaydı. Gerçi lanet olası New York City'deydik ve belli ki yakınlarda bir yerde beş alarmlı bir yangın vardı çünkü şehirdeki tüm itfaiye araçları bloğun aşağısında toplanmıştı. Ayağa kalktım, sırtımı binaya dayadım ve boyumun sonuna kadar gerindim. Kulaklarım havaya kalktı, duyularımı zorluyordu.

Ormanın vahşiliği. Avını takip eden bir yırtıcı. Sirenlerin sesini engelle. Kraliçenin sesinin yumuşak notalarına odaklanın.

"Senin için değerleri nedir?" Keisha sordu, sesi neredeyse tatlıydı. Kim onlar? Eski kraliçemin cevabını duymak için sol kolumu verirdim.

"Yıllardır burada besleniyorlar. Genç yavru özellikle cana yakın ve sarayımda öğrenmesini umduğunuz her şeyi öğrendi."

Teşvik edildi. Yavru.

Sürtük Daire hakkında konuşuyordu. Yani beni de dahil etti. Umursadığımdan değil.

Christabel Devana bana ne olduğunu umursamazdı. Küçük bir kardeş evinden gelen önemsiz biriydim. Alınmadım bile, gerçekten. İsteyeceğim son şey, kendini beğenmiş üst düzey bir kraliçeye hizmet etmek zorunda kalmaktı. Eğilip kalkmak vücudumdaki her huysuz kemiğe ters düşüyordu.

Daire'yi herkes severdi ve arkadaş edinme ve Aima saraylarındaki "Kim Kimdir "in kaydını tutma konusunda yetenekliydi. Hangi kraliçeler diğer kraliçelerin kardeşiydi, hangilerinin Triune kraliçeleriyle bağları vardı. Hepsi benim için Yunancaydı.

Ama hırsla susamış ve gözü boş Triune koltuğunda olan bir kraliçe için...

Ağırlyınca kana değerci.

Keisha Skye, Roma kraliçesi ve gizemli Dauphine arasındaki Üçlü koltuğu kazanmaya niyetli olduğunu sır olarak saklamıyordu. Daire'nin bulduğu bu yeni yarı insan kraliçenin onlara karşı hiçbir şansı yoktu.

Lanet olsun. Ben bir aptaldım. Lanet, işe yaramaz bir aptal.

"Çok basit, gerçekten." Keisha Skye'ın sesindeki o tatlı ton kanımı dondurdu. "Üçlü için teklifimi destekleyin ve bakıcılarınız Skye Evi'nde güvende ve sağlam kalsın. Aksi takdirde, aptal yavrularınızın kendilerini tehlikeye atacak bir hata yapmış olabileceklerini üzümlere bildiririm."

Zaten hareket ediyordum. Koşuyordum. Ki bu benim için oldukça büyük bir başarıydı. Benim cüsemdeki hantal adamlar eğlenmek için koşmaz. Çantamı hazırlamak için boktan odama bile dönmedim. Önemsemediğim hiçbir şeyim yoktu.

Daire hariç.

Ona ulaşmalıyım. Uyar onu.

Keisha Skye'ın ona dokunabileceği bir yere asla geri dönemez.

EZRA

F Siktir git. Hiçliğin ortasındaki bu lanet yürüyüş buna değse iyi olur. New York'tan nefret ederdim ama en azından toplu taşımaydı. Burada, Bumfuck Arkansas'ta otostop çekmek, yürümek ya da birkaç tekerlek çalmak vardı. Daire'ye ulaşmak için bunların hepsini yaptım, ta ki yolda kalamayana kadar.

Yaklaştı.

Onu bir ya da iki mil öteden hissettim. Küçük pislik, bağına vurmaya devam etmeme ve beni dinlemesini talep etmeme rağmen hala bana cevap vermedi.

Sonunda, yeni yarı insan kraliçenin yuvası olduğunu varsaydığım yerin etrafındaki ağaç halkasından dışarı süzıldüm.

Beni bekliyor.

Sarsılarak durdum ve bakışlarımın Daire'ye kilitlenip diğerlerini sikmesine izin vermemek için mücadele ederek küçük gruba baktım. Kraliçe bir savaş atının sırtına oturmuş, neredeyse onun kadar büyük bir kedi de atın bacaklarına dolanmıştı. Alrik her zaman büyük bir alfaydı ama lanet olsun, şimdi lanet bir dağ büyüklüğündeydi. Kraliçenin kanı onu dev statüsüne yükseltmişti.

Kedinin Daire olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Her zaman şımarık, mırıldanan bir kişiliği vardı, tıpkı bir boz ayı olmayı umduğum gibi. Eğer ben...

Eğer bir kraliçenin kanı olmaya yemin edersem. Tabii ki.

Sersemlemiş bir halde bir an öylece durdum ve bu fikir zihnimde nükleer bir patlama gibi patladı. Daire ve Alrik Skye Hanesi'nden çıkmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Ve benim de aynı yoldan gitmemem için hiçbir sebep yok.

Tek yapmam gereken, yuvasını bile bile ıssız bir yere yapan bu kraliçeye yemin etmektir. Bu, kibirli bir kraliçenin yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

Daire'ye her zaman yakın olurdum. Onu istediğim zaman görebilecektim. İyi olduğunu bilecektim. Sonunda gerçekten istediğim tek şey buydu. Ve eğer Keisha Skye bu kraliçenin gücü hakkında endişeleniyorsa, o zaman cehennem evet. İmzala beni. Onu daha da güçlü yapardım.

Eğer beni kabul ederse.

Omuzlarımı dikleştirdim ve dilimi kilitledim. "Majesteleri, ben-"

"Ezra Skye," diye araya girdi ben formaliteleri tamamlayamadan. "Tehditlere geçelim, olur mu?"

Skye'dan nefret ediyorum, diye hırladım içimden, yüzümü pürüzsüz tutmak için elimden geleni yapıyordum. Havada onun kanının kokusu vardı, yoğun ve tatlı, beklemediğim bir alaydı. "Ezra Ursula Devana'yı tercih ediyorum çünkü Skye bana hiç iyilik yapmadı. Sadece üç kanın var. Bir tane daha ister misin?"

Aptal. Çok hızlı. Çok sert. Çenemi sıktım ve ağzımdan çıkmak isteyen küfür dalgasını bastırmaya çalıştım. Daire bile kılılandı ve o beni tanıyordu. Gerçek beni.

Lanet olsun. Bu asla işe yaramayacak. Uzun süre olmadığım biri gibi davranamam.

"Elbette," diye başını salladı kraliçe. "Ama sen değil."

Hah. Açıkçası beni bu kadar çabuk reddetmesini beklemiyordum, özellikle de ben gerçekten medeni olmaya çalışırken. "Nedenmiş o?"

"Keisha Skye'ın kanını taşıyorsun."

"Onlar da öyle," diye karşılık verdim, başımı Daire'ye doğru sallayarak. "Kedi bana kefil olabilir."

Daire tısladı ve bana sırtını döndü.

"Seni küçük pislik," diye homurdandım. "Yardıma ihtiyacım var. Ailene sırtını mı döneceksin?"

"Tehlikedesin, seni aptal! Aramızdaki bağ sayesinde kükredim ama beni duyduğundan emin değildim. Eski bağlantımızı hiç kabul etmedi.

Ve bu beni mahvetti. Bilmesine asla izin vermeyeceğimden değil.

"Ne için yardım istiyorsun?" O sordu.

"Bilmiyor musun?" Aima mahkemelerinin nasıl işlediğini anlamayan lanet bir kraliçe. Çok daha iyi olduğumdan değil, ama en azından bir evden bir kardeşin başka bir kraliçeye ulaşip kendini teklif etmeyeceğini biliyordum

Kraliçe'nin izni olmadan Kan olarak. İyi bir sebep olmadan olmaz.

Ağaçlar hışırdıyordu ama herhangi bir rüzgâr belirtisi yoktu. Başımı kaldırdım, kulaklarımı açtım ve yanlış bir şey var mı diye dinledim. Havayı koklamaya çalıştım ama kraliçenin kanı çok baskındı. Lanet olsun ama çok lezzetli kokuyordu. Neden bu kadar çok kan kaybediyordu?

"Hayır, sanırım bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Skye." Yere bir sümük atma isteğimi zorlukla bastırdım. "Beni ve dolaylı olarak Daire'yi rehine olarak kullanarak Devana'yı Triune için yaptığı teklifi desteklemeye zorlamaya çalışıyor."

Daire'nin kuyruğu sertleşti, tüyleri uzun, çetrefilli omurgasından aşağıya doğru diken diken oldu. Anlamıştı. Umarım kraliçesine saray politikasını açıklayabilirdi.

Ama düşünemiyordum. O bu kadar yakınken olmazdı. Kan çemberi önümde parıldıyor, benimle alay ediyordu. Beni mesafemi korumaya zorluyordu. Dizlerimin üzerine çökersem beni düşünmeye daha istekli olur muydu? Hayır. Bu boku isteyerek yapmadığımı anlayacak kadar beni tanı mıyordu.

Ama onun için yapardım.

Kokusu kadar güzeldi.

Karnımın üstünde yalvarır, yerdeki kanını yalardım. Gerekirse atın toynaklarından ve bacaklarından.

Kahretsin. Diğer kanının her tarafına kan damlamıştı ve sallanarak dik durmak için Rik'in iri omzuna yaslandı.

"Çok geç kaldım," diye tiksintiyle homurdandım. Terleyerek ve oflaya puflaya ilerlemek yerine o son dağa doğru koşmalıydım. "Seni çoktan incitti."

"Beni uyarmaya mı geldin?"

Başımı salladım ama vicdanım "Ve Daire" diye eklememde ısrar etti. Gelmemin asıl sebebi oydu ama kraliçesini hayatta tutarsam, umarım onu da korurdu. "Bilmesi gerekir."

"Seni Keisha Skye'ın göndermediğine inanmamı istiyorsun."

"Hayır."

Rik, çığ düşmüş gibi bir gümbürtü çıkardı. "Sakın ona yalan söyleme Ezra. Kraliçen bir düşünceyle seni New York'a geri gönderebilir."

Buna gülmekten kendimi alamadım. "Öyle mi düşünüyorsun? Her şeyden önce, kanının bir damlasıyla beni isteğim dışında bir şey yapmaya zorlayamayacak kadar gergin. Bu konuda her zaman güçlü olmuştumdur. İkincisi, o

gezmeye meraklı, inatçı, asi bir kardeşten daha önemli işlerim var. Ayrıca, sarayında beni besleyecek çok az kişi var. Muhtemelen bende o ikisinden daha az kardeş kanı var."

Huysuz ve soğuk kalbimi burkan yorgun bir iç çekti. "Hiç doğrudan Keisha Skye'dan beslendin mi?"

"Siktir, hayır. Onun boğazından beslenen erkekler çabucak ölür. Bu gerçeği herkesten daha iyi biliyorsun, Rik."

Sert bakışlarını üzerime dikti ve bir şekilde kendini daha da büyüttü. "Isador sarayında işler farklı."

"Umarım öyledir."

Hırlayarak başını eğdi ve tam bir alfa bakışıyla bakmaya başladı. "Bu yuvayı bir hevesle terk edip kırsalda dolaşarak sorun yaratmayacaksın."

"Kim öyle diyor?" Sözleri göğsümü umutla sızlatsa da kendimi akıllıca karşılık vermekten alamadım. Eğer beni gerçekten Kan olarak istemeseydi bana patronluk taslamaya çalışmazdı.

"Ben."

Düzgün bir şekilde bana baktı. Cüssesi ve bakışları dışında bana başka bir alfalık yapmadı. Saldırmadı. Pek çok alfa, cepten bir yanıt verdiğim anda kafamı koparırdı. Daire'yi de düşünmek zorundaydım. Bu lanet alfayı çok sevmiştir. Bu her şeyden daha önemlidir.

Acı içinde nefesi kesildi ve bakış yarışmamız aniden sona erdi. Rik bileğini yırttı ve yarayı kızın ağzına bastırdı ama içimi korkunç bir his kapladı. Şimdiden ciddi bir kavgaya tutuşmuşlardı. O kadar ki kız hâlâ kanıyor, zayıf ve acı içindeydi. Onu çoktan beslemiş olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Daire'yi de.

Yine de yeterli değildi.

Ayrıca lanet olası ağaçlar beni tuhaflıyordu. Dallar birbirine sürtünerek neredeyse anlayabileceğim bir şeyler fısıldıyordu. Tehlike. Bazı kötü şeyler buraya doğru geliyordu. Yarın değil. Şimdi.

Adı kafamın içinde bir gong gibi yankılandı. Shara Isador'un bana ihtiyacı vardı.

Ve ben bu lanet yuvanın dışında kilitli kaldım.

Bir kükreme sesi çıkararak kan çemberine doğru bastırdım, içeri girmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilsem de yumruklarımı çembere vurdum.

"Beni içeri alın! Daire, seni küçük piç! O tüylü kıcını buraya getir ve beni içeri sok! Bana ihtiyacı var!"

Sonunda yanıma geldi ve çenesini lanet koluma sıkıştırdı. Tek kelime bile etmedim çünkü beni doğruca ona götürdü.

Yani, alfasına. Rik bana eşit bir şekilde baktı, vahşi gözleri bir demirci ocağı gibi parlıyordu. Beni kelimelerle tehdit etmesine gerek yoktu. Anlamıştım. Eğer onu hayal kırıklığına uğrattıysam, beni kalçamdan ikiye böler ve lanet bir çöp parçası gibi bir kenara fırlatırdı.

Bunu yapabilecek kadar alfaydı.

Çünkü ona güç verecek kadar kraliçeydi. Çok yaşa lanet kraliçe.

Shara Isador, Kraliçe Kraliçeyi Alır'da Ezra'yı Kan olarak alır.

KRALİÇE ALIR... ITZTLI & TLACEL ZANIYAH

Şarkılar: Villain by MISSIO ve How We Do It by Royal Deluxe

TLACEL

Teotihuacan'ın antik harabesi, yakınlarda yaşayan insanlara boş görünüyordu.

Ölüler Bulvarı'nın başında dururken

Gölgelerde bekleyen şeytani bir şey hissediyordu. Gitme dürtüsü güçlüydü.

Yaklaşan kıyametin bir uyarısı. Onlar için. Bizim için değil.

Citla Zaniyah'ın ikiz oğulları intikam için gelmişlerdi.

Cevaplar istedik. Gerçeği talep ettik. Ve sonra, kan istedik.

Öfkemi içimde tutmak için savaştım. Kardeşimin onun için sağlam bir kaya olmama ihtiyacı vardı. Omzumda, zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle titriyordu. Eğer ben de aynı duygulara yenik düşersem, aradığımız cevapları bize verebilecek insanları öldürmüş olacaktık. En azından, öldürme başlamadan önce yuvaya ulaşmamız gerekiyordu.

Planı unutma, diye fısıldadım ona kardeşlik bağımız aracılığıyla.

Planın canı cehenneme. Hissetmiyor musun? Bir şey onun bağında hırladı ve uludu, kuduz bir hayvan tuzaktan kaçmak için kendi bacağına kemiriyordu :*Evil burada yaşıyor...*

Sadece güzel annemiz onun ellerinde acı çekmekle kalmamıştı... aynı zamanda biz de burada doğmuştuk. Aynı kötülüğü taşıdık.

Karanlığın acımasız bıçağı içimde bükülerek bizi eve davet etti.

Kardeşim her zaman lanetli olduğunu düşünmüştü ama benim karanlığım daha incelikliydi. Onun uluyan, öfkeli bir canavar olduğu yerde ben zehirli bir su ve bir yıkım fırtınasıydım. İçimde bir basınç oluştu. Kanımda şimşekler çaktı. Kalbim şiddetli bir fırtına gibi gürledi. Yine de ikimizin de taşıdığı güç serbest bırakılamıyordu.

Bir kraliçenin kanı olmadan olmaz.

Eğer burada hala bir kraliçe saray kurmuşsa.

Planımız basitti. Onu bulmak. Kendimizi ona Kan olarak vermek.

Ve sonra ne pahasına olursa olsun onu öldürmek.

Beni bir kez ele geçirirse, ölür: Itztli hırladı. *:Şimdi içimde yaşayan canavara minnettarım, çünkü bu karanlığı onun tüm evine salmak için sabırsızlanıyorum...:*

İkimiz de Valle de Zaniyah'a dönmeyi beklemiyorduk ama onu inciten kraliçe bu dünyadan giderse annem biraz huzur bulabilirdi.

Bilinçli bir düşünce olmaksızın hep birlikte adım atarak ana taş caddeden şehre doğru yürüdük. Teotihuacan, İspanyollar Tenochtitlan'ı yağmalamadan çok önce bir harabeye dönüşmüştü ama zaman, çok daha eski olan şehrin ihtişamını azaltmamıştı. Piramitler dağlar gibi yükseliyordu. Terk edilmiş apartmanlar, saraylar ve plazalar görebildiğim kadarıyla cadde boyunca sıralanmıştı.

Bir zamanlar, Tocatlı Hanedanı'nın yönetimi altında yüz binden fazla insan burada yaşamış ve zenginleşmişti. Ancak Kraliçe Oxomo öldüğünde, varisleri Teotihuacan'ı kimin yöneteceği konusunda kavga etti. Kızlarından bazıları güneşe gidip ormanların derinliklerinde yeni yuvalar kurdu, ancak bir zamanların büyük şehri bu kargaşadan asla kurtulamadı. Daha sonra insanlar şehrin çöküşünden volkanik faaliyetler, savaşlar ya da mahsulün azalması ve kıtlığın yol açtığı korkunç bir kış sorumlulu tutacaklardı.

Gerçek onların anlayabileceği bir şey değildi. Bir vampir kraliçesinin tüm evi kendilerine karşı savaş açtı. Çünkü dört kızı, kraliçe annelerinin binlerce insanın kurban edilmesini de içeren kanla kurulmuş mirasından miras aldıkları muazzam gücü paylaşmaktan memnun değildi.

Şu anda bile buradaki her taş kan büyüsü ve acının ağır karanlığıyla titreşiyordu.

:Benim içimde yaşayan aynı miras,: Itztli fısıldadı. *:Karanlık, acı ve ölüm. Şimdi nereden geldiğini biliyorum:*

Büyükannenin kızını buraya isteyerek gönderdiğini hayal etmek zordu. O ilk üstünlük savaşlarından sonra büyük ölçüde zayıflamış olsa da, Tocatlı Hanesi hâlâ Kraliçe Theresa'ya evlatlık verme teklifini onurlandıracak kadar önemliydi. Annem gücüne tam anlamıyla kavuşmayı ve eve ilk Kanıyla dönmeyi umarak gitmişti.

Bunun yerine, eve o kadar hasarlı geldi ki artık konuşamıyor ya da temel görevlerini yerine getiremiyordu. Büyükanneme ne olduğunu söyleyemedi. Bırak

Babalarımızın kim olduğunu bile bilmiyordu. İkimize de söylediği tek söz "siyah güneş, kırmızı spiral" oldu, tekrar tekrar.

İkiz olabilirdik ama Itztli ve benim hem görünüş hem de mizaç olarak farklı babalara sahip olduğumuz açıktı. Gözleri ve teni daha koyu, vücudu daha kalın ve daha kaslıydı. İyi bir savaşçıydı, macuahuitl ve atlatl ile becerileri eşsizdi. Avının, ister esir ister geyik olsun, kokusunu kilometrelerce öteden alabilirdi. Bir kraliçeye yemin ettiğinde zorlu bir alfa olacağından hiç şüphem yoktu.

Buna kıyasla, ben büyük bir savaşçı değildim. Kıvrak, ince vücudumla hafif ve hızlıydım ama onun fiziksel gücüyle boy ölçüşemezdim. O ateş ve savaştı. Ben su ve uyumdum. Tabii içimde kaynayan zehirli kasırgayı serbest bırakamazsam.

"Annem için adalet," diye mırıldandı Itztli, sesi o kadar pürüzlüydü ki kelimeleri birbirine karışmıştı. "Ama masumları katletmeme izin verme."

"Söz veriyorum." Onu nasıl durduracağımı sormadım. *Bir yolunu bulacağım.*

ITZTLI

EN İYİ DÖNEMİME ADIM ATAN GENÇ BİR AIMA SAVAŞÇISI OLARAK
Nereden geldiğimi. Ölüler Bulvarı'nda yürürken cevabımı almıştım.

İçimde yanan acı ve kana susamışlığın aynısı bu uçsuz bucaksız harabede de yankılanıyordu. Karanlığın içimde yükselmesinden ve sevdiğim herkesi yok etmesinden korktuğum için başka seçeneğim olmadığı sürece ailemden bile beslenmeyi bırakmıştım. İkizime ya da büyükanneme zarar vermektense zayıflayıp solmuş bir kabuğa dönüşmeyi ve zamanın rüzgârında toz gibi savrulmayı tercih ederdim. Annemize baktığı için hayatında yeterince endişesi vardı.

Sana zarar verenleri bulacağım anne ve bu canavarı yarattıkları güne pişman olacaklar.

Ayak seslerimiz boş duvarlar ve binalar arasında yankılandı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu, bir sokak köpeği ya da gökyüzündeki bir kuş bile. Meraklı insan gözlerinden kaçmayı umarak alacakaranlıkta gelmiştik. Başımı hafifçe arkaya eğdim ve dudaklarımı aralayarak havanın burnumdan ve ağızımdan geçmesine izin verdim, böylece avımızın kokusunu alabiliyordum. Bu kadim şehirde bir yerlerde, aynı derecede eski bir şehrin kalıntıları vardı.

Eski Aima Evi Citla Zaniyah'a ne olduğunu biliyordu. *Tanrıça, hepsini öldürmeden önce gerçeği öğrenmeme izin ver.*

Ölüm ve kurban kokusu o kadar yoğunlu ki başka hiçbir koku izi alamıyordum. Yüzyıllar boyunca kan üzerine kan. Çok fazla ölüm. Taze bir adakla kayalara sıçramak için sabırsızlanıyordum.

Neredeler? Tlcel bağımıza fısıldadı. *Kan çemberine dair bir ipucu hissediyor musun?*

Henüz değil. En büyük yapı olan Güneş Piramidi'nde mahkeme kurduklarını tahmin ediyorum: Sağımızdaki insan yapımı dağı geçerken, Aima veya insan olsun, herhangi bir insan ipucu hissetmedim.

:Piramidin altında bir mağara var,: Tlcel dedi ki. *:Su hissediyorum ama insan yok.:*

Ölüler Bulvarı'nın sonuna yaklaştığımızda, alçak, piramidal duvarlarla çevrili asfalt bir plazaya doğru genişledi. Ay Piramidi sembolik olarak Cerro Gordo'nun tam önüne yerleştirilmişti. Bir zamanlar burada ne kadar çok insanın top oyunu izlemek için toplandığını hayal edebiliyordum. Ya da daha büyük olasılıkla, tıpkı arka planda yükselen dağdan hayat nehirlerinin aktığına inandıkları gibi, piramidin basamaklarından aşağı akan birçok kurbanın kan nehrine tanık olmak için.

Evimiz Tanrıların Anası Coatlicue'nin soyundan geliyordu ve onun kutsal dağının adı Coatepec, yani Yılan Dağı'ydı; ama bunun dışında aynı inançların çoğunu paylaşıyorduk. Teotihuacan halkı, mirasının fısıltıları devam etse de, adı zamanın rüzgârlarında kaybolmuş bir tanrıçaya saygı duyuyordu. Teotihuacan'ın Büyük Tanrıçası hakkında çok az şey biliniyordu. Büyükannem bile örümceklerden sakınmamız dışında bize daha fazlasını söyleyememişti. Annem bugün bile en zararsız bahçe dokumacısından bile korkardı.

Piramidin basamaklarının dibinde durarak, O'nu onurlandırmak için başımızı eğdik.

"Yüce Tanrıça, lütfen yakarışımızı duy," dedi Tlcel, bıçağını kınından çıkarırken taş duvarlarda yankılanan yumuşak, şarkılı bir sesle. "Oğullarınız eve döndü. Lütfen bu küçük fedakârlığı kabul edin."

Gözlerimi açmadım ama havadaki kan kokusunu aldım. Jiletler karnımı kesti. Açlığa alışmışım. Sadece ciddi bir iyileşmeye ihtiyacım olduğunda beslenme riskine giriyordum ve neyse ki Büyükannem yuvayı Valle de Zaniyah'a taşıdığından beri Evimiz huzur içindeydi. Umarım

Taze kan kokusu şehirdeki tüm Aima'ları kendine çekerdi. Özellikle de aç bir kraliçeyi.

Belki de ona hizmet edecek bir sürü kanı vardı. Kendini gösterene kadar bilemeyiz.

Malzemenin taşa sürtünmesiyle birinin yaklaştığı konusunda uyarıldım. İnsan olmadığından emindim ama güçlerini ölçmek için güçlerini hissedemiyordum. *Birini* hissediyorum, *muhtemelen Kan, kraliçe* değil..:

Tlcel yanımda hareket etti, kanını merdivenlere doğru savururken kolu havayı kesiyordu:

Hep birlikte geldiğimiz yoldan geri döndük. Gözcü arkamızdan seslenmeden önce ancak üç adım atmıştık. "Neden ikiniz de kurban sunmadınız?"

Derin ve kadifemsi erkek sesi güçle gürliyordu, ancak saldırmak için hiçbir hamle yapmadı. Benim hakkımda konuştuğu için durakladım ve başımı omzumun üzerinden geriye doğru çevirdim. "Kanadığım zaman, bastırılamayan vahşi bir açlık yaratıyor. Katledecek düşmanlarım olmadığı sürece o canavarı uyandırmamak en iyisi."

Gerçek ve örtülü bir tehdit.

Basit bir işçi pantolonu ve tuniği giymiş olan adam güldü. "Bu tanıdık geliyor. *Onlardan* biri olmalısın."

Ne demek istediğinden emin değildim ama bunu bir hakaret olarak algıladım. O kadar sinirlendim ki Tlcel önüme geçerek adamın dikkatini onun üzerine çekti. "Biz Zaniyah Hanesi'ndeniz. Tocatlı Hanesi'nden Kraliçe Theresa'yı aramaya geldik."

"İkizler," dedi adam yavaşça başını sallayarak. Gerçi nereden bildiğinden emin değildim. "Acaba sen hangisine aitsin? Gücün nedir, delikanlı?"

Omuzlarını dikleştirip başını kaldıran Tlcel, "Bir kraliçeye yemin etmedik, bu yüzden güçlerimizin nasıl bir şekil alacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye cevap verdi.

Adam kıkırdayarak başını salladı. "Bu ilginç olacak. Gelin çocuklar. Bakalım hangisi size sahip çıkacak. Zaniyah Hanesi mi dediniz? On yıllardır hiç genç kraliçemiz olmadı."

Adamı boğazından yakalayıp cevaplar istemekten kendimi alıkoymak için elimden gelen her şeyi yaptım. Öfkem pençeleyen, ateşli, kuduz bir canavar gibi çılgılık atıyor ve uluyordu. Bir karşılık vermemek için kendimi zor tutarak sessizce kardeşimi bir gölge gibi takip ettim ve anlaştığımız gibi konuşmayı onun yapmasına izin verdim.

"Sadece otuz bir yaşındayız," dedi Tlcel yumuşak ve sevecen bir sesle. "Daha erken gelebilirdik ama büyükannem, annem ölene kadar nerede doğduğumuzu söylemeyi reddetti."

Küçük beyaz bir yalan. Annem hâlâ hayattaydı ama günlük rutin yaşamını sürdürdüğünü söyleyemem. Çoğunlukla yatağında ya da güzel günlerde dışarıda bir battaniyenin üzerinde yatıyordu. Büyükannem onun her ihtiyacıyla ilgilenirdi.

"İyi, genç, güçlü kuvvetli çocuklar," diye onayladı adam başını sallayarak. "Majesteleri sizi gerçekten çok sevebilir. Bu arada ben Seti'yim."

"Ben Tlcel, bu da kardeşim Itztli. Cehaletimizi bağışlayın ama Tocatlı Hanesi hakkında çok az şey biliyoruz. Burası büyük bir saray mı?"

Seti homurdandı. "Hayır, sadece bir avuç doluyuz. Majesteleri, kendi türümüz arasında bile gizli kalmayı tercih ediyor. Eğer onu onurlandırmak için kan teklif etmemiş olsaydın, ben de kendimi açığa vurmazdım."

Çenemi sıktım ve sert bir şeyler söyleme isteğime karşı koydum. Tlcel *kraliçeye* kanını sunmamıştı. Onun tanrıçasını onurlandırmak ve bizim tam kurbanımızın yolunu hazırlamak istemişti. Hiçbir tanrıça, diğer savunmasız kraliçelerin incinmesine ve zarar görmesine izin veren biri bile olsa, varisinin ortadan kaldırılmasına hoş bakmazdı.

Teotihuacan'dan canlı ayrılmaya hiç niyetimiz yoktu.

TLACEL

S eti bizi avludan geçirerek Ay Piramidi'nin güneybatısındaki bir komplekse götürdü. Kısa merdivenlerden yukarı çıkarken tenim karıncalandı.

Sanki bir ateş karıncası tepesine yuvarlanmış gibiydim. Beyaz sütunlar bir zamanlar büyük bir saray olan binanın girişini işaretliyordu. Çatılı girişin hemen içinde aynı mütevazı kıyafetleri giymiş başka bir adam bekliyordu.

Buna karşılık, renkli boncuklar, deniz kabukları ve tüylerle elle boyanmış derilerden oluşan en iyi geleneksel Mexica kıyafetlerimizi giymiştik. Kanlı, muhtemelen çok yaşlı ve güçlü olmalıydılar. Neden bizim mirasımızı kutlamak yerine sömürgeciler gibi giyinmeyi tercih ettiklerini anlamıyordum. Belki de sadece insanların şehre girme ihtimaline karşı göz önünde saklanarak uyum sağlamak istiyorlardı. Yine de kalbimi sıkıştıran dehşet duygusuyla, bir insanın harabenin bu kadar derinlerine inme riskini aldığını hayal edemiyordum.

Sütunlara doğru attığım her adımda önsezi hissi artıyor, bedenimi ileriye doğru hareket ettirmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ne derin bir nefes alabiliyordum ne de Itztli'nin bağına dokunup ne durumda olduğunu görece kadar odaklanabiliyordum. Sinirlerim yandı ve kaslarım seğirerek hareketlerimi sertleştirdi. Parmaklarım seğirdi, elimi bir silahın üzerine koyma dürtüsüyle kaşındı. Gerçi kalçamdaki bıçağa bile uzansam iki Kan'ın beni anında indireceğinden şüpheleniyordum.

Tehlike. Git buradan. Hemen geri dönün.

Dürtü damarlarımda uğulduyordu. Tocatlı Hanesi'nin burada saklı ve güvende kalabilmesine şaşmamalı.

Itztli çenesini o kadar sert birbirine vuruyordu ki dişlerinin gıcirtısını duyabiliyordum. Alnımda boncuk boncuk ter vardı, midem sert, soğuk bir demir çukuruna dönüşmüştü. Her şeyimi aldı

Verandaya doğru son adımı atma isteğim. Dehşetin ağırlığı hemen dağıldı ve adımlarımı yakalamak için sendelememe neden oldu.

Seti kıkırdadı ve bekleyen adama göz kırptı. "Çok iyi, çocuklar. Bu en zor kısmı. Bu Tecuani, Tocatlı Hanesi'nin alfası."

Gözlerim parladı ve bir şaşkınlık sesinin kaçmasına zorlukla izin verdim. Alfa mı? Bırakın Itztli'yi, benim kadar bile değildi. Güç ve baskınlık yaymıyordu ve Seti ona unvanını vermek dışında, adama herhangi bir hürmet göstermemişti. Kabul ediyorum, kendi yuvamdan başka bir yuvada hiç bulunmamıştım ve Zaniyah her zaman siyasi bir saraydan çok geniş bir aile olmuştu, ama burada hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Güvende olmak için, elimi kalbimin üzerine koyarak adamın önünde eğildim. "Alfa, bu kardeşim Itztli, ben de Zaniyah Hanesi'nden Tlazel."

Adam tek kelime etmeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Belki de kraliçesine rapor vermek için? Ama neden Kan bağını kullanmasın ki? Ya da belki de umurunda değildi.

Seti, sanki bütün hayatım boyunca arkadaşmışız gibi omzumu sıvazladı. "Endişelenme delikanlı. Bugünlerde Tocatlı'a herkes giremiyor. Annenin adı neydi?"

"Citla Zaniyah. Otuz iki yıl önce burada evlat edinmiş."

"Tenochtitlan'dan mı?"

"Evet, ama Büyükannem şehrin düşmesinden kısa bir süre önce sarayımızı şehrin dışındaki kırsal bölgeye taşıdı."

Seti başını geriye atarak, sanki ona bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Neredeyse komşuyuz, delikanlı. Tenochtitlan'dan kimsenin sağ kaldığını bilmiyordum. Büyükannen çok iyi bir kadın olmalı."

"Coatlíque'in kızı Tocih Zaniyah tam bir kraliçe," diye homurdandı Itztli.

Seti başını sallayarak tekrar güldü. "Alınma delikanlı. Komşularıyla tanışmak için seninle birlikte yola çıkmaz mıydı?"

Gözlerimi kocaman açarak Itztli'ye hızlı bir bakış attım: *Neden onun da gelmesini istiyorlar ki? İttifak kurabilsinler diye mi?*

Ya da, daha büyük olasılıkla, onu öldürüp tüm evimizi yok etmek:

Tecuani'nin "Getirin onları" demesiyle bir yanıt vermek zorunda kalmaktan kurtuldum.

Seti kenara çekildi ve elini alfaya doğru uzattı. "Tocatlı Evi'ne hoş geldiniz."

Tereddüt ettim, bunun bir test olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Misafirperverliklerine hakaret etmek istemedim. Kısa hayatımda başka kraliçelerin yuvalarına gitmemiştim ama

Kraliçenin kan çemberi, onun kanından olmayan herkesi yuvanın dışında tutardı. Annem buradayken kraliçenin kendi boğazından mı beslenmişti? Tocatl Kanından birinin fiziksel bir dokunuşu olmadan bunun bizi içeri sokmaya yeteceğinden emin değildim.

Itztli omzumu sıyırıp geçti ve rahat bir güvenle alfanın peşinden yürüdü. Herhangi bir engele çarpmadı. *Büyünün ürpertisini de hissetmiyorum:*

Onu takip ettim, hâlâ kızgın kan büyüsünün tokadını hissetmeye hazırdım ama hiçbir şey olmadı. Seti bana göz kırptı ve fısıldamak için daha yakına eğildi, "Kan çemberi merdivenlere bağlı. Bu yüzden tek başına geçmen çok zordu. Ama bu, söylediğin kişi olduğunu doğruluyor."

Kraliçenin tüm bu merdivenleri kaplamak için yüzyıllar boyunca ne kadar kan dökmüş olabileceğini hayal bile edemiyordum. Tüm sarayı çevreleyen gerçek bir daire miydi? "Bu gerçekten hayret verici. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Kraliçeniz çok güçlü olmalı."

Omuz silkti. "Kan çemberi o doğmadan çok önce oluşturulmuştu. O sadece kendi kanını atalarının çemberine bağlamak zorundaydı."

Yine de küçük bir başarı değil. Ayrıca kraliçesinin son derece güçlü olduğunu doğrulamadığını ya da inkâr etmediğini de fark ettim. Gerçi alfasının küçücük boyuna bakınca, merak etmemek elde değildi. Alfalar en büyük Kan olmak zorunda değildi ama diğer güçlü Aima'ları kendi iradelerine boyun eğdirecek yoğun bir irade gücüne sahiptiler. Belki önyargılıydım ama Itztli, Tecuani'den çok daha yoğun bir şekilde titreşiyordu. Kardeşimin irade gücü ondan yayılıyordu. O doğal bir lider ve doğuştan bir savaşçıydı.

Onu kesinlikle her yerde takip ederdim. Ölümüne bile.

ITZTLI

ONU ALABİLİRİM. ŞİMDİ. ALFA'YI ÖLDÜR, GERİSİ GELECEKTİR.

Baştan çıkarıcıydı. Parmaklarım kalçamda taşıdığım bıçağın kabzasına dokundu. Ama bıçağı kınından çıkarmadım. İçimden bir ses beklememi söylüyordu. Annem buradayken ona ne olduğu hakkındaki gerçeği hâlâ bilmiyorduk. Bu sözde alfanın bana ya da Tlcel'e babalık ettiğini hayal bile edemiyordum.

Büyükannemin alfasının en küçük parmağında bile bu aptaldan daha fazla gözdağı vardı.

:Belki de hepsi bir gösteridir,: Tlcel bağımızda dedi ki: :Gerçek alfayı korumak için bir yem olabilir. Ya da belki resmi bir hiyerarşi onlar için önemli değildir:

Hiçbir gerçek alfa bir yeminin onun yerini almasına izin vermez. Yine de katılıyorum, bir şeyler ters kokuyor.: Sadece ne olduğunu anlayamadım. Şimdiye kadar gördüğümüz her şeyde ve karşılaştığımız herkeste bir yanlışlık hissi vardı. Kan çemberi bile daha önce hiç duymadığım bir şeydi.

Kraliçenin kan büyüünün beni tanımış olmasını son derece iğrenç buldum. Bu korkunç yere ait olmak istemiyordum ama yine de güzelliğine hayran olmaktan kendimi alamıyordum. Bu tapınağın duvarları jaguarlar, kuşlar ve keleklerle parlak bir şekilde boyanmıştı. Küçük bir giriş odasından geçerek daha fazla apartmanla çevrili daha büyük bir avluya ulaştık. İç avlu da sütunlarla çevriliydi, ancak bunlar daha kalındı ve kırmızı boyalı bir çatı tarafından belirlenen oymalarla kaplıydı. Taşların hepsi elle kesilmişti ve renkleri ve hatta dokuları farklıydı, ancak her şey birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Büyük bir dökme demir tava ateşin üzerinde duruyordu ve etrafına oturak şeklinde oyulmuş birkaç tahta kütük yerleştirilmişti. Dört koltuk, biri hariç hepsi boştu. Düşünceli bir adam bacaklarını önüne uzatmış, kollarını kavuşturmuş, çenesini göğsüne indirmiş oturuyordu. Tecuani tek kelime etmeden onun yanına oturdu.

Seti adamın diğer tarafına otururken, "Bu Itzcoatl," dedi.

Kalp atışlarım hızlandı. En azından onun ismi benimkine yakındı, gerçi isimlerimizi annemin mi yoksa büyükannemin mi seçtiğinden emin değildim.

Üçüncü adam başını kaldırdı, ikimizi de taradı ve sonra homurdanarak başını eğdi.

Seti keskin kenarlı bir kıkırdama çıkardı. "En iyisini sona sakladık, çocuklar. Birazdan gelir. Bu gecenin eğlencesi için avlanıyor." Elini kalan koltuğa doğru salladı. "İçki isterseniz pulkamız var."

Düşüncelerimi alkolle bulandırmak isteyeceğim son şeydi. Bu yabancılarla ateşin etrafında oturmak bir yana, yakınlarda bir kraliçe varken. Annemin zarar görmesine izin veren.

Başımı salladım ama Tlcel teklif edilen koltuğu aldı. Seti'nin ona uzattığı fincanı elinin tersiyle itti. "Bize Tocatlı Hanesi hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

Seti sırttı, dudaklarının sinsi kıvrımı dişlerimin kenetlenmesine neden oldu. "Itzcoatl hikâye anlatıcısıdır. Neden çocuklara miraslarından bahsetmiyorsun?"

Adamın üst dudağı küçümsemeyle kıvrıldı. "Bu çocuklar hiçbir şey bilmiyor."

Sırf kötü davranışları yüzünden adamın boğazını kesmek istedim. Kardeşimin daha fazla hoşgörüsü vardı. "Ne yazık ki haklısın. Teotihuacan ya da Tocatlı Hanesi hakkında çok az şey biliyoruz, kurucu kraliçenin dört kızı olduğu dışında."

"Kraliçe Oxomo başarısı yüzünden lanetlendi." Itzcoatl iç çekti. "Bazıları onun ilk varisi olarak Büyük Tanrıça'nın kendisinden süt emdiğine ve kızlarının en eski, en güçlü tanrılar tarafından emzirildiğine inanıyor. O kadar eski tanrılar ki artık isimlerini bilmiyoruz, ancak güçlerinin kalıntıları Huitzilopochtli, Quetzalcoatl, Tlaloc ve Xipe Totec'te yaşamaya devam ediyor."

"Bizim atalarımız da," dedi Seti. "Dört tanrı. Dört Kan. Teotihuacan'ın başlangıcından beri Tocatlı Hanesi'nde böyle olmuştur."

Güneş tanrısı, tüylü yılan tanrısı, yağmur tanrısı ve yaşam-ölüm-yeniden doğuş tanrısının soyundan gelen dört kraliçe. Bu hikayenin geri kalanını sevmeyeceğime dair bir his vardı içimde. Hem de hiç.

"Ben güneş tanrısının soyundan geliyorum," diye devam etti Seti. "Adına bakarak, Itzcoatl'ın tüylü yılan tanrının soyundan geldiğini tahmin edebilirsin. Tecuani'nin çizgisi bulanık. Tlaloc bir yağmur tanrısı ama Tecuani'nin tatlı kişiliği kesinlikle bir yırtıcıdan geliyor. Özellikle de bir jaguardan. Belli ki atası hem Tlaloc hem de Tezcatlipoca'nın unsurlarına sahipti."

Alfa ekşi ekşi homurdanarak Seti'yi güldürdü.

Tlancel kıpırdamadan durdu, bana bakmamaya özen gösterdi. Babası ya Itzcoatl ya da Tecuani olmalıydı. Zaniyah Hanesi her zaman jaguarları çağırırdı, bu yüzden jaguar görünümlü tanrının Annemin soyundaki bu yeteneğe karşılık verdiğini görebiliyordum. Ayrıca bana su gibi geliyordu. Toprakтан neşe ve zarafetle fışkıran serin, berrak bir kaynak. Bazen kıvrımlı bir nehir, dans ederken kıvrılan ve dokunan, bazen de derin, sessiz bir göl, bir insanı ses çıkarmadan derinliklerine çekebilen.

İçimdeki çılgınca, tiz çığlığı görmezden geldim. Ne olduğumu itiraf etmemi isteyen sesi. Beni kimin doğurmuş olması gerektiğini.

Güneş gibi parlak ve sıcak değildim, tüylü tanrı gibi zarif ve kıvrımlı değildim, suyla, fırtınalarla ya da bir jaguarın gizliliğiyle kutsanmamıştım.

Birkaç dakika önce kardeşime söylediğim sözler kafatasımda bir gong gibi yankılandı.

Ben karanlık, acı ve ölümüm.

Beni Xipe Totec doğurdu. Yüzülmüş insan derisi giyen tanrı.

Tanrıça, bana yardım et.

Seti yine bilmiş bilmiş kıkırdadı. "Ah, işte şimdi dördüncümüz geliyor. İşte Gece İçen, Derisi Yüzülmüş Efendimiz."

Kendi yüz hatlarımın bana baktığını görmekten korktuğum için bakmak istemedim. Kendinden emin adımlarla avluya giren bir adamın ağır ayak seslerini duydum. Burnum seğirdi, beynim daha yetişmeden kokuları otomatik olarak katalogladı. Çürümüş et. Çürüyen et.

Bir insan, taze ve hala çok canlı, usulca ağlıyor, hafif, korkulu bir adım. Kadınsı.

Kalbim kafatasımın içinde yankılanan ağır ve yavaş bir şekilde atıyordu. Yavaşça başımı çevirdim ve efendime baktım. Çıplak göğüslü, üzerinde sadece bir çift basit, bol pantolon vardı. Yırtık bir deri parçası başının üzerinde ve omuzlarının etrafında sallanıyordu. Çürüyor, parçalanıyordu. Deri değil. Deri. İnsan derisi. Parça çok daha geniş olan omuzlarını zorluyordu. İnce şeritler yanlarından ve kollarının altından sarkıyordu. Kurbanının boş uzuvları rüzgârda işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu.

Adamın eli bir kadının saçlarına dolanmıştı, parmakları kadının başını zahmetsizce avuçluyordu. Kadın adamın kolunu çekiştiriyor, ağlıyor ve ona küfürler mırıldanıyordu ama adam kadının çırpınışlarını fark etmedi bile.

Hayır. Bu hiç de doğru değildi. Gözleri kanımı donduran bir çılgınlıkla yanıyordu. Tırnaklarının kollarını tırmalamasının verdiği acı hoşuna gidiyordu. Buna izin verdi çünkü bundan zevk alıyordu. Onu gördüğünde boğazını kesebilir ve cansız bedenini omzuna atabilirdi.

Kanamasını seviyordu. Hem de çok. Gözleri kara çukurlar gibi yanıyor, acı çekmeye ve kan dökmeye can atıyordu. Yaşayan bir kraliçesi olan hiçbir kan, bir insanın kanını içmezdi ama güçlü bir kraliçe bile onun tüm susuzluğunu gideremezdi.

İnsanın acısıyla ziyafet çekmeye niyetliydi.

Ve aynı çılgın neşe benim içimde de yaşıyor.

TLACEL

O H, kardeşim. Kalbim onun için ağladı. Duygularını sıkıca bastırmayı başaramadan önce korku bağından sızdı.

Bu dördüncü Kana baktığında, kendisinde korktuğu her şeyin canlandığını gördü. Masumlara işkence etmek için yaşayan bir canavar.

İçimde bir gerginlik vardı. Diğer üç Blood'dan biri bana babalık etmişti. Onları öldürmeden önce emin olmak istiyordum. Babamın gözlerinin içine bakmak istedim, hayatı kanlar içinde akıp giderken.

"Misafirlerimiz var, Zuma," dedi Seti. "Küçük bir aile buluşması. Uzun zamandır kayıp olan oğlun Itztli Zaniyah ve kardeşi Tlcel ile tanış."

Zuma kaldırım taşlarının üzerine bir parça balgam sıçrattı, önce kardeşime sonra da bana ters ters baktı. "İstifa etmeyi reddediyorum. Pozisyonumu kaybetmeyeceğim."

Oturduğum yerden sıçradım -ateşin başında onun yerini almaktan korkuyordum- ve Itztli'ye yaklaştım. "Özür dilerim, Blood. Hiyerarşinize ya da protokolünüze aşına değilim."

Tecuani homurdandı. "Protokol onun umurunda bile değil. Hiçbirimizin umurunda değil.

Kraliçemizin yanında oğlunun yerini almasından korkuyor."

"Dörtten fazla kanı olamaz," diye mırıldandı Itzcoatl, önce bana sonra da alfasına keskin bir bakış attı. Hangisinin bana babalık ettiğine karar vermeye çalışıyordu. "Eğer içimizden birini öldürmezse, onun yanında durma hakkı için düello yapacağız."

O kadar çabuk oldu ki, omuzlarımdaki gerginlik yerini acımasız bir kabullenişe bıraktı. Ben bir savaşçı değildim. Hayatım boyunca Itztli'yle çalıştıktan sonra göğüs göğüse dövüşte kendimi utandırmazdım ama benden daha yaşlı, daha deneyimli bir savaşçıyı yenme umudum yoktu.

Bu yüzden kraliçenin beni almadan önce efendimi öldürdüğünden emin olmalıyım.

"O zaman bu konuyu kraliçenize götürelim."

"Senin *sorunun* beni ilgilendirmiyor." Zuma kolunu iki yana sallayarak sarıldığı kadının çığlık atmasına neden oldu. "Ayrıca, bitmemiş bir işim var." Itztli'ye sırtıttı ve sivri dişlerine uyacak şekilde törpülenmiş, lekeli, sivri dişlerini gösterdi. "İstersen kalabilirsin. Onunla işim bittiğinde, eğer kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp eve kaçmadıysan, düello yapabiliriz."

"Kalacağım," dedi Itztli tanımadığım düz, sert bir sesle. "Bu yanıma hep merak etmişimdir."

Zuma'nın gözleri şaşkınlıkla parladı ve dudaklarını keskin dişlerinin üzerine şapırdatarak başını salladı. "Majesteleri benim yerime geçmeye hazır olduğuna karar verene kadar birlikte avlanabiliriz. Gerçi sen Kan olana kadar benim gücümün yanına bile yaklaşamazsın."

"Asla Kan olmayacağım." Itztli bana bakmadı ama bağı obsidyen bir bıçak gibi parıldıyordu. Acımasızca keskin ve kırılgan ama çok güzeldi. *Hayatta kal kardeşim. O öldüğünde seni bulacağım:*

Kendine çok güveniyor ve yeteneğinden emin. Halkımızın en korkulan tanrılarının soyundan gelen asırlık bir Kan'a karşı otuz yaşında acemi bir Aima savaşçısı. Ona hayatta kalmasını söylemedim. Bağındaki kesinliği hissedebiliyordum. Asla Zuma gibi olmayı reddetti ve eğer bir kraliçe onu sahiplenirse, aynı karanlığı serbest bırakacaktı.

Onun yerine, aklıma gelen tek şeyi söyledim. Buradan kaçmak için yaşamış olan annemden kalan tek şeyi. *Kara güneş. Kırmızı spiral:*

"Bundan emin misin, delikanlı?" Seti kolunu omzuma atacak kadar yaklaşmış, sesini komplocu bir fısıltıya indirmişti. "Kraliçemiz yeni gelenlere pek dostça davranmaz. Büyük ihtimalle seni görür görmez lime lime eder."

Omuzlarımı dikleştirerek diğer iki adamın gözlerinin içine baktım. "Biriniz bana babalık yaptı. Bir sonraki sorumu sormadan önce hanginiz olduğunu bilmek isterim."

Diğer iki Kan ağır iç çekişlerle ayağa kalktı.

Tecuani, alfa, başını geldiğimiz yöne doğru salladı. "Gidelim o zaman. Kraliçe Tocatl'a zaten kanının tadına baktırdın, yani varlığından haberdar. Ay Piramidi'nin altında yaşıyor."

Ona örümcek anlamına gelen ev ismiyle hitap etmesini ilginç buldum. Aslında, hiçbirinin kraliçelerine "örümcek" dediğini hatırlamıyorum.

bir kişi olarak ya da onun adıyla. Mideme soğuk, ağır bir çukur yayıldı.
İçimden bir ses annemin örümceklerden neden bu kadar korktuğunu öğrenmek üzere olduğunu söylüyordu.

ITZTLI

TOPLAYABİLDİĞİM TÜM SAKIN GÜVENLE, KOLTUĞA OTURDUM.

En yakın güdük koltuğa kasıtlı ve rahat bir şekilde yayıldım. Sanki aklımda eğlenceli bir gösteri izlemekten başka bir şey yokmuş gibi.

Zuma insan kadını ayaklarımın dibine, yere fırlattı. "Kaçmasına izin verme. Bir kovalamaca kanımı başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ateşe verir ve yeni bir tene ihtiyacım var. Eğer kaçarsa ondan geriye yeterince kalmayacak."

"Anlaşıldı." Kadını ayağa kaldırma, çıkışa doğru itme ve kılıcımı kınından çıkarma dürtüsüne direnerek kelimeyi ısırdım. Henüz değil. Anneme tam olarak ne yaptığını öğrenene kadar olmazdı.

Böylece ona her günahının bedelini on katıyla ödetebilirdim.

Zuma parçalanmış deriyi omuzlarından çekip aldı ve ateşin üzerine attı. Pişmekte olan çürümüş etin kokuşmuş, yağlı kokusu midemi bulandırdı. Derinin bir kısmı Zuma'nın kel kafa derisi üzerinde kurumuştu. Bu bölgeleri soyup kaşındıkça lezyonlar ve kabuklar ortaya çıkıyordu. Kendi derisini yüzüp yaralar mı açıyordu yoksa yaralara çürümüş insan derisi mi neden olmuştu emin değildim.

"Ona bak, delikanlı. Esirim hakkında ne düşünüyorsun?"

Kendimi toparlayarak kadının dehşete düşmüş gözlerine baktım. Hıçkırma hıçkırma ağlıyor, gözleri dehşetten donuklaşmış, sessizce yardım istiyordu. Acı verecek kadar zayıf ve gençti, bir çocuktan daha fazlası değildi. Sanki yatağından sürüklenerek çıkarılmış gibi, üzerinde beyaz keten bir elbise vardı. "Ondan nasıl deri alacağını anlamıyorum."

Gözlerindeki suçlama parıltısı beni iliklerime kadar yaraladı.

Ailemden olmayan birinden ilk kez beslenmeye çalıştığımda başka bir kadının gözlerinde aynı dehşet dolu kınamayı görmüştüm. O Aima'ydı, insan değil, ama yine de neredeyse onu öldürüyordum. *Ne kadar pişmanlık taşırsam taşıyayım, bazı şeyler affedilemez. Tek yapabileceğim bu kötülüğü ve aynı zamanda kendimi ortadan kaldırmak.*

Zuma kıkırdadı. "Evet, ince ve ufak tefek ama beni bir ya da iki gece idare edecek kadar lezzetli."

Bana saldıracak kadar gücenene kadar soru sormaya devam etmeye karar verdim. Her iki durumda da ölmeden önce bilgi edinecektim, bu da kardeşimin hayatta kalmasına yardımcı olabilirdi. "Kraliçen seni beslemiyor mu?"

Omzunun üzerinden dışarıdaki piramide doğru hızlı bir bakış attı. Eğer yanılmıyorsam, bu korku dolu bir bakıştı. Yırtık pırtık, çürümüş bir insan derisi giyen bir adamı ne korkutabilirdi ki? "Kraliçe Tocatlı nadiren beslenir. Beni Kan olarak aldığından beri onu görmedim."

Zihnim binlerce soruyla dolup taşı. "Kan'ın kraliçesinden beslenmeden bu kadar uzun süre var olabileceğini düşünmemiştim."

"Doğruyu söylemek gerekirse, ondan hiç beslenmedim." Güzelce oyulmuş obsidyen bir bıçağı kınından çıkardı. "Beni soktu. Bu gücümü uyandırmak için yeterliydi. Şimdi kendimi idame ettiriyorum."

Sokuldu...? Dehşet sesimi kalınlaştırdı. "Tocatlı. O bir örümcek." :*Dikkat et,:*

Tlcel'e söyledim. Kraliçenin bir insan formu olduğunu sanmıyorum:

Zuma bir adım daha yaklaştı, eli kadının saçlarına dolandı. Kadın çığlık atarak kaçmaya çalıştı ama önünde ben, arkasında o varken kaçacak yeri yoktu. "Tocatlı Hanesi binlerce yıllıktır. Sizin halkınız Texcoco Gölü'ne mısır ekmeden önce biz çok eskiydik. Gücümüz senin gibi biri için bile anlaşılmazdır." Kılıcının düz kısmını kadının yanağında gezdirdi. "Bırak bu zavallı insanı. Teotihuacan'dan uzak durmaları gerektiğini biliyorlar. Efsaneleri duymuşlar. Yine de istediğim zaman ziyafet çekebileceğim kadar yakınımda duruyorlar."

Başparmağını jilet gibi keskin bıçağa bastırdı. Kanının kokusu gece havasında çiçek açtı. "Daha eğlenceli başka seçenekler varken, Aima'nın yaşamlarını sürdürmek için yalnızca kana bel bağlamasını anlaşılmaz buluyorum."

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ağzım sulandı. Dişlerim ağrıyordu. Yıllardır beslenmemiştim ve onun kanı güçle doluydu.

"İşte başlıyor." Başı sarsıcı bir iç çekişle geriye düştü. "Kanı benim ve oğlumun içinde yanan ve bu gece bu kurbanı tanıklık eden Derisi Yüzülmüş Tanrı'yı çağırıyorum."

"Lütfen," diye bağırdı kadın, adamın pençesinde çılgınca kıvranarak. Adamın yan tarafını yırtarak etinde uzun, kanayan çizikler bıraktı.

Yumuşak bir uyarılma iniltisiyle nefesi kesildi.

Binlerce acımasız mızrak gibi içime saplanan bir ses. Kan. Acı.
Evet. Aynı ihtiyaç benim içimde de vardı.

Ondan nefret ettim. Ondan nefret ettim. Kendimden o kadar nefret ediyordum ki parmaklarım bıçağımın kabzasına kilitlendi. Kendimi tutmadan önce bıçağı kısmen çektim.

Zuma - efendim - ay ışığında siyah yağ gibi parlayan gözleriyle bana baktı. Gözbebekleri büyümüş, burun delikleri açılmış, ereksiyon ince pantolonu zorluyordu. "Acı gücü tatlandırır. Onun. Benimkini. Seninki. Bu gece hepsiyle ziyafet çekeceğim ve bu beni her zamankinden daha güçlü yapacak. Yenilmez olmak için bir kraliçenin kanına ihtiyacım yok."

Kolu aşağı doğru savruldu. Kadın çığlık bile atmadı. Bıçak o kadar keskindi ki ilk başta hissetmedi. Yanağında uzun bir kesik açıldı, derisi açılacak ve ağzının köşesi sarkacak kadar derindi. Bazı sinirleri ya da tendonları kesmiş olmalıydı.

"Acıdan daha iyi," diye fısıldadı şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle, "Dehşet. Korku. Dehşet. Bunlar acıyı hayatında tattığın her şeyden daha tatlı yapan baharatlardır."

Boğazından bir ses yırtıldı. Yaralı bir kuzunun melemesi. Yaralı bir tavşanın çığlığı. Midem çalkalandı, avuçlarım nemli, kalçalarım savaşa atılma dürtüsüyle titriyordu. Onu yere sermek. Hatta kaçmak. Her şey burada oturup böyle bir vahşetin gerçekleşmesine izin vermekten daha iyiydi. *Cevaplar. Önce gerçeği öğrenmeliyim.*

"Annem," diye fısıldadım, sesim gerginlikten çatlıyordu. "Onu bu şekilde mi besledin?"

"Ahhhh, tatlı küçük yıldız. Onu çok iyi hatırlıyorum."

İnsanın saçlarını serbest bırakarak diğer eliyle sağ kolunu yakaladı ve bileğini başının üzerine kaldırdı. Bıçağın ucunu kolunun etli, alt kısmına, çukurunun hemen üstüne sapladı. Çok yavaşça, dirseğinin iç kısmına doğru uzun kırmızı bir kanama çizgisi çizdi. Kadının çığlığı geceyi aynı keskinlikte, tiz bir keskinlikle kesti.

"Eğer bu gece bir şekilde hayatta kalırsan, delikanlı, sana her şeyden önce bir şey öğretmeme izin ver. Bir insanın acısı ve korkusuyla hayatta kalabilirsin ama onlar çok narindir. Çok çabuk ölürler. Gücünü sürdürmek için haftada en az bir kez avlanmalısın. O zaman bile, her gün avlanmak isteyene kadar ihtiyaç zamanla artacaktır. Ama bir kraliçe..."

Mükemmel bir hassasiyetle kadının kolunu kavrayarak büktü ve ön kolundan bileğine doğru kesmeye devam etti. Vücudunun geri kalanı çırpındı ve titredi, ama o kolunu bıçağı için mükemmel bir şekilde sabit tuttu. "Bir tane tutabilirsin

Kraliçe haftalarca hayatta. Hatta belki aylarca. Özellikle de kendi kanı olmayan genç, olgun bir yavru. Henüz nasıl kullanacağını bilmediği zengin bir güce sahip bir kraliçe. Bu güç onu çok uzun süre hayatta tutacaktır."

"Söyle," diye mırıldandım. Midem kabardı, safra boğazımı yaktı. Parmaklarımı bıçağın üzerinde sıktım. "Anneme ne yaptığını söyle bana."

Başını eğerek kadının kolundaki kesiği yaladı, kadın ona karşı çırpınırken. "Korku, dehşet ve acı, delikanlı. Gücümüzü başka hiçbir şeyin besleyemediği kadar beslerler. Ben bugünkü Kan'ım çünkü üç kardeşim onu diledikleri sıklıkta becerirken ben onun acılarıyla beslendim."

Göğüs kafesim ağrıyordu, kendimi sabit tutmanın zorluğu altında sırtımdaki kemikler patlıyordu. "Sen de ona tecavüz ettin."

Güldü, yumuşak, kadifemsi bir kıkırdama. "Elbette *evlat*. Yine de neredeyse ölene kadar bekledim. Etimi iyi yumuşatılmış severim. Onu öldürmemek ve ruhu elimde çırpınırken o inanılmaz güç patlamasının tadını çıkarmamak için elimden gelen tek şey buydu."

Şiddetin bıçak sırtında titriyordum. "Neden? Sadece ondan beslenmek için mi?" "Hiç de değil. Ondan beslenmek sadece bir ikramiyeydi. Tocatlı Hanesi'nin

bizi eski ihtişamımıza kavuşturacak yeni kraliçe. Teotihuacan'ı asla terk etmemesi gerekiyordu."

Çenem ağrıyor, dişlerim toz haline geliyordu. Göğsüm kabardı, hava ciğerlerime girip çıkmaya başladı. "O Tocatlı kanından değildi. Nasıl kraliçeniz olabilir?"

Beni görmezden gelen Zuma, insanın bileğinin etrafında bir daire çizdikten sonra diğer koluna geçti. Nefes alış veriş de hızlanmıştı ama volkanik bir öfke patlamasını kontrol altına almanın zorluğuyla değil, şehvetle. "İçimizden birinin onun üzerinde bir kraliçe doğurabileceğini umuyorduk. Ama değilse bile, kraliçemizin kendine has yöntemleri var. O sadece tocatlı değil. O aynı zamanda Papalotl ve ben de yeniden doğuş tanrısının soyundan geliyorum. Deriyi bu kadar kolay çıkarabilmemin bir sebebi var."

Papalotl. Kelebek. Dönüşümün sembolü.

Annemin buradan hiç ayrılmaması gerekiyordu.

Onun yerine Teotihuacan'ın bir sonraki Tocatlı kraliçesi olması gerekiyordu.

TLACEL

A Daha önce olduğu gibi, Ay Piramidi'ne çıkan basamakların dibinde durdum, ama bu sefer Tecuani sağımda, Itzcoatl ise solumda duruyordu. Sola. Kanım dik basamaklarda hâlâ parlaktı, ıslaktı ve ay ışığında mücevher gibi parlıyordu. Siyah kadife gökyüzünde parlayan ince hilale bakarak, sağ yumruğumu sessiz bir selamla kalbime kaldırdım.

Tecuani bileğini ağzına götürdü ve derisini yırttı. Itzcoatl avucunu bir bıçakla kesti. Ellerini yanlarına indirilmiş, dümdüz yukarıya bakıyorlardı.

Tecuani düz ve eşit bir sesle, "Birlikte yürüyoruz," dedi. "Seninle birlikte sunağa ulaşan kişi efendindir. Bundan sonrasını o halledecek."

Bunun gerekli olduğunu söylemediler ama elimde yeni bir kesik açtım, böylece ben de tekrar kanıyordum. Zihinsel olarak, silahlarımın ve onlarınkilerin hızlı bir çetelesini çıkardım. Alfa'nın üzerinde bir bıçak fark etmemiştim. Itzcoatl beline deri bir kemer takmıştı ama sadece bir kılıfı vardı. İkisi de büyük bir macuahuitl taşıyordu. İkisinden de hafıftım ama önemli ölçüde değil. Umarım daha hızlıydım. *İş düelloya gelirse, alfaya karşı bile bir şansım olabilirdi. Itztli beni iyi hazırlamıştı.* "Anlıyorum."

Birlikte ilk dik merdiveni tırmanmaya başladık. Piramidin alt kısmını beş kare katman işaretliyordu ama ilk platformun üzerinde en az iki kat daha merdiven vardı. Karanlıkta basamakların ne kadar yükseğe çıktığını kesin olarak söylemek zordu. Dik ve dar olan merdivenler tehlikeliydi ve kalçalarımı yakıyordu. Her basamağa odaklandım, düşüncelerimin her kan damlasıyla birlikte akıp gitmesine izin verdim.

Sakin. Merkezlenmiş. Nasıl doğmuş olursam olayım, Tanrıların Anası Coatlicue'nun kanını taşıyordum. Jaguarlar ruhumda dolaşıyordu. Damarlarımda hayat veren su akıyordu. Bir fırtınanın güçlü öfkesi ruhumda gümbürdüyordu. Bu gece muzaffer olacaktım. Annem için.

Itztli'nin fısıltıyla yaptığı uyarı kafamda yankılandı. *Kraliçenin bir insan formu olduğunu sanmıyorum.:*

Bir kraliçenin gücü genellikle soyunda ortaya çıkar, bu yüzden bir örümcek şaşırtıcı değildi. Yine de annemin ya da büyükannemin jaguara dönüştüğünü hiç görmemiştim. Kraliçe olarak hayatlarında benim katılmadığım çok şey vardı.

Zorlukla nefes alarak piramidin ortasındaki platforma doğru son adımı attım. Başımı kaldırdım ve sağımdaki adamın gittiğini fark ettim. Bu da Itzcoatl'ı benim efendim yapıyordu.

"Burası sunak değil," dedi hışımla, bakışlarımla buluşmayı reddederek. "Tırmanmaya devam etmeliyiz."

Cevap vermedim ama derin nefes almaya odaklandım ve bir sonraki basamakları çıkarken hızımı ölçülü tuttum. Beni hangi adamın doğurduğunu bilmenin bana bir kapanış ya da kendi doğam hakkında daha derin bir anlayış sağlayabileceğini ummuştum, ama aynı hissettim. Hayır, daha kötü hissettim. Uyuşmuş. Bu dört adamın anneme yaptıklarını anlayamıyordum, anlamak istemiyordum. Tecavüz ve işkence en kötü düşmanım için bile geçerli bir seçenek olarak aklıma gelmedi. Kötücül doğasıyla ilgili her şeyden nefret eden Itztli bile asla gönüllü olarak bir masuma tecavüz etmez ya da işkence etmezdi.

Bırakın bir kraliçeyi, bir tanrıçanın değerli kızını.

Teotihuacan'daki en yüksek yapı olmamasına rağmen piramidin tepesine ulaşmak saatler sürüyor gibiydi. Hava bile sanki başka bir boyuta tırmanıyormuşuz gibi ince ve dayanıksız geliyordu. Kulaklarımda bir basınç oluştu, yüksek bir uğultu. Itzcoatl bana başka bir şey söylediye bile, sözlerini duyamadım. Sanki bulutlara tırmanmışız gibi sis ayaklarımın etrafında dönüyordu. Artık basamakları göremiyordum. Soğuk sis derimden sızıyor, tenimi nemlendiriyor ve üşütüyordu. Karanlık gökyüzünü lekeliyordu.

Itztli'nin başına uzandım ama kafamın içinde yankılanan uğultulu titreşim duyularımı köreltti. Onu hissedemiyordum. Hâlâ hayatta olduğundan bile emin olamıyordum. *Lütfen hâlâ hayatta ol. Kendine iyi bak kardeşim. Sana ihtiyacımız var. Seni seviyoruz.*

Hava yine değişti, hâlâ nemli ama ağırdı. Yakın. Toprak, kökler ve Yaratıcı Tanrıların kemikleri olabilecek kadar eski taş kokusuyla nemli. Ter tenimi dondurdu. Hiçbir şey göremiyordum ama

tamamen karanlık. Gökyüzünde yıldız ya da ay yoktu. Sürünen sisler ya da beni doğuran adam bile.

Sert bir çınlama duydum ve karanlıkta kıvılcımlar parladı. Itzcoatl çakmak taşına bir kez daha vurunca bir meşale alev aldı ve bir tür mağarayı aydınlattı. Düzeltiyorum, birbirine sıkıca yerleştirilmiş mükemmel kesilmiş taşlardan yapılmış bir tünel. Çeşitli minerallerden oluşan gri, kırmızı ve bej renkli bloklar zemini ve tavanı bile kaplıyordu.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

"Büyük Tanrıça'nın diyarı. Adını kaybettik. *Onun* adını kaybettik. Elimizde kalan tek şey onun kızı, Kraliçe Tocatl." Bir an bana baktı, gözleri gergin, dudakları sert bir şekilde eğikti. Alnından aşağı ter damlıyordu. Çok fazla ter.

Evet, zorlu bir tırmanış olmuştu ve ben hâlâ derin nefes alıyordum, kalbim güm güm atıyordu ama sade gömleği göğsüne yapışmıştı. Sırılsıklam olmuştu.

Kafama dank etti. *O korkuyor. Kraliçesinden. Eğer o bir örümcekse...* "Seni nasıl Kan olarak aldı?"

Topuklarının üzerinde dönerek, başka bir şey söylemeden tünelden aşağı doğru yürüdü.

Bu da başlı başına bir cevaptı.

Zihnimi açık, duyularımı keskin tutmaya çalışarak onu takip ettim. Piramidin içinde olabilir miydik? Toprağın ve taşın bir dağın altında? Diğer büyük piramidin altında bir tünel olduğunu hissetmiştim ama Seti'yle buluşmaya o kadar dalmıştım ki, Ay Piramidi'nin de aynı girişe sahip olup olmadığını görememiştim.

Itzcoatl meşaleyi bir o yana bir bu yana sallayarak taş duvarlara vahşi gölgeler düşürdü. Kıvılcımlar tünelden aşağıya doğru uçuyor, hızla sönmelerine rağmen canlı alevler çıkarıyordu. İlk başta, köşeleri aydınlatmaya ya da diğer meşaleleri tutuşturmaya çalıştığını düşündüm. Ona yetişmek için adımlarımı uzattım, böylece ne yaptığını görebilecektim.

Örümcek ağları. Bir sürü. Ve son derece yanıcıydılar. Hızla kıvılcım çıkarıyor, şimşek gibi parlıyorlardı.

Sakin kalmak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen kalp atışlarım hızlandı. Nemli avuçlarımı kalçalarımın altına sürttüm ama kılıcımı kınından çıkarmadım. Bir şey enseme, saçlarımın altındaki boynumun çıplak derisini gıdıkladı. Derim binlerce böcek bacağıyla karıncalanmasıyla ürperdi. Bir örümceğin üzerimde gezinmediğinden emin olmak için hızlı bir hareket yapmaktan kendimi alamadım. Parmaklarım saçlarımı, boynumu ve omzumu taradı ama hiçbir şey hissetmedim.

Sadece hayal gücüm. Sürünme devam etse de kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Taş duvarlarda ağ perdeleri kalınlaşmıştı. Her birkaç adımda bir, o bir sonraki örümcek ağını yakarken duraklıyorduk. Sessizlikte nefes alış verişlerimiz sertleşiyordu. Beni doğuran adamdan ne kadar nefret etsem de, ona daha da yaklaşmak istiyordum. Hatta belki bir elimi omzuna koyup karanlıkta geride kalmadığımdan emin olmak istiyordum.

Ağlar, var olmayan bir rüzgârın altında akan beyaz bir deniz oluşturdu. Neredeyse tünel nefes alıyormuş gibi. Taş üzerinde siyah çizgiler bırakmak için bir anda yandı.

Itzcoatl duvara tutturulmuş bir başka meşaleyi yaktı ve tamamen beyaz ağlarla örtülü dairesel bir odayı aydınlattı. Tavandan ve duvarlardan aşağı bulutlar gibi süzülüyor, odayı beyaza bürüyordu. Onu ateşe verdi ve örümcek ağları yakıcı alevlere dönüşürken yüzümü yana çevirip gözlerimi korumak zorunda kaldım. Sırtımızı tünelin iki tarafına dayayarak alevlerin sönmesini bekledik. Duman, kopal ile karışık yanan kumaş gibi kokuyordu, belki de tanrıçayı onurlandırmak için odada tütsü kaseleri bırakılmıştı.

Alevler söndükten sonra odanın içinde dolaşarak duvarlardaki diğer meşaleleri yaktı. Odanın ortasında taştan bir heykel çömelmiş duruyordu. Odanın içini aydınlattıkça heykelin özelliklerini daha iyi seçebiliyordum. Alnında bir kuş başı olan kocaman tüylü bir başlık giymişti. Ağzı açıktı ve üç dişi çıkıntılıydı. Kocaman ağzından taş örümcekler çıkıyor ve uzanmış kollarından aşağıya doğru iniyordu. Avuç içleri yukarı bakıyordu, bir sunuyu kabul etmeye hazırdı - ya da daha büyük olasılıkla, halkına hayat veren su veya kan sunmaya.

Itzcoatl heykelin önünde diz çökmüş, elleriyle kalçalarını kavramıştı. Sessizce onu taklit ettim, ağzı açık duran heykele baktım. Açtım. Çok aç. Neden üç dişi vardı?

"Yüce Tanrıça, bu gece seni onurlandırıyoruz. Ben Itzcoatl, Quetzalcoatl'ın oğlu, Kraliçe Tocatl'ın *kaniyım*."

Çenesi büküldü, yanağındaki kaslar seğirdi. Yanımda diz çöküp kendini bu teste tabi tuttuğu için duyduğu öfkeyi neredeyse hissedebiliyordum.

"Yüce Tanrıça, bu gece seni onurlandırıyoruz. Ben Tlazel Zaniyah, Citla Zaniyah'ın oğlu, Coatlicue'nin kızı, Tanrıların Anası."

Başını eğerek öne doğru eğildi ve avuçlarını yere, heykelin uzattığı sağ elinin tam altına dayadı. Gözlerimi kapattım ve

Itztli'nin bağına uzandım. Onu hala hissedemiyordum ama fısıldadım, "*Seni seviyorum kardeşim. Itzcoatl benim efendim. Onun ölümünü görecekim:*"

Sonra başımı heykelin diğer elinin altına eğdim.

Kalbim küt küt atarken, bundan sonra ne olacağını gösteren herhangi bir şey duymak için zorlandım. Yanımdaki adamın ağır nefes alışını duyabiliyordum. Vücudundan ısı yayılıyordu, kokusu yoğun ve korkuyla keskinleşmişti. Bunu daha önce de yapmış ve hayatta kalmıştı. Ben de hayatta kalacaktım.

Arkamızdan gelen bir gürültü beni titretti, tüm kaslarım savaşa hazırды. Bıçağımı kınından çıkarma dürtüsüyle savaşırken parmaklarım taşların arasındaki zayıf bir dikişe saplandı. Başımı çevirdiğimde devasa bir taşın tünele açılan kapıyı kapattığını gördüm. Kalbim göğüs kafesime çarparak çılgınca dörtlüğe koşmaya başladı. Kapana kısılmıştım. Yerin derinliklerinde, tanrıçanın erişilmez bir diyarında.

Ağır ve sert bir şey kafama çarptı. Görüşümde şimşekler çaktı, şakağım acıyla patladı. Darbe doğrudan kafatasımın arkasına isabet etmek yerine alnımdan kulağıma doğru sıyrılmıştı. Sersemlemiş bir halde, başımı çevirmenin beni kurtardığından mı yoksa öldürdüğünden mi emin değildim. Ezilmiştim. Başıma ağırlık binmişti. Omuzlarıma. Sırtıma. Beni yere yapıştırdı.

Yeni bir ıslak, yapışkan ağ tabakası yüzümün üzerine düştü. Ağzımı doldurdu. Burun deliklerimi tıkadı. Her çılgınca nefes alışında vücudumu emiyordu. Hırıltılı nefes alıyordum, nefes almak için savaşıyordum.

Sonra Itzcoatl çığlık atmaya başladı, durmadan devam eden derin bir acı çığlığı.

ITZTLI

I beni doğuran yaratığa baktım. Bu bir erkek, bir savaşçı, hatta bir kraliçenin kanı bile değildi. Sadece bir canavardı, bu zavallıya işkence etmekle meşguldü.

Beni tamamen görmezden geldi. Neyse ki bayılmıştı, yani en azından artık farkında değildi. Yine de bu, bacaklarının iç kıvrımında kesikler açmaya başlamasını kolaylaştırdı.

Uzaklardan belli belirsiz sesler duydum, muhtemelen diğer iki Kan geri dönüyordu. Bu da Tlcel'in efendisinin kim olduğunu bildiği ve kraliçeye doğru gittiği anlamına geliyordu. Böylesine güçlü bir düşmana karşı yardıma ihtiyacı olacaktı, tabii ona ulaşmanın bir yolunu bulabileceğimi varsayarsak.

Zuma başını işinden kaldırdı. "Hissediyor musun?"

Başımı sallamaya başladım ama kanla ıslanmış obsidyen bıçağı göğsüme doğrulttu.

"Kapıyı aç, delikanlı. O orada, ruhunun karanlığında saklı. Bırak oynasın."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler kabardı. Göğsüm sanki derin bir nefes almışım gibi genişledi, daha da derinleşti, ciğerlerimi normal kapasitenin ötesinde doldurdu. Göğüs kafesim ağrıyor, kalbim göğsümün içindeki doluluğa karşı atmaya zorlanıyordu.

"Görmekten korktuğun yere bak," diye fısıldadı. "İşte orada. Her zaman orada. Sana bakıyor."

Acı, sert bir nefes çekmeme yetecek kadar keskin bir şekilde içime işledi. Jilet gibi keskin pençeler içimi kazıdı, bedenimin sınırlarını yırttı. İçimde bir şey çırpınıyor, organlarımı parçalıyordu. Sendeleyerek ayağa kalktım, kollarımı göbeğimin etrafında kenetledim. Kendimi bir arada tutmaya çalışıyordum.

"İmkânsız," diye nefes nefese kaldım. "Hiçbir kraliçe beni aramadı."

Başını geriye attı ve güldü. "Daha önce de söylediğim gibi delikanlı, Teotihuacan büyüğü kadar eski ve güçlü bir şey görmedin. Her ne kadar Zaniyah büyüğüne sahip olsan da, Xipe Totec'i kanında taşıyorsun. Seni öldürdüğümde, o gücü ait olduğu yere, içime geri çekeceğim. Daha da güçlü olacağım."

Kemiklerim kırılğan ve zayıf hissediyordu, sanki ani bir hareket beni paramparça edecek ve göğüs kafesimden çıkmakla tehdit eden canavarı serbest bırakacaktı. Sığ nefes alarak kamburlaştım ve saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim. Düşmanımı değerlendirirken ve onu yenmenin en iyi yolunu planlarken beni koruyordu.

Yavaşça doğruldu ve kanayan kadının üzerinde durdu. Hâlâ kadının orta kısmını kesmesi gerekiyordu ama sonra derisini soyabilecekti. Aldığı yaralardan kurtulup kurtulamayacağını bilmiyordum ama onu kurtarmak için bir umudum varsa bunu şimdi yapmalıydım. Özellikle de diğer Kan gelmeden önce.

Acı ve kan isteyecekti, bu da onu daha da güçlendirecekti ve zaten kanlıydı. Öldürmenin zor olacağını varsaymalıydım, bu yüzden onu tek bir darbeye etkisiz hale getirmeliydim. Taşıdığım bıçak kafasını koparmak için çok kısaydı. Ayrıca, tek silahımla saldırmamı bekliyordu. Buna kolayca karşı koyabilirdi. Korkunç bir Blood'a benzemiyordu ama benimkinin ötesinde yetenekleri ve gücü olduğunu varsaymak zorundaydım. Benden daha güçlü olamayacak kadar yüzyıllarca bir kraliçeye hizmet etmişti.

Vücudumdaki her kemiğe ters düşüyordu ama sanki acı dayanamayacağım kadar büyükmüş gibi omuzlarımın kamburlaşmasına izin verdim. Anneme intikam olarak biraz huzur kazandırıcaksa, vücudumdaki her bir kemiğin parçalanmasına bile izin verebilirdim. Hatta tek dizimin üzerine çöktüm, sol elimle destek almak için öne doğru sarktım. Sağ kolum karnımın etrafında kıvrılmıştı. Kalçamdaki bıçağa dokunmadım.

"Hayır," diye sertçe homurdandım. "Asla."

Çürümüş et kokusu yaklaşıyordu. Çıplak ayakları görüş alanıma girdi, pantolonunun yırtık pırtık paçası. Kan damlacıkları bacaklarına sıçradı. Şu anda bile kanının kokusu aklıktan dişlerimin sızlamasına neden oluyordu. Yine de, kuruyup öleceğim anlamına gelse bile, onun kirli kanının tek bir damlasına bile asla dokunmayacaktım.

Kokusunu içime çekerek, havadaki damlacıkların izinin bana yol göstermesine izin verdim. Sağ elimi yan tarafına doğru ittim, parmaklarımı

İnsanın mücadelesinde açtığı yara. Bileğimi yukarı doğru bükerek elimi göğüs boşluğunun daha derinlerine soktum. Obsidiyenin koyu parıltısı göğsüme doğru indi. Kalbim onun bıçağı için kolay bir hedefti.

Çarpan kalbini avucumun içine aldım ve ağırlığımı geriye doğru vererek kendimi yana doğru döndürdüm. Bıçağı sol omzumu derince kesti ama vücut ağırlığım ve momentumum hâlâ atan organını göğsünden çıkarmaya yetti.

Havada dönerek ateş çukuruna doğru yuvarlandım, kalbini alevlerin üzerine fırlattım ve yeniden ayağa kalktım. Bıçak elimde, saldırısına karşı hazırlandım. Kanım kolumdan aşağı damlarken, tüm duyularım yoğun bir şekilde titreşti. Kanının kırmızı parıltısı, acı ve ıstırabın koyu lekesi, suya dökülen mürekkep gibi havayı bulandırıyordu. İnsanın zayıf nabızı, göğsünün belli belirsiz yükselişi. Saraya yaklaşan diğer iki Kan'ın kokusu, Itzcoatl'ın yokluğunda Tlancel'in efendisinin tam olarak kim olduğunu bana söylüyordu.

Gözlerini kocaman açmış olan Zuma hâlâ ayakta bana bakıyordu. Ağzı açıldı ama konuşmak için birkaç deneme yapması gerekti. "Bu... beklenmedik bir şeydi."

Diğer Kanların sesleri yükseldi, ayak sesleri kraliçenin kan çemberinin bulunduğu basamaklarda yankılandı. Onlar müdahale edemeden öne atıldım ve bıçağımı Zuma'nın gözünden doğrudan beynine sapladım. Kalbi olmadan hayatta kalabileceğini sanmıyordum ama kafası olmadan yaşayabilen efsanevi Kan'ın hikâyelerini duymuştum. Varsayımından pişman olmaktansa güvende olmayı tercih ederim.

Tüm vücudu titredi ama yıkılmadı. Ağzı tekrar tekrar açıldı ama hiçbir şey söylemedi. Parmakları gevşedi ve obsidyen bıçak tuttuğu yerden kaydı.

Bıçağı yakaladım ve diğer gözüne ekledim, onu geriye doğru itmek için ekstra bir itme ve bükme verdim. Hiç ses çıkarmadan geriye doğru tökezledi, kadının bacaklarına takıldı ve sonunda yere yığıldı. İki Kan avluya girdiğinde, elimdeki belirgin obsidyen bıçakla onlara doğru döndüm.

Ölü arkadaşlarına bakarak kısa bir süre geri çekildiler.

Seti alçak sesle ısılık çaldı. "Birkaç dakika önce dönmemiş olmamız çok kötü. O dövüşü görmeyi çok isterdim."

"Pek kavga sayılmazdı." Kendimi tam boyuma getirdim, omuzlarım ve göğsüm kabardı. Açlıktan parlayan gözlerimle alfanın doğrudan gözlerinin içine baktım. "Sana meydan okuyorum."

Tecuani homurdandı ve başını salladı. "Teotihuacan'da işler böyle yürümez, delikanlı."

Ona doğru o kadar hızlı koştum ki, bıçak boğazından temiz bir şekilde geçerken tepki bile vermedi, o kadar derindi ki omurgasının beyazı yaranın içinde parıldıyordu. "Zaniyah böyle çalışır, *alfa*."

Tecuani boğazını tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

İçimde kısır bir coşku yuvarlandı. Obsidyen elimde kendimi çok iyi hissediyordum, kayıp bir parçam eve dönmüştü. İçimdeki yaratık bıçağı tanıdı ve daha fazlasını istedi. Daha fazla kan. Daha fazla acı. Daha fazla çığlık. Acı. Hepsi daha iyi.

Bu üç kanı kesmek sadece başlangıç olacaktı.

Piramidin basamaklarını bir çırpıda çıkıp kraliçeyi ve Itzcoatl'ı öldürürdüm. Kardeşimi bulurdum.

Bu açgözlü acı çekme arzusunun pençesindeyken, kendi ikizime zarar verir miydim?

Titredim, dürtüyle savaştım. Damarlarımda gezinen açlığı reddediyordum. Başkalarına zarar verecekse beslenmeyi reddettim.

Seti'nin böyle bir vicdan azabı yoktu. Yere düştü ve ağzını alfasının boğazındaki açık yaranın üzerine kilitleyerek onu tekrar yere itti. Beslenen bir hayvan gibi hırladı ve miyavladı. Tecuani bir ölüm çingırağı çıkarıp boş gözlerle gece gökyüzüne baktığında bile.

Seti'nin tuniğinin arkasından tutup onu diğer Kan'dan uzaklaştırdım ve sertçe salladım. "O öldü. Aima ölümlerle beslenmez yoksa sen de bir köle olabilirsin."

Nefes nefese kalan adam topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, omuzları çökmüştü. Bana baktı, yüzüne kan bulaşmıştı. Gözbebekleri büyümüş ve sersemlemişti, sesi sanki insan rahiplerin kullandığı halüsinojenik mantarlardan yemiş gibi bulanıktı. "Ben hiç Aima kanıyla beslenmedim. Beslenemezdim. Benim dişlerim yok. Tecuani dışında hiçbirimizin yok. Bu yüzden o alfa. Alfa *idi*. Siktir."

Başımı yavaşça salladım. Kraliçe'nin Kanı. Birbirlerinden ya da ondan asla beslenmediler. Yüzyıllar boyunca. Teotihuacan'ı kaç nesil Tocatlı kraliçesinin yönettiğinden emin değildim ama insanlara işkence etmeye ve korunmasız kraliçelere tecavüz etmeye başvurmamış olsalar bile bu şekilde yaşamayı anlayamazdım.

Böyle bir kraliçeye hizmet etmeyi ya da gücünün tek işareti lanet olası *dişleri* olan böyle bir alfayı takip etmeyi nasıl mazur görebilirlerdi? *Tüm* Aima'lar yaratıcıları tarafından tanrıçalarının kanının armağanıyla kutsanmışken ve dişler

bu zenginliği paylaşmak için? Beslenmek soyumuzu onurlandırdı ve ilk halkların temel mitolojilerini giderek daha az önemseyen bir dünyada kadim inançlarımıza hizmet etmeye ve saygı duymaya devam etti.

Tocatlı Hanesi'nin bu kadar düşmesine şaşmamalı. Kan'ın bile dişlerinin olmadığı ve güçlerini artırmak için birbirlerinden beslenemedikleri bir yer. Kraliçeleri onları hizmetine soktuktan sonra onu hiç görmeyen ya da ona hizmet etmeyenler. Düzenli olarak beslenen tek Kanlı Zuma'ydı ve o da bunu sadece insanlara işkence ederek yapıyordu.

Seti'yi bir kez daha sertçe sarsarak, "Kardeşim nerede?" diye sordum.

"Kraliçe Tocatlı'nın yanında."

"Beni ona götür."

"Yapamam. Buna izin yok." Obsidyen bıçağı boğazına doğru indirdim. "Onun inine giden tek bir yol var ve o da bu dünyadan değil. Piramitte bir çeşit geçit var. Ritüel başladığında, Kraliçe Tocatlı seçimini yapana kadar odaya giriş yolu kapanır."

Muhtemelen kimsenin onun şeytani pençelerinden kaçamayacağından emin olmak için.

Çenem kararlılıkla gerildi. Xipe Totec'in karanlık açılığıyla lekelenmiş olabilirdim ama kardeşimi canlı ve iyi bir şekilde, Teotihuacan'dan, onun örümcek kraliçesinden kurtulmuş olarak görecektim.

Ve ben.

TLACEL

I sarsılarak uyandım, ne oldu ğ un dan emin değildim. Kalbimin her atışında başımda bir ağrı zonkluyordu. Etrafımda bir kazıma sesi yankılandı. **I** Hareket etmeye, oturmaya, dönmeye çalıştım ama sıkışmıştım. Üzerime düşen ezici bir ağırlığı hatırladım. Devasa bir taş çıkışı engellemek için aşağı düşüyordu. Itzcoatl çığlık atıyordu.

Belli ki Kraliçe Tocatl seçimini yapmıştı.

Neremden yaralandığımı görmek için vücudumu zihinsel olarak kontrol etmeye çalıştım ama başım odaklanamayacak kadar ağrıyordu. *Benden beslendi mi? Şimdi de kan mı oldum? Neden hareket edemiyorum?*

Aslında hareket ediyordum, sadece yavaşça. Başım sallandı, hafif bir çarpmayla yanımdaki yumruyu görecektik kadar yana yuvarlandım. Parlayan beyaz iplere ve yüzümde dalgalanan kumaşlara dolanmıştım.

Gözlerimi kırıştırarak baktım, zonklayan kafamda bağlantıyı kurmaya çalışıyordum.

İpler değil. Herhangi bir örgü yoktu, sadece düz teller ve ince, kabarık beyaz bulutlar vardı. Topak yuvarlaktı. Halatlar yanımda uzanıyordu.

Etrafımda.

Bağlandım. Bu yüzden hareket edemiyorum. Heykelin üzerime düşüp kafatasımı ya da omurgamı ezmesi yüzünden felç olmadım.

Hafif sarsıntıların daha çok farkına vardım. Vücudumdaki çekimin. Yerde süzülürken sırtıma hafif bir sıyrık ve sürtünme geliyordu. Yanılıyor olabilirim ama sırtımda pürüzsüz bir taş hissi yoktu. Daha çok paketlenmiş toprak gibiydi. Belirsiz çıkıntılar ve tümsekler. Kökler mi?

Başımı biraz daha çevirmeyi başardım, dikkatle çok yakınımıdaki yuvarlak şeye bakıyordum. Başka bir darbe, daha belirgin. Çırpınan bezi yerinden oynatmaya yetecek kadar.

Itzcoatl bana baktı. Gözleri kocaman açılmış, ağzı sessiz bir çığlıkla gerilmişti. Yüzü kan içindeydi, yüzünü buruşturarak sonsuza dek donmuştu. Sadece kafası. Kraliçe geri kalanına ne yapmıştı?

Daha sert bir darbe beni sarsarak görüş alanımı yırtan bir şimşek çakmasına neden oldu. Her şey karardı, kafam içi boş bir davul gibi yankılandı. Panik dalgalar halinde içime yayıldı ve şiddeti giderek arttı. Kendimi kurtarmam gerekiyordu. Kaçmak zorundaydım. O da bana aynısını yapmadan önce.

Ya da daha kötüsü.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, Annem gibi genç bir kraliçeyi isteyerek yok edecek türden bir Kan olarak hizmet etmektense Itzcoatl gibi yerde seken bir kafa olmayı tercih ederim.

Kollarımı hareket ettiremiyordum. Bacaklarımı da. Sırtımı kamburlaştırarak biraz sallanmayı başardım ama başka bir şey yapamadım. Elimi kalçamdaki bıçağa doğru kaydırmak bir yana, hala orada olsa bile parmaklarımı bile kıpırdatamıyordum. Vücudumun altında kayan daha büyük bir yumru daha hissettim, bu yüzden başımı kaldırmama yardım etmek için kullandım, etrafımı görmeye çalıştım ama çok karanlıktı.

Zorlukla da olsa başımın aşağıya doğru inen eğimde daha da sert bir şekilde zıplamasını engellemeyi başardım.

Kalbim çarpıyor ve başım dönüyordu, gözlerimi kapattım. Zaten pek bir şey göremiyordum. Bağların izin verdiği kadar derin nefes aldım ve Itztli'nin yaptığı gibi çeşitli kokuları süzmeye çalıştım. Nemli toprak kokusu dışında, tanımlanabilir başka bir koku alamadım.

Kulaklarıma odaklandım. Yerdeki örümcek ağlarının yumuşak sıyrıkları, bedenime ve köklere sürtünen ipeğin fısıltısı. Daha derin, ritmik bir törpü. Sert bir şey yerde sürünüyordu. Muhtemelen kraliçenin bacakları beni yuvasının derinliklerine çekiyordu. Hâlâ nefes alabiliyordum ama dudaklarımda ve yüzümde ipeğin yumuşak dalgalanışını hissedebiliyordum.

Kalın, yapışkan ağlarla dolu derin, karanlık bir tünel gibiydi. Yetişkin bir Aima savaşçısını ölü bir ağırlık gibi yerde sürükleyebilecek kadar büyüktü. Belki de iki, gerçi Itzcoatl parçalara ayrılmıştı. Çok kolay bir şekilde, onun korkunç formunu hayal edebiliyordum. Kıllı bacakları tünelin tavanından tabanına kadar uzanıyor, şişkin karnı beni yol boyunca sürüklüyordu. *Böyle bir kraliçeyi öldürmeye nasıl başlayabilirim ki?*

Çıkış yok. Bağlanmış. Çaresiz. Kendimi kurtarmayı başarsam bile tanrıçanın diyarından nasıl kaçacaktım? Ya da piramidin altından çıkış yolunu nasıl bulacaktım - eğer kraliçe oradaysa bile? Itztli'nin diğer üç kan için yardıma ihtiyacı olabilir.

Diğer kanı ayinden kurtulmuştu. Kaçmışlar ya da Teotihuacan şehrinin yukarısında yaşamalarına izin verilmişti. Ama nasıl? Düşüncelerim, kafese hapsolmuş bir farenin kaçmak için çaresizce kendi bacağını kemirmesi gibi içimde dönüp duruyordu. Nefes alışım hızlandı, sığlaştı, yeterince hava çekmeyen çılgınca küçük pantolonlar. Göğsüm acıyla, etrafımı saran ağ ipleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir gerginlikle sarıldı.

Hayır. Bu şekilde batmayacağım. Çılgın, çaresiz ve korkmuş.

Kendi içime daha çok gömüldüm. Özüme. İçimde dalgalanan derin, sessiz nehre. Kontrolün bende olmadığını kabul etmenin verdiği huzur vardı. Şu anda hiçbir şey yapamazdım, bu yüzden daha iyi bir anın ortaya çıkmasını bekleyecektim.

Dayanırdım. Anneme adalet sağlamak için gereken her bedeli öderdim. Başka bir genç kraliçenin onun gibi zarar görmesini engellemek için.

Bir daha asla. Yemin ederim anne.

Bir örümcek kraliçe tarafından parçalanmaktan çok daha kötüsünü atlattı ve onun kanı, onuru ve cesareti damarlarımda aktı.

Bedenim sarsılarak durdu. Etrafımdaki ağlar bir şeye takılmış gibi hissettim. Yüzümde dalgalanan ipek çarşaf yüzünden hâlâ pek bir şey göremiyordum. Biraz daha aydınlık gibiydi ya da belki de gözlerim sonunda karanlığa alışmıştı. Etrafımızda daha fazla hava ve boşluk hissettim, yani tünelden çıkmıştık. Yakınlarda yoğun mineralli bir su kokusu alabiliyordum. Su yukarıdaki topraktan sızarken yavaş, sabit damlalar düşüyordu.

Bir şey zihnimi gıdıkladı, hafif bir kaşıntı. Itztli mi? Umut kalbimde kabardı ve bu hisse ulaştım ama bu kardeşimin bağı değildi.

:Tasty.: Kafamın içinde bir ses kaşdı. :Hunger. Çok uzun:

Kıpırdamadan durdum, zar zor nefes alıyordum. Etrafımda bir hareket hissettim, yakınımda beliren karanlık bir şekil, büyüklüğüne rağmen yumuşak ve hafifçe hareket ediyordu.

Onun boyu. Kraliçe.

O yaklaştıkça kalbim küt küt atmaya başladı. Başımın hemen yanında, bir el genişliğinde tüylü bir uzuv hareket etti. Bir fidan kadar kalındı. Yumuşak ipek parçalandı.

Başımı çevirmek için kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemedim. Yüzümü örten ipeğin dalgalanması sayesinde iki bacağının yerden yükseldiğini gördüm. Tutuyor

Yuvarlak bir şey. Itzcoatl'ın kafası. :*Pretty. Kupa:*

Koşarak uzaklaştı, bacaklarının belli belirsiz kıpırtısı mağaranın ne kadar büyük olduğunu anlamama yardımcı oldu. Hafif melodik bir ses kafamı doldurdu, sanki inini yeni ödülüyle süslerken zevkle mırıldanıyordu.

O meşgulken, kollarımı bağlayan bağları test ederek çılgınca kıvrandım. Sırtıma bir şey battı, bir kökün içinde sert, boğumlu bir çıkıntı. İpek, dikene dolandı ve kollarımın etrafındaki ilmeklerden bazılarını kaydırды. Parmaklarımı oynatarak elimi iplerden kurtarabildim. Daha büyük bir düşüş riskini göze aldım, tüm vücudumu kancaya takılmış bir solucan gibi kullanarak etrafımı saran daha kalın ağı çektim. Sonunda çıplak kolumda hava hissettiğimde, rahatlayarak ağlamamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Yan döndüm, kalçamı yokladım, parmaklarımı yapışkan ağın altında gezdirdim. Bıçağım hâlâ kınında duruyordu. Bıçağı çıkarmak bir sonsuzluk daha aldı.

Oymalı ahşap kabzayı avucumda hissetmekten hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Uğultu yaklaştı, dönüşünü haber veriyordu. Kolumu sıkıca yan tarafıma bastırarak donakaldım. Ağın beni örtüp örtmediğini fark edip etmeyeceğinden emin değildim ama herhangi bir hareketin dikkatini çekeceğini varsayıyordum.

:*Feast.:*

Kıllı bacak tekrar görüş alanıma girmiş, kalbimin göğüs kafesimde titremesine neden olmuştu. Bıçağı kavrayışımı sıkılaştırdım, çırpınan ipeğin arasından umutsuzca bir hedef belirlemeye çalıştım. Bacağına vurmak onu öldürmezdi. Yedi bacağı daha varken onu sakat bile bırakmazdı. Karnı muhtemelen öldürücü bir darbe için en iyi yer olurdu ama hayati organlarına o kadar yaklaşmama izin vereceğini sanmıyordum. Beni yemeye niyetliyken olmazdı. Belki gözlerinden biri? Bu onu öldürür müydü? Örümceklerin kaç tane gözü vardı ki?

İpeği yırtıyor, geriyor ve çekiyordu. Etrafımı saran tellerdeki titreşimi hissedebiliyordum ama bedenim hareket etmiyordu. Karmakarışık dokumadan yine bir şey kaldırdı ama ne olduğundan emin değildim. Ta ki çıtırtı sesini duyana kadar.

:*Kemik. Kan. İyi.:*

Belli ki Itzcoatl'ın başı süsleme içindi. Vücudu yemek içindi.

Daha fazla yırtılma. Karnım şişti, zihnim onun yumuşak karnını yırttığı görüntülerle kolayca doldu. Yine de bir şey düştü, çırpındı

Bir yaprak gibi ileri geri. Başka bir parça. Giysileri, diye tahmin ettim, göğsüme daha ağır bir şey düştüğünde doğruladım. Deri bir kemer. Bıçak ve kılıfı hâlâ takılıydı. Ama dikkatimi çeken bu değildi.

Deriye bir kese bağlanmıştı.

Düşünceler içimde hızla titreşti. Bir meşale yakmıştı. Yangın matkabından daha hızlı bir şey kullanarak. Flint. İki sert vuruş.

Ağları yak.

Bıçağımla indirebileceğim her türlü darbeden muhtemelen kurtulabilirdi. Sadece onun kadar büyük ve güçlü bir şeye ciddi hasar verecek kadar büyük değildi. Ama ateş.

Eğer bu mağaradan çıkmanın bir yolu yoksa ve dokuma da ana tüneldeki örümcek ağları kadar yanıcıysa, onu cayır cayır yakabilirdim. Tüm vücudumu serbest bırakmama bile gerek kalmazdı. Sadece diğer kolumu. Çakmak taşına vurmaya yetecek kadar.

Çok yavaş bir şekilde bıçağı yanıma koydum ve sağ elimi vücudumda gezdirerek hareketlerimi en aza indirdim. Keseyi açtım ve içindekileri hissettim. Soğuk metal. Bir parça çakmaktaşı, bir kenarı kesecek kadar keskin.

Aynı yavaş ve kademeli hareketlerle diğer kolumu da ağdan kurtardım. Diğer kolum dışarıda olduğu için ilmekler ve ipler daha çabuk düştü. Sol elimi çakmaktaşının etrafına sardım, keskin kenarı diğer elime bakacak şekilde parçayı gevşettim. Metal sağ elimde. İki kolumu da hafifçe göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki uyuyormuşum gibi.

İhtiyacım olan hareketleri zihnimde canlandırdım. Çakmaktaşının vurulma sesini hatırladım. Sert bir darbe. Kıvılcımlar uçuşuyordu. Vücudumun etrafındaki ağları yakmak için aşağı doğru inmelerini istedim. Beni tünel boyunca çekmişti; bu yüzden o ipler hâlâ vücuduna bağlı ya da en azından beslendiği yere yakın olabilirdi. Itzcoatl çakmak taşına iki kez vurmuştu. Bunu birkaç kez yapmam gerekebilir. Sert, hızlı vuruşlar. Ne kadar gerekirse. Fazla zamanım olmazdı.

Bu odada alevler içinde kalmasını sağlayacak kadar ağ var mıydı? Tam olarak bilemiyordum ama dış tünel ağlarla kaplıydı. Eğer burası onun sığınağıysa, güvenli yeriye, o zaman tüm odayı ipekle sardığını varsaymak zorundaydım.

Çıtırtılar kesildi. Kalbim küt küt atarken, duyularımı zorlayarak bacaklarının belli belirsiz sesini dinledim. Hareket, karanlık bir şekil yaklaşıyordu. Bir şey ayaklarıma hafifçe vurdu. Bacaklarımdan dizlerime kadar. Kalçalarıma. Karnıma. İki yanımda kılı bacaklar.

Tanrıça, bana yardım et. Ellerime rehberlik et. Tocatlı Hanesi'ne intikam getirmek için yıkım alevlerini yakmama yardım et.

Kollarımda hafif bir gıdıklanma. İnce tüylerin fırçalanması. Bir şey sırtımı yerden kaldıracak kadar sert bir şekilde beni çekti. *Yaklaş*, diye zihnimde homurdandım. *Kaçmasına izin veremem. Tek atış.*

Kısa tıktırılar duydum ve göğsümü saran ipek, yumuşak bir fısıltıyla süzülerek düştü. Ağını yırtmak yerine beni kısmen serbest bırakmıştı. Başka bir katman, daha kalın bir ip gevşedi. Orta bölgem boyunca hafif bir vuruş devam etti. Sanki beni okşuyor gibiydi. Beni yatıştırıyordu.

Yüzümün üzerindeki ipeksi tabaka yavaşça çekildi ve Kraliçe Tocatlı'nın üzerime çömeldiğini ortaya çıkardı. Muazzam cüssesinin ötesini göremeyeceğim kadar karanlıktı. Sadece ağzı olduğunu tahmin edebildiğim daha koyu bir noktanın etrafında iki küçük kol benzeri uzantı vardı. Üstümdeki dağlık yamaçta bir şey parlıyordu. Gözler, diye tahmin ettim. Amacım bu olsaydı onları bıçaklamaya çalışamayacağım kadar uzaktaydı.

Kara delik kısa bir süreliğine açıldı ve ortasında kola benzer üçüncü bir şey ortaya çıktı. Dişler. Üç tane. Tıpkı tanrıça heykeli gibi.

Kalbim göğsümde tekledi, atışlar arasında bir sonsuzluk vardı. Nefes aldım, kaslarıma güç vermek için ciğerlerimi tamamen doldurdum. Bacaklarım hâlâ sıkıca bağlıydı, bu da beni toparlamama yardımcı oluyordu. Henüz koşamıyor ya da dövüşemiyordum. Yaralı değildim. Mümkün olduğunca yaklaşmasına ihtiyacım vardı.

Bana zehir enjekte etse ne kadar süre hareket edebilirdim? Beni hemen etkisiz hale getireceğini varsaymak zorundaydım. Altındaki ellerimi göremiyordu, bu yüzden kollarımı kaldırıp pozisyon aldım, ellerim o hareket eder etmez saldırmaya hazırды.

Kan: Bacaklarından biri uzandı ve yanağıma dokundu. Tüylerimi ürperten kıllı bir sıyrık. *:Mine.:*

Eğer benimle iletişim kurmaya çalışıyorsa... Kelimeleri anlayabilir miydi? "Majesteleri," diye mırıldandım, sesim gerginlikten çatlıyordu. Ona kraliçem demeye, hatta kendimi isteyerek onun hizmetine sunmaya bile dilim varmıyordu. "Kraliçe Tocatlı."

Beni tekrar okşadı, üst kısmı onaylarcasına başını salladı: *:Eggs...:*

Gözlerimi kırptım, ne demek istediğinden emin değildim. "Yumurta mı?"

Geriye doğru çekilerek üst kısmını kaldırdı ve bana yuvarlak alt karnını gösterdi. Neyse ki hava çok karanlık olduğu için şeklinin belli belirsiz hatlarından başka bir şey göremiyordum.

:Varisler.:

Dehşet boğazımı sıktı. Onunla çiftleşmemi mi istiyordu?

Dört değil. Çok. Tekrar yüksel.:

Belli ki bu sefer birçok varis doğurmak ve Teotihuacan'ı eski ihtişamına kavuşturmak niyetindeydi. Örümcek formunu göz ardı etsek bile, isteyeceğim son şey bir grup yavru örümcek kraliçenin ormanda koşturup Tocatlı Evi'nin dehşetini Mexica ve ötesine yaydığını görmek olurdu.

:Nest.: Tekrar üzerime düştü, küçük ön bacağı tekrar vücuduma dokundu. *Koluma* dokundu ve elimdeki çakmak taşını hissetmesi için hazırlandım ama omzuma doğru ilerledi:

Umarım bu, odada çok fazla ağ olduğu anlamına geliyordur. Hiçbir erkeğin, üzerinde devasa, korkunç bir örümcek varken ereksiyonunu doruğa ulaşacak kadar uzun süre koruyabileceğini hayal edemezdim. Itzcoatl bir örümcek çiftleşmesi yaşamış mıydı? Belki de bu yüzden sunağa geri dönmekten bu kadar korkuyordu. "Senin başka Kan'ın var. Onlar senin varislerini doğuramadı mı?"

Tüylü bacağı çıplak boğazıma dokundu. Karanlıkta, ağızındaki dev deliğin başımın üzerinde belirdiğini hayal edebiliyordum. Dişlerini ve kısıkaçlarını, Itzcoatl gibi başımı kesmeye hazırdı.

Zayıf bağıni bir duygu dalgası doldurdu. İğrenme.

Sabırsızlık. *:Sen. Mücadele yok. Dinle:*

Sadece gizli bir amacım olduğu için. Ya da kapana kısılmış olmama rağmen kendimi sakinleştirebildiğim için. Örümcek ipeğinden bir kozaya sarılıp çaresiz kalmaya herkes katlanamazdı. Bazı ipleri kesip açmıştı, böylece daha az hedefim vardı ve ateş yakmak için hiç çakmaktaşı kullanmamıştım. Umarım hâlâ tutuşmaya yetecek kadar ağ vardır.

Vuruşları devam etti, daha fazla bacağı bana değdi. İki tanesi omuzlarıma. İki kalçalarıma. İleri geri bir ritim, neredeyse yatıştırıcı. Kollarımı yanlarıma doğru hafifçe uzattım, dilimlenmiş örümcek ağlarını vücuduma yasladım. "Beni de öldürecek misin?"

:Mate.:

"Örümcekler eşlerini yerler."

Cırtlak bir uğultu çıkardı, neredeyse bir kahkaha. Itzcoatl'ın kafasını ağına asarken çıkardığı zevk sesi:

Söz vermiyorum ve kesinlikle bir sürü yavru örümceği kaybetmek istemiyordum. Yine de bu bana buradan bir çıkış yolu olması gerektiğini düşündürdü. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Gözlerimi kapatarak, yanağıma tekrar dokunduğunda kendimi hareketsiz tuttum. Daha yakındı, saçları omuzlarımı gıdıklıyordu. *Senin için yanıyorum anne.*

Ellerimi vücudumdan birkaç santim yukarı kaldırdım ve metali çakmaktaşına vurdum. Çok az kıvılcım çıktı. En azından onları göremiyordu ve belli ki ayırt edici sesi de duymamıştı. Hareketlerimi gizlemek için vücudumun titremesine izin verdim, yumuşak uğultuları ve tıkırtıları dinledim. Tekrar. Nefesim çok hızlı, çok sık geliyordu, avuçlarım terliyordu. Itzcoatl ateşi bu kadar kolay yakmıştı. *Lanet olsun, bu kadar zor olamaz. Bir daha!*

Vuruşla birlikte daha parlak bir kıvılcım çağlayanı patladı. Göğsümde ısı parladı. İpek ipler alev aldı ve etrafımda parladı. Acı hissetmeyecek kadar rahatlamıştım.

Işığın parlamasıyla birlikte, onun korkunç şeklini daha iyi görebiliyordum. Tamamen şişmiş, bana zehir pompalamaya hazır üç dişi. Kısa bacak benzeri kıskaçları diğer adamın kanıyla ıslanmıştı. Geriye çekildi, tam boyuna uzandı. Kendini ateşten geriye attı.

Çatırdayan ve kopan ağ ipleri alev aldı, kırmızı bir dalga mağaranın tavanına doğru hızla yükseldi. Daha hızlı, başının üzerinde bir noktaya doğru dönerek. Bir ateş spirali.

Kırmızı spiral. Ah, anne.

ITZTLI

“Y Kardeşimiz artık bu dünyadan değil," diye ısrar etti Seti tiz ve yüksek bir sesle. "İşi bittiğinde, onu geri gönderecek. Tabii hayatta kalırsa."

Keskin bıçağı etinin üzerinde gezdirdim ve onu kesip açmak için tam olarak ne kadar az baskı gerektiğini görme dürtüsüyle savaştım. "Nasıl? Nerede olacak?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Kendime geldiğimde yeraltında karanlık bir yerdeydim. Çıkış yolunu bulana kadar günlerce süründüm."

"Nereye?" Bıçağı boynundan indirmeme rağmen ısırđım. Biraz tehditkâr olması umurumda değildi, özellikle de anneme yapılan zulme ortak olmuşken. Ama Zuma'nın bıçağının elimde olmasına alışmaya cesaret edemiyordum. "Göster bana."

İnsana baktım, hâlâ hayatta olup olmadığını sessizce kontrol ettim. Nabzı daha düzenliydi. Şafağı göreceğ kadar yaşayacağını umuyordum. Tlcel'i gördükten sonra, onun için geri dönecek ve en azından harabelerden kaçtığından emin olacaktım. Seti'ye döndüm ve onu bana bakarken buldum, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Annen..."

Gözlerim kısıldı ve bıçağı tekrar yüzüne doğru kaldırarak diğer elimle ensesine sarıldım. "Ne söylediğine çok dikkat et, tlapalantli." *Pislik.*

"Nasıl kaçtığını asla öğrenemedik."

Bıçağın ucunu gözüne yaklaştırdım. "Dinliyorum."

Seti yutkundu. "Onu ilk başta burada tuttuk. Burası tüm şehirdeki en iyi saray, şu anda bile çürümeye yüz tutmuş durumda. Ama sadece..." Sığ ve hızlı bir şekilde nefes alıyordu, gözleri bıçaktan yüzüme ve tekrar bana kayıyordu. "Tut onu. Dolunaya kadar. Sonra dönüşmesi gerekiyordu."

Aciliyet kafatasıma vuruyordu. Kraliçeleri nasıl kaçırdıklarını, tecavüz ettiklerini ve işkence ettiklerini anlatan korkunç bir tarih dersi için zamanım yoktu ama Tlcel'i kurtarmama yardım edebilecek bir şey varsa... "Zuma kraliçenizin de papalotl olduğunu söyledi."

"Kraliçe Oxomo'nun soyu uzun zaman önce kendi kanından bir varise sahip olamadı ama Büyük Tanrıça'nın gücü Teotihuacan'da yaşamaya devam ediyor. Herhangi bir kraliçeyi kendi soyundan bir kraliçeye dönüştürebilir, ancak karşılığında Kraliçe Tocatl olarak yaşar ve önceki formuna geri dönemez. Bu birçok kez yapıldı. Zuma tam olarak ne yapmamız gerektiğini biliyordu ama ben daha önce yapıldığını hiç görmemiştim. Onu ya bir varisle ya da soyumuzun gelecekteki Kaniyla hamile bırakmamız gerekiyordu ve sonra şimdiki Kraliçe Tocatl'ın kurbanı inine götürmesi gerekiyordu. Ondan sonra ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk ama Zuma beni Güneş Piramidi'nin tepesinde ağlayan bir bebek olarak bulduğunu söyledi. Beni insanlarla bakmam için yerel bir köye gönderdi. Tecuani ya da Izcoatl'ın nerede evlat edindiğinden emin değilim."

"Yani Güneş Piramidi üzerinden Tocatl diyarına erişim var." Bıçağı indirdim ve onu meydandaki çıkışa doğru ittim. "Hadi gidelim."

"Elbette alfa, ama ona erişemezsin."

Dişlerimi sıktım ve kafasını merdivenlerden aşağı yuvarlama dürtüsüyle savaştım. "Ben senin lanet alfan değilim. Fedakârlık herhangi bir geçidi ya da kapıyı açmalıdır. Bakalım taşların üzerindeki kalbin yolu açacak mı?"

"Annen ortadan kayboldu." Seti önümde tökezleyerek ilerledi, ama avlunun kenarında durup omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Şuradan. Quetzalpapalotl Sarayı. Kaçmak için avluya gelmedi, yoksa onu görürdük."

Papalotl. Tekrar. "Göster bana."

Seti avludaki birçok kapıdan birine doğru aceleyle geri döndü, ancak yeraltı seviyesine inen basamaklar ortaya çıktı. Bir meşale yakmak için basamakların dibinde durakladı. Elleri o kadar titriyordu ki, ben dişlerimi toz haline getirirken onun çakmak taşına vurması birkaç denemesini aldı. I

Karanlıkta yolumu bulabilecek kadar iyi görebiliyordum ama dişleri yoksa belki görüşü de vasatın altındaydı.

Sonunda meşaleyi yakmayı başardı ve biz bir dizi odanın derinliklerine doğru yürürken onu duvarları aydınlatmak için kullandı. Meksika'daki diğer pek çok şehirde olduğu gibi, bir saray daha eski bir sarayın üzerine inşa edilmişti ve bu saray yüzyıllar boyunca genişletilerek her yeri kaplayan devasa piramide sırtını dayamıştı. Dış etkenlerden korunduğu için hava bayat ve kuruydu, bu da canlı duvar resimlerini korumuştı. Büyük baykuşlar ve quetzaller, gözleri obsidyen parçacıklarıyla taşla oyulmuştu. Duvarların her santimetresi yeşil tüyler, kabuklu deniz kabukları ve kelebeklerle oyulmuş ve boyanmıştı.

Bir sonraki odada Seti, zemin boyunca uzanan kırmızı boyalı panelleri daha iyi aydınlatmak için meşaleyi indirdi. "Sana bunu göstermek istedim."

Titrek fener ışığında, boyalı jaguarlar ağızlarından kıvrılan kan tüyleriyle odanın içinde sinsice dolaşıyor gibiydi.

"Bu odada uyudu," dedi Seti. "Geldiğimiz yoldan geri dönmekten başka çıkış yolu yok."

Diğer unsurlara daha yakından bakmak için boyalı panelin önüne çömeldim. Üst kenar boyunca, tekrarlanan iki resimden oluşan bir bordür dikkatimi çekti. Biri yeşil tüylü bir kraliyet başlığına benziyordu. Odadaki diğer unsurlar göz önüne alındığında, muhtemelen Quetzalcoatl'a benzer Büyük Tüylü Yılan tanrılarının bir sembolüydü.

Diğeri ise sarı bir dairenin içine yerleştirilmiş bir yıldızın üzerinde şişkin gözleri ve şişmiş dişleri olan siyah boyalı bir yüzdü. Daha önceki Tlaloc versiyonlarına bir gönderme olabilirdi ama siyah boyayla bana Tezcatlipoca'yı, Sigara İçen Ayna'yı düşündürdü. Sık sık obsidyen aynalarla resmedilirdi ve birçok hikayede Quetzalcoatl ile ikizdiler. Aynı madalyonun iki yüzü. Biri parlak ve değerli. Biri daha karanlık ve korkulan.

Kardeşim ve benim gibi.

Siyah güneş ve kırmızı spiral. Tıpkı annemin dediği gibi.

Doğrulup zemini taradım, Mama'nın kullanmış ya da yaratmış olabileceği gizli bir sunağa işaret edebilecek herhangi bir işaret ya da taş işçiliği aradım ama zemin pürüzsüz sıvaydı. Obsidyen bıçağı sol avucumun üzerinde gezdirdim.

"Ne yapıyorsun?" Seti sordu.

Onu görmezden gelerek odanın içinde spiral çizerek yürüdüm ve bir enerji patlaması hissedene kadar yere kan serptim. Büyü tenimde parladı ve

ensemdeki ince tüyler ılık bir yaz esintisi gibi. Hava değişti, ormanın tüm kokularıyla taze ve    eksi. Yaklaşan bir jaguarın alçak uyarı öksürüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Diğer adam yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Ne sihir ama. Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Tanrıça tarafından kutsanmış gerçek sihir işte böyle bir şey. Atalarımızın yüzyıllar boyunca kanımızda taşıdığı armağanları onurlandıran türden bir büyü.  şkence ve tecavüz üzerine inşa edilmemiştir."

"Sizin halkınız da Tenochtitlan'da binlerce kişiyi katletti," diye karşılık verdi. "Piramitler masumların kanıyla kıpkırmızı oldu."

Saçlarından bir avuç tuttum ve başını geriye doğru çekerek boğazını bir kavis  izdirdim. "Genç kraliçeleri asla yeraltındaki bir hapishaneye hapsetmedik ve yavrularımızı taşıyana kadar onlara tecavüz etmedik."

Mücadele etmesini ya da su larının gerçekliğini inkâr etmesini bekliyordum ama o beni şaşırttı. Yüzü teslimiyetle yumuşadı ve omuzları gevşedi. Topuklarının  zerine oturdu ve sadece bana baktı. "Majesteleri Citla Zaniyah'a karşı tam da bu odada şiddet uyguladım. Tanrıçası beni affetsin."

Boğazını kestim, kanını benimkiyle birlikte yere akıtmak için vücudunu öne doğru eğdim. Meşale parmaklarının arasından düştü, titriyordu ve s n kt  ama hâlâ yanıyordu. "Senin tanrı an seni affedebilir ama benimki affetmeyecek."

Kanımız tozlu zemine karıştı, gözlerimin önünde belirgin çizgiler ve kıvrımlar halinde akan koyu kırmızı bir parıltıyla parıldıadı. Kanla kabaca çizilmiş ama kolayca tanınabilen bir sembol. Birbirine bakan iki yılan, burunları birbirine bastırılmış. Parmakları dışarıyı gösteren iki el altlarında topuk topuk duruyordu.

Coatlicue'nun mührü. Annemi henüz on altı yaşında, travma geçirmiş, dehşete düşmüş ve çaresizce kaçmaya çalışan genç bir kız olarak hayal ederken gözlerim yaşardı. Tanrı amızın sembolünü kendi kanıyla çiziyordu. Onu kurtarması için Tanrıların Annesi'ni çağırıyor.

Tecav zc s n n gevşek bedenini kenara ittim ve tanrıçanın ellerinin altında dizlerimin üzerine çöktüm. "Coatlicue, Teteoh Innan, Tanrıların Anası, lütfen annemin, kızın Citla Zaniyah'ın yakarışını duyduğun gibi benimkini de duy."

ITZTLI

Tjaguar panelleri hareket etmeye başladı. Kuyrukları sallanıyor, kulakları titriyor, obsidyen gözleri püsküren meşalede parlıyordu. İki kedi aşağı atladı.

Duvardan biri siyah, diğeri altın renkli dev jaguarlara dönüştüler. Sembolün karşı tarafında çömelmiş, bana bakıyorlardı. Göğüs kafesimin içinde sanki kudretli bir el beni sıkıyormuş gibi bir basınç oluştu. Kalbimi tartıyor ve günahlarımı yargılıyordu.

Ve beni eksik buluyorsun.

Boğazım düğümlendi, öne doğru eğildim ve alnımı yere bastırdım. Ne kadar lekeli olduğumu çok iyi biliyordum. Bu gece gerçek doğamın karanlık tarafını gördüm. Acıya ve kana olan susuzluğumun nasıl yozlaşabileceğini ve beni efendim gibi bir adama dönüştürebileceğini. Onun gibi olmaktansa şimdi boğazımı kesmeyi tercih ederim. Elimi tutan tek şey, önce kardeşimin güvende olduğunu görme arzumdur.

Derin, yankılanan bir ses, gök gürültüsü gibi uzaktan geldi. "Zaniyah'ın oğlu, yakarışını duyuyorum."

Kalbim güçlü bir davul gibi çarparken yavaşça başımı kaldırdım. Kan kırmızısı iki parlak yılan önümde havada dalgalanıyor, devasa bir tahtın arkasını oluşturan kadar jaguarlar gibi büyüyor ve daha da sağlamlaşıyordu. Tanrıçanın formu cisimleşmeye başladığında, karnımın üzerine çöktüm. "Teşekkür ederim tanrıça. Senin yüzünü görmeye layık değilim."

"Sandığından daha değerlisin, Zaniyah'ın oğlu. Kalk ve obsidyen kılıcıma bakmama izin ver."

Zuma'nın lanetli bıçağını tamamen unutmuştum. Dizlerimin üzerine çöktüm ama başımı eğmeden bıçağı yere, onun sandaletli ayaklarının arasına bıraktım.

"Bahsettiğim kılıç o değil," diye azarladı ve hafifçe başımın arkasına dokundu. "*Sen Zaniyah'ın obsidyen kılıcısın.*"

Çenem sıkıştı ve yüzüne bakmaya cesaret edemesem de başımı hafifçe kaldırdım. Kırmızı ve yeşim yılanlar kalçalarının etrafında dönüyor, bazıları bana bakmak için başlarını kaldırırken diğerleri bacaklarının etrafında kıvrılıyordu. "*Derisi Yüzülmüş Olan'ın siyah kanından yontuldum.*"

Yumuşak ama o kadar derinden mırıldandı ki sarayın zemini dizlerimin altında gümbürdedi. "Ve Tezcatlipoca. İkisi de aynı karanlığın farklı yüzlerle ortaya çıkan yönleri. Ama sen aynı zamanda Quetzalcoatl'ın ikizisin, benim soyumun ikiz oğullarısın, bu da seni Xolotl'a Derisi Yüzülmüş Olan'dan daha yakın kılıyor. Yeraltı dünyasındaki yolculuğunda kardeşine eşlik edecek misin?"

"Sorgusuz sualsiz. Onu gecikmeden bulacağım ve güvenli bir yere götüreceğim." "Kardeşin Tocatlı diyarında yanıyor." Sesi daha ağırdı. Kederliydi ve sözlerinde tahta bir flütün yumuşak ağıtını duydum. İki jaguar onun dizlerine daha da yaklaştı. "Ona ulaşmanız için size yol açsam bile, onu kurtaramayabilirsiniz. İkiniz de kız kardeşimin öfkesinde yok olabilirsiniz. Sadece kraliçesini değil, sevgili tanrılarının son oğullarını da kaybetti."

"Eğer onu kurtarma şansım varsa, yalvarırım beni Tocatlı diyarına gönderin ve onun yerine yanmama izin verin."

O kadar uzun süre sessizce oturdu ki sonunda bakışlarımı yüzüne kaldırmaya cesaret edebildim. Teni maviydi, gözleri hem karanlık hem de parlaktı, çok sayıda yıldızla parlayan bir gece göğü ve yanan kuyruklu yıldızlar gibi renkli çizgiler. Tanrıların Anası, her şeyin Anası, birçok çocuk doğurmuş ve onların ölümünü izlemişti. Çoğu zaman kendi elleriyle. Hem yaratılışı hem de yıkımı temsil ediyordu. "Kardeşini kurtarmak için ne bedel ödeyeceksin?"

"Hayatım," dedim hiç tereddüt etmeden. "Onu kurtarmanız ve efendim gibi bir canavara dönüşmeden önce ölmeme izin vermeniz için size yalvarıyorum."

Başını yana eğmiş, elleriyle jaguarların başlarını okşuyordu. "Her aydınlık için karanlık vardır. Her sabah için bir gece olmalı."

Utanç beni boğdu, kelimelerim acıyla kalınlaştı. "Onun katlanmak zorunda olduğu bir karanlık olmak istemiyorum. Beni terk etmediği için asla düzgün bir hayatı olmayacak ve ben hiçbir kraliçeye yemin etmeye cesaret edemiyorum."

"İkinizin de kaderinde bir kraliçenin Kanı olmak var. Özellikle siz kraliçenizin ihtiyaç duyacağı pek çok yeteneği taşıyorsunuz ve o sizi mükemmel bir şekilde dengeliyor."

Ürpererek gözlerimi kapattım. Seks sırasında bir kadının kanını tatmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamamaya çalışıyordum. Beni nasıl çılgına çevirmişti. Ne kadar gaddar. Beni Anacaona'dan kurtarmak için Tlcel ve Büyükanne'nin tüm kanı gerekmişti ve o bir kraliçe bile değildi. "Bunu riske atmaya cesaret edemem."

"İhtiyacı olduğu anda bir kraliçenin çağrısını reddeder misiniz?"

Nefes alamıyordum, gurur ve dehşet, şehvet ve korku, onur ve çaresizlik arasında kalmıştım. Her genç Aima savaşçısı güçlü bir kraliçenin Kanı olmayı hayal ederdi. Eğer bir kraliçenin çağrısını duymayı hayal etmeye cesaret edebilsem, kendimi onun alfası olarak görebilirdim. Her türlü anlaşmazlığı bastırarak kadar büyük ve güçlü. Düşmanlarını duraksamadan öldürecek kadar hızlı. Diğer kraliçelerin kanını gazabımdan korkutacak kadar tehlikeli.

Acı çekmeyi dilemeden onun kanını tadamaz. Onun kanını. Benimkini. Ona dokunmak, hatta onu korumak için bile kendime güvenemiyorum. Onun alfası olsaydım, kontrolümü kaybedersem beni kim durdurabilirdi?

Coatlícue'nun gülmesini beklemiyordum. Derin ve eğlenceli kıkırdaması, omurgam sertleşirken bile yanaklarımın yanmasına neden oldu.

"Ah, bu kadar genç ve kibirli olmak." Omzumu okşayarak sözlerinin acısını biraz olsun hafifletti. "Bana güven, benim obsidyen kılıcım. Seni kaderindeki kraliçenin çağrısına cevap vermek için gönderdiğimde, kılıcını tek başına kınına sokacak kadar kraliçe olacak."

"Dayanamıyorum-" Sesim çatladı ve kendimi tutmaya çalışarak kalçalarımı sıkıca sıktım. "Başka bir kadını incitmeye dayanamam. Bırakın kraliçemi. Şimdi ölmeyi tercih ederim."

"Senin için bir amacım var, Zaniye'nin oğlu. Henüz sana ihtiyacım var."

İstifa midemde ağır ve soğuk bir ağırlık oluşturdu. Söz vermemişti.

Bu kader kraliçesine zarar vermeyecektim, sadece zamanı geldiğinde beni gönderecekti. "Duyuyorum ve itaat ediyorum, tanrıça. Bana nerede ihtiyacın varsa oraya gönder."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Jaguarlarının ritmik nefes alışlarını dinledim. Yılanlardan oluşan eteğinin belli belirsiz hışırtısını, mücevherli pullarının hipnotik bir dansla sinsice hareket edişini. Sonunda uzun, yavaş bir iç çekti. "Beşinci Güneş'in yaratılışında olduğu gibi, kardeşine ulaşmak istiyorsan, öfkeli bir ateşin içine atlamaya istekli olmalısın. Bedeli yüksek, benim obsidyen kılıcım. Ayaklarımın arasına koyduğun silahla hizmet ettiğin kalbine ihtiyacım var."

Efendimin kalbini göğsünden söktüğüm ve kılıcını aldığım için uygun bir ödeme. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve başımı öne eğdim. "Kalbim senindir, Yüce Anne."

Elleri başımın üzerinde ağır bir şekilde duruyordu; sorumluluğun ve onurun, pişmanlığın ve kederin ağırlığı. Bir annenin asi çocuğuna olan sevgisi. Başka bir şey söylemedi. Buna gerek yoktu.

Yüzümde kavurucu bir sıcaklık parladı, sıcak ve kuru hava saçlarımı alnımdan süpürdü ve nefesimi çaldı. Başımı kaldırdım, tahtının ve jaguarların yerinde olmadığını görünce şaşırmadım. Yerde bir delik parıldıyordu, alev alev yanan bir cehennem. Tiz bir çığlık kulaklarımı tırmaladı ve sinirlerimi bozdu. Eğer bu çığlık Tlcel'e aitse...

Tereddüt etmeden obsidyen bıçağı aldım ve ateşin içine daldım.

TLACEL

T Hava, yanan kumaş ve kopal gibi kokan yoğun bir dumanla kaplıydı. Neredeyse huzurlu. Tanrılara saygılı bir kurban.

Ateş fırtınasında dalgalanan ağ perdeleri mağaranın tavanından koparak canavar örümcek kraliçenin üzerine düştü. Kendi ağına dolanan kraliçe çığlık atıp çırpınarak alevli ipleri kesip atmaya çalıştı ama çırpınışları sadece etrafındaki alevli çarşafları sıkılaştırdı. Kalın, pamuksu ağlardan oluşan yastıklar istekli alevlerle patladı ve odaya dalgalanan bir ısı patlaması gönderdi.

Ateş halatları başımın üzerinden tünele doğru fırladı. Çok sıcaktı. Ciğerlerim sıcaktan kavruldu, çatladı ve buruştu. Derim sanki içten dışa doğru pişiyormuşum gibi yumuşak ve gergin hissediyordu. Kararmış bir domuz yavrusunun görüntüsü zihnimi doldurdu, derisi yarılıyordu.

Uluyan çığlığı, bir patlama mağarayı sarsana kadar şiddetini arttırdı. Sıvı parçaları ve damlacıkları duvarlara sıçrayarak alevlerin bir kısmını söndürdü. Çığlıkları sona erdi. Kraliçe Tocatlı artık yoktu.

Rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapattım ve alevlerin işimi bitirmesini bekledim. *Teşekkürler Coatlicue, Büyük Anne, Annemin intikamını almama ve Tocatlı'nın dehşetini durdurmama izin verdiğin için.*

Bir gümbürtü altımdaki zemini sarstı. Merakla gözlerimi açtım ve kardeşimin ayağa kalkıp alevlerin arasında koşmaya başladığını görmek için tam zamanında başımı çevirdim. Gözleri şiddetle parlıyordu, dişlerinin arasında bir bıçak vardı, elleri bana doğru uzanıyordu. Saçları omuzlarına dökülüyor, kor ve kıvılcımlarla parlıyordu. Aramızda başka bir kalın ağ yükseldi, alev alev yanıyordu.

Neredeyse tavana kadar. Bir adım bile tereddüt etmeden ateş duvarına doğru hamle yaptı ve bana doğru düştü.

Üzerime indi ve giysilerimden arta kalan alevleri boğdu. Kollarını bana dolayarak yuvarlandı ve beni de yanında götürdü. Nereye gittiğinden emin değildim. Ona tünelden bahsedecek kadar odaklanamıyordum. Geçilebilir olduğunu sanmıyordum. Alevler sönmüş olsa bile dumandan boğulurdu. Beni sürüklemek zorunda kalırsa hiç başaramazdı.

Su tenime çarptı ve yoğunluğu karşısında çığlık attım. Yanıklara karşı çok soğuktu. Buharlaşıyordu. Titriyordum. Su başımın üzerine kapandı, nefes alıp almamam önemli değildi. Ciğerlerim artık çalışmıyordu.

Çok fazla su var. Bir yeraltı gölü olabilir mi? Bir cenote? Itztli beni sol tarafına kaydırды, bir kolunu boynuma doladı, böylece diğer kolunu kullanarak ölü ağırlığıma rağmen güçlü kulaçlar ve tekmelerle yüzebiliyordu. Yatıştırıcı karanlık beni sarmaladı ve sürüklenirken bile gülümsemek zorunda kaldım.

Kardeşim, tam bir savaşçı. Çok güçlü ve cesur. Babası kim olursa olsun, onun onuru hakkında tek bir şüphem bile olmadı.

Kan beni geri getirdi. Itztli'nin kanı. Onun tadını ve kokusunu her yerde tanıyabilirdim. Kanı hasarlı boğazımdan aşağı akarken ve beni içten dışa iyileştirmeye başlarken bile nasıl hala hayatta olduğumu anlayamıyordum.

"Hepsi öldü," diye beni temin etti, bileği ağızımdayken yanıma uzandı. "Yine de Teotihuacan'dan ayrılmadan önce, tekrar dirilemeyeceklerinden emin olmak için cesetlerini yakmalıyız."

Gökyüzü aydınlandığında nerede olduğumuzu anladım. Bizi suyun içinden Teotihuacan'a geri getirmeyi başarmıştı ama daha önce suyu hissettiğim Güneş Piramidi'nin altına varmak yerine, muazzam zirvenin tam tepesinde yatıyorduk. Güneşi bir daha görmeyi hiç beklemedikten sonra şafağın söküşünü izlemek için uygun bir yer.

Kraliçe Tocatlı öldü. Alevler içinde patladı. Umarım yumurta kesesi de yanmıştır:

Itztli'nin çenesi büküldü. "İhtiyacımız olan son şey aç bir örümcek kraliçesi sürüsü. Coatlicue bu lanetli şehrin asıl tanrılarının soyundan gelen son Kan'ı da ortadan kaldırdığımızı doğruladı."

Tanrıçamızla mı konuştun?

Bana imgelemimi anlatmadı. Bunun yerine, anının kafasında canlanmasına izin verdi ve bunu doğrudan benimle paylaştı. Hayatını kurtarmak için ödediği bedelden

Ona doğru yuvarlandım ve kolumu omuzlarına dolamayı başardım.

Ölmeme izin vermeliydin. Gitmeye hazırdım..:

Başını benimkine yaslayarak bana sarıldı, kalbimi sızlatan nadir bir sevgi gösterisiydi bu. *:Vizyonun en önemli kısmını kaçırdın. Kaderimizde bir gün bizi Kan olarak çağıracak bir kraliçe var..:* Son kısmı kelime olarak söylemedi ama bağındaki yankıyı duydum. *Ben bile.*

Başını kaldırarak hafifçe geri çekti. Yanağında daha önce olmayan bir iz vardı. Mürekkepli bir dövmeyle benziyordu ama ize dokunduğumda derisinin bir parçasıymış gibi hissettim:

Kırmızı spiral: Yanağıma dokundu ve kanının iyileştirdiği yanıklarla hiçbir ilgisi olmayan yanağımda dönen kırmızı izi görmeme izin verdi *:Mama sonunda özgür..:*

ITZTLI

F yüz altmış beş yıl sonra

Zaniyah Hanesi nadiren resmi mahkeme düzenlerdi. Bu sefer, bir mahkeme için hazırlandık.

tamamen ele geçirecekti. Bunun düşmanca mı yoksa barışçıl mı olacağı henüz belirlenmemiştir.

Annem bu dünyadan göçüp gitmişti ama ölmeden önce bize bir varis bırakmıştı, gerçi büyükannem bile Mayte'nin babasının kim olduğunu söyleyemiyordu ya da söyleyemiyordu. Ablam şimdi Zaniyah'ın kraliçesi olarak masanın başında oturuyordu, Büyükannem ise onun sağında, zayıf ama hala bir kırbaç kadar keskin bir şekilde oturuyordu. Mayte'nin diğer yanında, jaguar tanrısı Tepeyollotl, yeğenim Xochitl'i dizinde zıplatarak oturuyordu. Hepimizin güvende tutmak için seve seve ölebileceği Zaniyah'ın gerçek hazinesi.

Mayte'nin diğer dört kanı, Büyükanne'nin yaşlı alfasıyla birlikte odanın etrafında duruyordu. Ben ve kardeşim dışında odada bulunan tek kişi consiliarius'umuz Bianca'ydı.

Mayte, "Bize Isador Hanesi hakkında anlatabileceklerini anlat," diye emretti.

"Selenal Londra'daki yuvasını dağıttığında Isador Hanesi'nin kraliçesi kalmadığı için öldüğü sanılıyordu." Bianca notlarını taradı. "Bırakın bir insanla evlenmeyi, bir varis sahibi olmayı başardığını bile kimse bilmiyordu. Konsiliarius'u dokuz kişilik bir parti beklediğini söyledi. Sanırım buna Gina'nın kendisi de dahil olacak ve geriye yedi kan kalacak. Hiçbiri hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama söylentiler havada uçuşuyor. Özellikle de Noel mucizesi tüm haberlerde yer aldığından beri. Shara Isador'un Kan adını verdiği bir tür ejderha olmalı."

Mayte dudağını ısırarak, "Yedi," diye fısıldadı. "İşler kötü giderse bu kadarıyla başa çıkabilir miyiz?"

"Bizden şüphe mi ediyorsun, kalbim?" Tepeyollotl'un sözleri içimi kemiren ve kendi karanlığımı harekete geçiren bir kötülükle gümbürdüyordu. Jaguar tanrısı olarak, aynı zamanda Tezcatlipoca'nın, Tüten Ayna'nın bir yönüydü. Madalyonun karanlık yüzü. Benim gibi.

Obsidyen bir aynadan daha keskin ve daha derin kesmeme rağmen. "Beni ve Tlcel'i en azından resmi geçit törenine kadar gizli yedekleriniz olarak tutmanızı tavsiye ederim. Kanını uzaktan gözlemleyebilir ve gerekirse alfasını ortadan kaldırabiliriz."

Kız kardeşim kızı için çok korkuyordu ama bakışlarımla karşılaştığında Coatlicue'nun gözlerinin bana baktığını gördüm. Çocuğunu tehdit eden her şeyi ve herkesi yok edecek bir annenin gözleri. "Onunla başa çıkabilir misin alfa?"

Çenemi sıktım ve sert bir karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Taktik benim güçlü yönlerimden biri değildi ve kız kardeşimi, çocuğu risk altındayken zaten olduğundan daha fazla üzme umurumda değildi.

Tlcel elinde silahla ya da kılıla durmadı ama başını hafifçe sallayarak saçlarını omuzlarından geriye savurdu ve Teotihuacan'dan getirdiği spiral dövme yi herkesin görebilmesini sağladı. "Bu kıtadaki en eski Aima Hanesi'ni kraliçeleri de dahil olmak üzere sorunsuz bir şekilde ortadan kaldırdık ve bu dört yüz yıldan uzun bir süre önceydi. Şimdi daha da güçlüyüz. İkimizin arasında, bu alfa dikkatli olmalı."

"Bu yüzden Xochitl'i en yakın koruması olarak Tepeyollotl ile birlikte saklı tutacağız. Eğer savaşmak zorunda kalırsak kardeşlerim alfayı ortadan kaldırmak için bir saldırı planı hazırlayacak. Kanımız da Büyükanne ve beni mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutacak. En kötü ihtimalle yuvayı terk eder ve Xochitl'i mümkün olduğunca çabuk güneye götürürüz. Ormanda kaybolup yeniden toplanabiliriz."

"Tabii bu kraliçenin Skye'ın yuva üzerindeki büyüünü bozacak kadar güçlü olduğunu varsayarsak." Büyükanne usulca homurdanarak başını salladı. "Ne kadar genç? Annesinin gözünün bir parıltısı ve yarı insan. Bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyorum. Bu, ikimizin bile çözemediği kötü bir iş ve ben onlarca yıldır en iyi sihrimi ortaya koydum."

Bianca, "Benim hesaplarıma göre Shara Isador yirmi bir ile yirmi üç yaşları arasında," diye ekledi. "Ama o kadar güçlü ki, haber yayınlandığından beri Avrupa'daki bütün büyük evler bizi arıyor. Venezüella'ya gitmek için bizi geçmesi gerektiğini biliyorlar."

Mayte yüzünü buruşturdu. "Bu da Keisha Skye'ın yeni bir kraliçeyle temasım olduğunu bilmesi gerektiği anlamına geliyor. Geas konusunda ondan yardım isteyebilirim." Derin bir iç çekti ve tekrar bakışlarımla buluştu, gözleri sıkıntılıydı. "Ya biz barışçıl bir anlaşmaya varamadan ikinizi de Kan olarak kabul ederse?"

Onun çok haklı endişelerine rağmen, sonunda Kan olarak çağrılacağım düşüncesiyle kalbimin haince yerinden fırlamasına engel olamadım. Keisha Skye yuvaya geldiğinde, onun kaderimizdeki kraliçe olabileceğini ummuştum. Yine de, sanki kız kardeşim uzun ve onurlu bir geleneğin kraliçesi değilmiş gibi, üstü kapalı tehditlerini ve bariz, tek taraflı emirlerini izlerken huzursuzluktan başka bir şey hissetmemiştim.

Ayrıca burnum, en güçlü Kuzey Amerika kraliçesi olduğunu iddia etse de Keisha Skye'da doğru olmayan bir şeyler sezmişti. Teotihuacan'daki ölüm ve yanlışlık hissi kadar açık değildi ama böyle bir kraliçenin beni Kan olarak çağırmasına izin verme riskini almaktansa tanrıçanın kalbimi almasını tercih ederim.

"Coatlícue'dan bu kraliçeye karşılık vermemiz gerektiğine dair herhangi bir işaret almadım."

Belki de Coatlícue'nun vizyonunu yanlış anlamıştım. Çok uzun zaman önceydi ve biz yüzyıllardır bekliyorduk. Isador birliğinin yuvamıza gelmesinden önce bir kraliçenin çağrısını kesinlikle hissetmemiştim.

Bianca eli titreyerek telefonundan başını kaldırdı. "Gina yaklaşık on beş dakika uzaklıkta olduklarını mesaj attı."

Kadının sinirlerini anlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Kırk yıl kadar önce Keisha Skye bizi ziyaret ettiğinde bu kadar endişeli davranmamıştı ve Skye New York'un kraliçesiydi. Kabul etmek gerekir ki, bu genç kraliçeye çok şey borçluyduk. Tepeyollotl onu evin altındaki eski şarap mahzenlerinde bulunan korunaklı gizli odaya götürmeden önce kızını son bir kez öperken Mayte'nin bile sinirleri gerilmişti.

Tlcel omzuma dokundu. "Acele edersek, kan çemberine yaklaşmadan önce onları görebilmek için piramide ulaşabiliriz."

Fena fikir değil ama Mayte'nin başı derde girerse bu bizi yuvanın en uzak köşesine koyar. Ayrıca, Coatlícue'ya bir kurban sunabiliriz ve o da bize yardımcı olacak bir imge ya da işaret sunabilir. "Hadi gidelim."

Arka girişten ve büyükannemin bahçesinden geçerek evimizin arkasındaki ağaçlara doğru koşmaya başladık. Hafif ve zarif Tlcel, kalplerimizin çarpmasına ve kanımızın akmasına neden olan tanıdık patikada hızlı bir adım attı.

akıyordu. Coatlicue'yu onurlandırmak için inşa ettiğimiz piramit uzaktan bakıldığında Teotihuacan ya da Tenochtitlan'daki güzel binalardan çok, bir tepenin üzerindeki taş yığına benziyordu. Tepesi Güneş Piramidi kadar yüksek değildi ama Valle de Zaniyah'ın ön girişine giden yolu mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Tepeye tırmandığımızda terden sıırıslıklam olmuşum. Tlcel bıçağını kınından çıkardı ve avucunu keserek kanı ana sunak taşının üzerine serpti. "Coatlicue, Tanrıların Anası, lütfen kurbanımızı kabul et."

Teotihuacan'da efendimden aldığım obsidyen bıçağı kınından çıkarırken karnım sıkıştı. Hâlâ yanımda taşıyordum; kontrolüm bir an bile elimden kayarsa neye dönüşebileceğimi hatırlatıyordu. Isador alfasını öldürmek zorunda kalırsak, canavarın ön saflarda hazır olması gerekirdi. İhtiyaç duyduğumuz anda tanrıçamıza kurban sunmak riske değerdı. "Teteoh Innan, iradenle bize rehberlik et."

Bıçak sanki kana, hatta kendi kanıma açmış gibi etimde hevesle kayıyordu. Kanımı Tlcel'inkine ekledim ve dizlerimin üzerine çökmeye başladım. Yoldan görünmemek için alçakta durmamız gerekiyordu. Ama bir şey omuzlarıma ve başımın arkasına öyle sert vurdu ki neredeyse bayılıyordum. Kontrollü diz çöküşüm, zarif olmayan bir yığılmaya dönüştü ve karnımın üzerine yuvarlandım, çenem gürültülü bir çatırtıyla taşa çarptı.

"İtztli? Neyin var?"

Sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu. Bedenim gevşek ve zihnimden kopuk bir şekilde yatıyordu ama duyularım aşırı hızlanmıştı. Bir Hummer'ın motorunun uzaktan gelen gürültüsünü duydum. İçerideki derin sesler planlarını yapıyor, kraliçelerine güvence veriyordu. Onun endişesini buz gibi bir bıçak gibi kafatasımın dibinde hissettim. O kadar gençti ki hata yapmaktan korkuyordu. Mayte'yi gücendirmekten.

Ki ben bile bunun saçma olduğunu biliyordum. Skye Hanesi'nin koyduğu yasağı kırmak için Isador'un yardımına ihtiyacımız vardı. Ama o bunu bilmiyordu. Bizi hiç tanımıyordu. Hâlâ etkisiz ve hareket edemez haldeyken onu görebiliyordum. Giydiğı zarif elbise, kraliyet moru yumuşak lavanta grisi ve gümüşe dönüşüyordu. Parlak siyah saçları, kırmızı bir güneş diskini tutan ağır bir altın boynuz tacı ile başının etrafına sarılmıştı. Gülümsediğinde dudaklarının kıvrımı. Gözlerinin ışıltısı - hem karanlık hem de aydınlık tanrıça gözleri, görkemli yıldızlarla dolu bir gece yarısı gökyüzü. Çiçek açan gecenin boğucu parfümünü kokladım.

Kokusundaki yasemin, çöl kumları ve kristal suyla karışır.

Coatlicue'nun sesi kafamın içinde fısıldadı, toprağın kendisi gibi derin ve kadim. :*Bu kraliçe Zaniyah'ın obsidyen kılıcını kullanacak ve kınına sokacak kadar güçlü:*

Yüzümden birkaç santim ötede, mor bir terlik giymiş zarif bir ayak belirdi. Ayak bileğinin etrafına uyumlu bir kurdele sarılmıştı. Bir prenses için uygun bir masal ayakkabısı. Tabak büyüklüğündeki bir tarantulanın üzerine acımasızca basarak onu narin topuğunun altında ezdi.

Titreyerek gözlerimi açtım. Tlcel başımı kucağına almış, kanayan eli ağzıma bastırmaya hazır bir şekilde yakınımda duruyordu. Beslenmeye karşı isteksizliğimi çok iyi biliyordu; yine de kanının serbest bırakabileceği canavara rağmen beni iyileştirmesi gerekebileceğinden korkuyordu.

Ayağa fırlayarak yuvarlandım. Kolundan tutarak onu yanımda sürükledim ve piramidin basamaklarından aşağıya doğru tökezleyerek indim. Nefes nefese, "Kaderimizdeki kraliçe." dedim.

Şimdi beni patikadan eve geri götüren oydu. Onun bağında, kalplerimizin her atışıyla birlikte tek bir düşünce de çarpıyordu. "*Geldik kraliçem!*"

Shara, Kraliçe Kraliçeyi Alır'da Itztli ve Tlcel'i Kanı olarak alır. Queen Takes More'da ayrıca "Queen Takes Twins" adlı bonus bir kısa öykü de yer alıyor.

KRALİÇE ALIR... LLEWELLYN ISADOR

Şarkılar: Royal Deluxe'den
Dangerous ve I'm Back

Thierry'nin adını verdiği için Galadriel Johnson'a özel teşekkürler

LLEWELLYN

S Hüzünlü ve acımasız bir şekilde duvara yaslandım ve kraliçemin Kanıyla son kez vedalaşmasını izledim.

Dışarıdan bakan biri için yeterince masum bir sahne gibi görünebilirdi. İlk bakışta, bir kadın alçak bir şezlonga oturmuş, yakın tanıdıkları da saçlarını tarıyordu. Samimi olmayı başaran basit, ev içi bir görev.

Ama Esetta Isador'un dahil olduğu hiçbir şey basit değildi.

Beyaz ipek bir gecelik giymiş, şezlongun koluna yaslanmış, koyu renk saçları kalın bir örtü gibi yayılmıştı. O kadar çok saçı vardı ki, sekiz Blood'ın elleri bu saçlarda, fırçaları, tarakları, parmaklarını ve hatta yüzlerini her muhteşem tutamda okşuyordu.

Böyle bir saç ölümlü bir kadında bulunmazdı. Sıvı ipek gibi parlayan, kürk kadar kalın ve yumuşak olan saç tellerinin her biri güçle ısıldıyor, kendi aklıyla vücudunun etrafında süzülüyordu. Saçlarının bir kısmı bileğim kalınlığında kordonlar halinde örülmüştü ve üzerleri parlayan mücevherler ve altınla süslenmişti. Saçlarının diğer kısımları yere doğru dalgalanıyor, hain bir nehir gibi akıyordu. Ayaktayken bile, saçlarını toplamadığı sürece bir kraliyet treni gibi arkasından sürükleniyordu ve ağırlığı normal bir kadını dizlerine kadar sürüklerdi.

Gerçi Esetta başını bile eğmedi.

Saçlarında, çoğu kraliçenin uzun yaşamları boyunca sahip olamayacağı kadar çok güç taşıyordu. Onun Kanı olarak, her bir değerli saç telini kanı kadar titizlikle koruduk.

Yapmayı planladığı şeyin bilgisi beni fiziksel olarak o kadar hasta etti ki kendimi toparlayana kadar bakışlarımı yere indirmek zorunda kaldım. O an

Diğer Kanlar gözyaşlarıyla saçlarını ıslatıyordu ama alfasının böyle bir lüksü yoktu.

Onları teker teker öptü, her kana benim bile duyamayacağım bir şeyler fısıldadı. Kimse ondan daha iyi sır saklayamazdı. Benden bile, en yakın Kanından ve birçok kişiyi sevmesine rağmen kalbinin büyük bir bölümünü elinde tutan kişiden bile.

Acının aramızdaki bağdan sızmasını engelleyemiyordum. Beni titreten ve nefes nefese bırakan öfke. Midemi bulandıran ve damarlarımdaki kanını donduran dehşeti. Kendim için değil. Bana ne olduğu daha az umurumda olamazdı.

Onun için. Yapmak istediği her şeyi tam olarak bilmiyordum bile. Sadece her şeyi feda etmeyi planladığını biliyordum. Gücünü. Hayatını. Böylece bir kızı olabilecekti. Bir Isador varisi. Ona vermeyi başaramadığım tek şey.

Sonunda, son kan da onun yanından ayrıldı. İkinci komutanım Thierry kapıda duraksadı, kolumu kısa bir süre kavradı, gözleri asıktı ve sonra beni onunla yalnız bıraktı.

Başını bana doğru çevirerek tek bir bakışıyla beni harap etti. Gece yarısı parlayan gözlerinde acı birikti ama ağlamadı. Bu kraliçe değil.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü kucağına gömdüm. Parmaklarını başımın ve yüzümün üzerinde gezdirdi, parmak uçlarını gözlerimin ve dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirdi, nabzım boğazımda atıyordu.

"Her biri için açık talimatlarla düzenlemeler yaptım. Ben gittikten sonra sevdiklerimden hiçbiri köleliğe dönmeyecek."

Bir kraliçe beklenmedik bir şekilde öldüğünde, Kanı genellikle onsuz delirir ve insanları öldürüp beslenmeye başladılar. Thrall'lar insanların korktuğu film vampirleriydi, öldürmeye meyilli, bir kraliçe bulmak için çırpınan sapkın yaratıklar.

Başımı kaldırdım ve öfkeli, ıstırap dolu bakışlarımı onunkilere kilitledim. "Alfanızın ne yapmasını isterdiniz, sevgili kraliçem?"

Bana hüznü, çarpık bir gülümseme verdi. "Bu iş bitmeden benden nefret edeceksin." "Hayır. *Ondan* nefret ediyorum, sahip olmaya kararlı olduğun bu kızıdan. Bu kızıdan.

Seni kim öldürecek?"

"Oh, Lew, böyle düşünme. O beni öldürmüyor. Henüz var bile değil. Onun yaşayabilmesi için hayatımı seve seve feda ediyorum."

Hâlâ anlamıyordum. Neden yüzyıllardır güçlendirmek için çalıştığı evi yıkmaya ve bizi terk etmeye bu kadar istekliydi?

Hayatımızı ona adamak için mi? Sadece her şeyden vazgeçip çekip gitmek için. "Ama neden? Neden *onun* için *seni* kaybetmek zorundayız?"

Başını hafifçe çevirdi, modern bir video kaydedici gibi gördüğüm her şeyi kaydedebilen gözlerimle bile göremediğim bir geleceğe bakıyordu.

"İsis'ten bir vizyon, bir rüya gördüm. Bana iki yol gösterdi. Sadece kendi kızıma sahip olabilmem için iki yol değil, aynı zamanda çocuğumun neler başarabileceğini de. Yollardan birinde, onun doğuşunu görecek ve onu kendim büyütecektim. Isador Hanesi her zaman olduğu gibi devam edecekti. Krallığımız yavaş yavaş azalıyor, servet olarak değil ama kan olarak. Tüm Aima haneleri unutulmaya doğru yavaş yavaş gerilemeye devam etse de, onun-bizim- harika bir hayatı olacaktı."

"Peki ya diğer yol?"

"Sadece Isador Hanesi'ni değil, Üçlü Birlik'i de ele geçirecekti. Bir annenin kızı için yapabileceği en büyük fedakârlığın mümkün kıldığı muazzam güçle güçlenerek dünyaya hükmedecekti. Isador Hanesi yükselişe geçecek ve dünyaya güçlü, canlı Aima kanını geri getirecekti. Yavaş yavaş yok olmak yerine gelecek nesiller üzerinde muazzam bir etkiye sahip olurduk."

Tanrıça. Bunu yüksek sesle söylediğini duymak kalbimi taş gibi soğuk bir demire dönüştürdü. "Demek şöhreti bize tercih ettin." *Benim yerime.*

Bana döndüğünde, çenesi hafifçe kalkmasına rağmen tek kelime etmeden baktı. Bağından kesinlikle hiçbir şey geçmedi. Nefes almayı kesmemi, kendi boğazımı kesmemi ya da çırılçıplak Roma'ya kadar koşup kendimi Marne Ceresa'nın ayaklarının dibine atmamı emredebilecek olmasına rağmen tek bir duygu ya da emir titreşimi bile yoktu.

Ama kraliçemi herkesten daha iyi tanıyordum ve koyu renk gözlerini aydınlatan safir mavisi parıltı acısını ele veriyordu. Başımı öne eğdim. "Bağışlayın beni kraliçem."

Parmaklarıyla saçlarımı hafifçe okşadı. "Bir kraliçe, evi ve dünyanın geleceği için zor seçimler yapmalıdır. Sevgili Kanım ve kızımın mutluluk içinde yaşamayı mı tercih ederdim? Elbette tercih ederim. Kalbimi biliyorsun Lew. Bedeli çok ağır. Hem de çok yüksek. Ama bu fedakarlığı daha büyük yapan da bu. Kızımın hayatındaki niyetimi ve sihrimi güçlendirecek olan da bu. O hesaba katılması gereken bir güç olacak. O yükselirken Üçlü bile titreyecek. Ve evet, yaptığım fedakârlığın bunu mümkün kıldığını bilmekten büyük bir gurur ve sevinç duyuyorum. Sadece bizim için değil, House için de.

Isador için değil, seçilmiş avatari aracılığıyla bu dünyada bir kez daha yürüyecek olan Yüce Olan için."

Yüzümü tekrar kendi yüzüne doğru eğdi ve gözlerinde parlayan güç, kalbimi jilet gibi pençeleriyle kavradı.

"Ortaya koyduğum planı biliyorsun, Llewellyn Isador. Ama barışı tercih edersen, onu sana vereceğim. İleride olacaklardan asla acı çekmeyeceksin ama başka bir Isador kraliçesine hizmet etmek için de yaşamayacaksın."

Korkakça bir çıkış yolu. Eğer o bu acıyla yaşayabiliyor ve tanrıçasının planlarını gerçekleştirmek için zarafetle ölebiliyorsa, ben de daha azını yapamazdım. "Her zaman Isador Hanesi'ne hizmet edeceğim. Ne olursa olsun kraliçemin emirlerini yerine getirmeye hazır ve istekliyim."

Parlayan gözleri yumuşadı ve sözlerimin onu ne kadar memnun ettiğini ve ne kadar üzdüğünü görmeme izin verdi. "O halde bu mesaj kızım Shara Isador için, henüz doğmamış kızım. Yüce Olan binlerce yıldır senin hayalini kuruyor. Senin için büyük umutları ve planları var, tatlı çocuğum. Mükemmel bir sabırla doğru zamanı ve sana hayat vermek için her şeyini feda etmeye hazır kraliçeyi bekledi. Aima'nın çok değer verdiği katı geleneklerden bağımsız olarak kendi yolunu çizebilmen için doğru kraliçenin sana saraylardan uzakta bir sığınak vermesi için. Bizi sakat bırakan geleneklerin aynısı.

"Bu geleneklerden kurtulmaktan korkma kızım. Isis senden duvarları yıkmanı ve sarayı kendi suretinde yeniden inşa etmeni istiyor. *Senin suretinde*. Çünkü Isis senin içinde yürüyor ve nefes alıyor. Çok yaşa gelmiş ve gelecek en büyük Aima kraliçesi, Shara Isador."

Kısık sesle, "Çok yaşa Isador Hanesi," diye cevap verdim.

Sakin kraliçe maskesi öyle bir düştü ki, yüzümü elleriyle kavradı ve alnını alnıma bastırdı. "Seni serbest bırakması için ne kadar beklemen gerektiğini bilemiyorum. Tek bildiğim onun geleceği. Skye Kulesi düşmeli ve sen de o andan itibaren onun başarısında önemli bir rol oynayacaksın." Nefesi boğazında düğümlendi, başka bir kadın için acı ve pişmanlık dolu yumuşak bir iç çekiş olurdu. "Bedeli, Lew. Keşke başına gelecekleri senden esirgeyebilseydim."

"Hayallerinizin gerçekleştiğini görmek için her türlü bedeli, hayatımı bile ederim. Ayakta kalan son Kan ben olsam bile, Isador'un onlarla işi bittiğinde Skye Hanesi merhamet dilenecek."

Saçları bile bana yapıştı. Kalın ipek saçları omzunun üzerinden kayarak boynumu okşadı ve yüzümü gıdıkladı. Gözlerimi kapatarak nefes aldım.

derinden, kokusunu içimde tutarak. Onu ruhuma kazıyorum. Kırmızı sandal ağacı ve mavi lotus yapraklarıyla serpilmiş ejderha kanı tütsüsü. Esen çöl kumları, bir piramidin gölgesinde dolunayın altında parlayan gizli bir vaha.

Titreyen bir nefes vererek, gryphon'umda yanan her şeyi ona verdim. Gurur, güç, öfke, pişmanlık, açlık ve en önemlisi aşkımı. "Beni uygun gördüğünüz gibi kullanın kraliçem. Ne yapmamı istersiniz?"

Gözleri berrak, keskin bir maviye dönüştü, solmayan şimşeklerle yarılmış bir gece yarısı göğü gibi. "Senden Skye Evi'ne gitmeni ve kendini Keisha'ya sunmanı istiyorum. Onu seni almaya ikna etmek için ne gerekiyorsa yap. Isador Hanesi'nin gelecekteki varisi ve kraliçesi uğruna her türlü işkence ve acıya katlan. Onu izle ve bekle. Kızımın karanlıktaki gözleri ol ve Skye Kulesi'ni sonsuza dek yıkmasına yardım et."

Her kelime, beni onun iradesine çivileyen ayak uzunluğunda çiviler gibi içime çarptı. Benim için belirlediği görevi tamamlamam için beni bağladı. "Duydum ve itaat ediyorum kraliçem."

Sertçe ayağa kalkmaya başladım ama elini omzuma koydu ve bir dokunuşla beni sakinleştirdi. Diğer eliyle, bir uzvu koparabilecek kadar büyük, bir çift ağır makas aldı. "Sen benim kanımı taşıyorsun Llewellyn Isador, ama daha çok aşkımı taşıyorsun." Görkemli saçlarından bir parça kopardı ve teller boğazıma dolanarak kalın bir gerdanlığa dönüştü. "Artık sen de benim gücümün bir hatırasını taşıyorsun."

İrkilerek itiraz etmek için ağzımı açtım ama artık çok geçti. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, başımı bir an için geriye atıp yakasının boğazımdaki hissini tadını çıkardım. Her telindeki tütsü ve lotus kokusu bana onun kokusunu hatırlatıyordu. Saçlarının göğsümün üzerinde kadifemsi yayılışını ya da kalçalarımın üzerinde iz bırakışını hatırlıyorum. "Bu çok değerli kraliçem." "İşte bu yüzden ondan bir parçayı yanında taşımalısın."

Benimkini avuçladı yanaklarını iki elinin arasına aldı ve ağzını benimkine bastırdı. Doymak bilmez, ıstırap dolu bir öpücük, dili son bir kez benimkine karıştı. "Şimdi uç aşkım, Yüce Olan'ın seni tutmak için yaptığı planları gerçekleştirmekte başarısız olmadan önce."

Vücudumdaki her kas isyan etti. Kemiklerim ağrıyor, itiraz ederken parçalanmakla tehdit ediyordu. Ama ayağa kalktım. Kraliçemin önünde eğildim. Ve sonra kapıya doğru yürüdüm. Gryphon'um feryat etti, acımasız pençeleriyle beni parçaladı, kayba dayanamadı. Ama bana bir görev vermişti ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Yine de kapıda durup ona son bir kez bakmaktan kendimi alamadım. "Isador Hanesi'yle çiftleşmiş olabilirim ama *seni* seviyorum Esetta. Ölümüne ve ötesine kadar, sonsuza dek."

Makası tekrar saçlarına doğru kaldırdı. "Ve seni seviyorum, Lew. Ölüm ve ötesine kadar, sonsuza dek. Isis'in ayaklarının dibinde yeniden bir araya gelelim."

Parlayan saçlarından kalın bir tutam yere düştü. Başka bir tutam.

Sanki her bir telin kaybını hissedebiliyormuş ve tam olarak neyi temsil ettiğini biliyormuş gibi tüm bina etrafımızda titredi. Genellikle teni inci gibi parlayan ay ışığı gibi parlardı, ama şimdi parlayan ayı solmuştu. Başından koparılmış parlak saç telleri gevşek ve donuk duruyordu. Sadece atılmış kırpıntılardan oluşan bir yığın.

Esetta'nın -ve Isador Evi'nin- temsil ettiği her şeyi parça parça söküp attı.

Ve izlemeye dayanamadım.

LLEWELLYN

I Sanki peşimde bir Triune kraliçesi sürüsü varmış gibi Manhattan sokaklarında yaya olarak koştum. Korkudan Isador malikanesinin dışında oyalanamadım.

tüm binanın toprağa gömüleceğini ya da alevler içinde kalacağını düşündü. Bir sonraki adımın ne olacağını hissetmek dehşet vericiydi.

Esetta hala yaşıyordu. Bağını hâlâ hissedebiliyordum ama o kadar çok susturmuştu ki zihnine hiç erişemiyordum. Genellikle zihnimde parıldayan alevli güç nehri yerine, bağı küçük karanlık bir köşeye küçüldü. Yeryüzünde sadece bir çatlak, yüzeyin altında erimiş kayanın soluk bir parıltısını ortaya çıkarıyordu.

En az dokuz ay daha ölmeyecek. Varisinin hamile kalıp doğmasına yetecek kadar uzun bir süre. Hala zamanım var.

Skye Kulesi, Esetta'nın evinden sadece birkaç blok ötede, ufuk çizgisine hükmediyordu. Yüzden fazla katlı konut kulesi ile bir zamanlar Central Park'ın kenarında seçkin bir otel olan çok daha küçük binası arasındaki boyut farkını hiç umursamamıştı. İçten içe, yıllar boyunca mülkü kendisine uyacak şekilde yenilerken Keisha'nın burnunu mümkün olduğunca sık sürtmeyi sevdiğini düşünüyorum. Esetta mükemmel Triune protokolünü izledi ve her zaman Skye Evi'ni diğer kraliçenin bölgesinde olma arzusundan haberdar etti. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ne gariptir ki Keisha Skye da onu hiç reddetmemişti. Bu, diğer kraliçeler tarafından çok daha eski ve önde gelen bir haneye yapılmış büyük bir hakaret olarak görülebilirdi. Gerçi Londra ve New York arasında yaptığımız onca yolculukta Skye Kulesi'ne hiç gitmemiştik.

Dış kapıda iki muhafız duruyordu. İnsan olsalardı yanlarından geçip giderdim. Yukarı baktılar -çok yukarı- ve gözlerimle karşılaştıklarında yutkundular. Hissettiğim kadar dengesiz görünüyor olmalıydım, gözlerim kafatasımın içinde yanıyor, Esetta'nın yaptığı şey karşısında içimdeki canavar acı dolu bir dehşetle çırpınıyordu.

"Majesteleri Keisha Skye'a bir mesajım var." Kraliçemin saçlarının boğazı beni boğuyormuş gibi boğazım düğümlenerek kelimeleri zorla çıkardım.

"Kimden?" Muhafızlardan biri sordu.

Kokusundan bir tür kedi olduğu anlaşılıyordu. Ne güç ne de kas bakımından etkileyici değildi. Kraliçesini mümkün olduğunca çabuk görmem gerekmeseydi, adamın bağırsaklarını deşer ve işimi bitirirdim. "Isador Hanesi. Acil bir durum var."

"Siktir," diye mırıldandı diğer muhafız, bana karanlık bir bakış atarak. Kurt, diye düşündüm. Ayrıca çok güçlü de değil. İkisinin de Blood olmadığına bahse girerim. "Kimsin sen?"

"Llewellyn Isador."

Beni ismimle tanıyor gibi görünmüyorlardı, bu da gryphonumun hakaret karşısında çılgılık atmasına neden oldu. Bir kraliçenin alfası kraliçelerini görmeye gelmişti ve beni tanımak ya da bunun ne anlama geldiğini anlamak için saray politikaları hakkında en ufak bir bilgiye sahip değillerdi.

Kedinin gözleri, adımı ve isteğimi bağı aracılığıyla daha yüksek bir kardeşe iletirken titredi. Umarım bir Kan'dır. Beni gerçekten kraliçenin sarayına sokabilecek biri.

Gözleri büyüdü. "Vega sizinle konuşmak için aşağı geliyor."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim. Kraliçenin alfasından aşağı inip benimle şahsen konuşmasını beklemezdim. Herhangi bir nedenle Isador Evi'ne gelseydi ben de aynısını yapardım. Bir alfanın herhangi bir nedenle kraliçesinden uzakta olması pek sık rastlanan bir durum değildi.

Vega'yı uzaktan görmüş olsam da şahsen hiç tanışmamıştım. Kısa, dalgalı siyah saçları kulaklarının etrafında sıkıca toplanmıştı. Kaşında, burun deliğinde ve alt dudağında gümüş piercingler vardı. Geniş omuzlu, neredeyse iki metre boyunda uzun bir kadındı.

Ama ben bir karış daha uzundum ve Isador Hanesi'nin prestijini ve kraliçemin güçlü kanını taşıyordum. Onunla bir bakış oyunu oynayabilirdim ve kolayca da kazanabilirdim ama onu kızdırmadan içeri girmem gerekiyordu.

"Ne istiyorsunuz?" Vega herhangi bir giriş ya da önsöz olmadan sordu.

İçim asit gibi yanmasına rağmen başımı olabildiğince kibarca ona doğru eğdim ve bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım.

üstünlüğü ele geçirmişti. "Majesteleri için acil bir mesajım var."

"Kraliçenizden mi?"

Çenem çalışıyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Esetta'nın Skye sarayına girmem için benimle nasıl konuşmayı planladığından hâlâ tam olarak emin değildim. Ortadan kaybolan erkek alfalar hakkında fısıldanan bazı dedikodular dışında elimde pek bir şey yoktu. "Tam olarak değil."

Topuklarının üzerinde dönen Vega tiksintiyle ofladı ve içeri doğru ilerlemeye başladı. "Siktir git."

"Kraliçenizin artık erkeklerden hoşlandığını duydum."

Sarsılarak durdu ve omzunun üzerinden bana çirkin bir alaycı bakış attı. "Onun kanında yok."

Omuz silktim. "Ben zaten Kan'ım."

"Aynen öyle. O zaman ne sikime buradasın? Evine, kraliçenin yanına git."

"Yapamam." Sesim gerginlikten çatallaştı, umarım ona kırılma noktama yaklaştığım izlenimini verir. Öyleydim ama tahmin ettiği sebepten değil. "Beni buraya kraliçem gönderdi."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Kendimi gecikmeden Majesteleri Keisha Skye'a sunmamı emretti." Sertçe yutkunarak gözlerimi kapattım ve yüzümün öfkeyle buruşmasına izin verdim. "Lütfen."

Vega gözlerini kısmış bana bakıyordu, şüphesiz kraliçesinin cevap vermesini bekliyordu. Sonunda başını kapıya doğru salladığında rahat bir nefes aldım. İlk engel.

Her seferinde bir adım atın.

Binaya gir. Kontrol et.

Şimdi kan çemberine gir.

Yüzümden ter damlıyordu, gözlerim ateşten yanıyordu. Vega başka bir şey söylemeden beni kısa bir yolculukla dördüncü kata çıkarmak için asansöre kadar eşlik etti. Koridorda başka bir asansöre doğru yürürken kalbim küt küt atıyordu. Kraliçenin kan çemberinin uyarı vızıltısını hissedebiliyordum.

"Önce senin yeminini alacağım," dedi Vega. "Kraliçenizin kanı üzerine, Skye Hanesi'nden kimseye zarar vermeyeceğinize yemin edin."

Gryphon içimde kabarıyor, özgürlük istiyordu. Bir ısırıkta kafasını koparırdım. Kapıdaki iki aptalın kafasını koparırdım. Bütün bu lanet yeri tuğla tuğla parçalardım. Her cam pencereyi paramparça ederdim. Lekesiz beyaz mermerin üzerine sıçardım.

Ne amaçla? Kraliçenin bulunduğu ana kuleye giremezdim. Yine de Esetta'nın sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyordum. *İfadelerine dikkat et, Lew.*

Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "Ben, Llewellyn Isador, kraliçem Esetta Isador yaşadığı sürece Skye Hanesi'nden kimseye zarar vermeyeceğime yemin ederim."

Vega elini koluma koydu ve beni korumalı asansöre götürdü. Titredim ama bunun tek sebebi Skye kan çemberinden geçerken büyüünün tenimde yarattığı karıncalanma değildi. Başarı - kraliçemin günlerinin sınırlı olduğunu hatırlatan bir başka şey.

Yalvarışımın ne Esetta'nın kalbini ne de İsis'in eviyle ilgili planlarını değiştirmeyeceğini bilsem de dua etmekten kendimi alamadım. *Tanrıça, lütfen onu benden alma. Bu beni Skye Kulesi'nde sonsuza dek işkence çekmeye mahkûm etse bile.*

Vega bir kapıyı iterek açtı ve bana önden gitmemi işaret etti. Yeminime rağmen aptalca bir hareketti. *Zarar*, pek çok tanıdığım olan çok geniş bir kelimeydi. Kendimi bir cinayetin gerekli, hatta doğru koşullarda faydalı olduğuna kolayca ikna edebilirdim. Örneğin, kraliçem olmadan yaşamaktansa ölmeyi kesinlikle tercih ederdim ama bu onun emirlerini yerine getiremeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Bir yönetici konferans odasına girdim. Otomatik olarak hızlı bir taramayla detayları inceledim. Standart bir iş masası ve on kişiye yetecek kadar sandalyenin bulunduğu bir duvar tamamen camdı. Kâğıtlar ve dosyalar belli bir düzen ya da sistem olmaksızın masanın üzerine serpiştirilmişti. Odanın diğer ucunda, dekoratif bir şöminenin önüne birkaç sandalye dizilmişti. Odanın etrafında altı kadın duruyordu. Bir kraliçe. Üç Kan. Bir insan, muhtemelen consiliarius.

Diğer kadını hemen sınıflandıramadım. Ya çok zayıf bir kraliçeydi, ya Keisha Skye o kadar güçlenmişti ki gücünü hiç hissedemiyordum ya da Blood'ın değil bir kardeşin kızıydı. Kadının omzunda büyük bir baykuş oturuyordu, bu yüzden zayıf kraliçeye doğru eğildim. Baykuşa gözlerimi üç kez hızlıca kırptım, bu bir saygı işaretiydi ama aynı zamanda sessiz bir sinyaldi, yırtıcı kuştan yırtıcı kuşa. Baykuş da beni onaylamak için uzun, uykulu bir şekilde gözlerini kırptı. İlginçti. Kraliçenin önemsiz gücüne rağmen, bu yavaş göz kırpmanın ardında tanrıça niyetini sezdim.

Oturan kraliçeye odaklanarak birkaç adım ötede durdum ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm, takdir edeceği bir ast pozunu.

Keisha Skye kesinlikle hatırladığımdan daha güçlüydü. Bana soğukkanlılıkla bakarken, gücünü hazırda tutuyor, efsanevi şimşeklerinden biriyle beni bir leke haline getirmeye hazırlanıyordu. Kolları sandalyenin dolgulu kolları boyunca rahatça sarkıyordu, ancak sıkılmış gibi uzun lake tırnaklarına vuruyordu. Ya da gergin. Hava yanık ozon gibi kokuyordu, yaklaşan bir fırtınanın tehdidiyle ağırlaşmıştı.

Ellerimi iki yanımda tutarak başımı öne eğdim. "Majesteleri, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Vega benim için acil bir mesajınız olduğunu söyledi. Esetta seni neden Skye Hanesi'ne gönderdi?"

İçim çok sıcaktı, patlamaya hazır bir volkan gibiydim. Gömleğim üzerime yapıştı, ter yüzümden ve boynumdan aşağıya perçemler halinde akıyordu. Kanatlar içimde o kadar sert çarpıyordu ki derin bir nefes alamıyordum. Kaburgalarım gıcırdadı. Kaslarım seğirdi ve gerildi. Tek bir kayma ile gryphon içimden çıkacak ve meydan okuma çığlıkları atacaktı. Her şey kaybolurdu.

Odaklan, lanet olsun! Başarısızlık bir seçenek değil. Sen Isador Hanesi'nin alfasısın. Öyle davran.

"Esetta Isador size bir ödül gönderiyor Majesteleri. İsteddiğiniz gibi kullanmanız için bir alfa erkeği."

Gözleri irileşti. "Isador *kraliçesinin* bana alfasını gönderdiğine inanmamı mı istiyorsun? Neden?"

Dişlerimi birbirine geçirdim, ıstırabımı görmesine izin verdim. Öfkemi. İçimde dolaşan canavar, değer verdiğim her şeyi yıkmakla tehdit ediyordu. "Artık bana ihtiyacı yok Majesteleri. Beni kovdu."

"Hâlâ Isador kanı taşıyorsun."

Her zaman. Ne olursa olsun o her zaman benim bir parçam olacak. "Biliyorum. Ama ben artık..." Yutkundum. Hırladım. Gürültülü bir öfke nefesi çektim. "Onun."

Gözleri parlatılmış altın sikkeler gibi ışıldıyordu. "Benim zaten bir alfam ve Fury'lerim var. Erkek Kan -özellikle de alfalar- benim sarayımda pek iyi karşılanmaz."

"Ben de öyle duydum," diye nefes nefese kaldım. "Yine de buradayım."

Uzun bir süre boyunca tırnaklarına vurdu ve kısık gözlerle beni izledi. Elimde olmadan her nefes alışımında titriyor ve sarsılıyordum. Savaşa atılmak için sahip olduğum her içgüdüyle savaşıyordum. Savaşmak. Parçalamak. Yırtmak. Asla teslim olmamak. Asla burada diz çöküp kendimi başka bir kraliçeye teslim etmeyeceğim. Sevmediğim bir kraliçeye. Asla sevmezdim. Ben bile-

Gryphon'um sessizliğe gömüldü. Ölüm sessizliği. Artık pençeler ve öfke
çığlıkları yok.
Kanatları sıkıca katlanmış. Gagası sonsuza dek
kapalı.

Küçülmek. Yok olup gidiyor.

Soğuk bir korku beni boğdu. *Hayır. O ölmedi. Bu gerçekleşiyor olamaz.
Çok erken!*

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durarak öne doğru düştüm. Kafamın
içindeki zayıf bağı tutunmaya çalıştım. Artık küçücük olan yarattığı zihinsel
avuçlarımda kucaklayarak, alevini umutsuzluğun acı kar fırtınasından
korudum.

Kafamın içinde Esetta'yı tekrar gördüm. Şezlongda oturmuş, yüzü ellerine
gömülmüştü. Kırpılmış saçları etrafında yığınlar halinde duruyordu.
Ağlıyordu, hıçkırıklarının şiddetiyle sırtı kabarıyordu. Sevgili kraliçem. O hiç
ağlamazdı.

Ona ulaşmaya çalıştım. Tutmaya çalıştım. Bağına sürtündüğümü hissetmiş
olmalı ki başını kaldırdı, gözleri kızarmış ve şişmişti, ağzı sıkıntıyla açılmıştı,
devasa dişleri sanki şimdi bile açmış gibi parlıyordu. Saçları Vega'ninkinden
daha kısa kesilmişti ve garip, düzensiz öbekler halindeydi. Hâlâ bu dünyada
var olmuş en güzel kadındı.

Saç yığınları, kurumuş yapraklar gibi savrulan kırılgan duman demetlerine
dönüşerek dağılmaya başladı. İnce havaya karışıyordu. Boğazımdaki saç
boğazı gevşedi. Düştü. Gitti. Yüzü dalgalandı, elleri bana doğru uzandı,
parmakları toza ve kuma dönüşmeye başladığında bile. Uçup gitti, zamanın
rüzgarlarında kayboldu. Ağız açıldı. Dudakları adımları söylüyordu. *Lew.*

:*Es-*: Ona doğru öyle bir gerildim ki içimde bir şeylerin yırtıldığını
hissettim. Umurunda bile değildi. Yüzü bulanıklaştı. Gözleri karardı.
Kıvılcım bir mum gibi söndü. :*E-*:

Onun adını söyleyemedim. Gitmişti. Yüzü hafızamdan bile silinmişti. Onu
göremiyordum. Onu duyamıyordum. Onu hissedemiyordum. Hiçbir yerde.

"Hayır!" Sırtımdaki ağırlığa karşı umutsuzca bağırdım ve çırpındım. Bir
şey beni yere yapıştırdı.

"Tutun onu! Lanet bacaklarını tut."

Daha fazla ağırlık. Sırtımı öyle bir kamburlaştırdım ki birini ittim.
Yumrukladım. Isırdım. Hâlâ dişlerim vardı. Hâlâ yumruklamak ve
tekmelemek için kocaman ellerim ve uzun bacaklarım vardı. Vurmak için sert
bir kafam vardı. Yine de kendi kafamı defalarca yere vurdum. Kafatasımı
kırmaya çalışıyordum. Onu takip etmek için çaresizdim. *Ölümüne bile.
Sonsuza kadar. Söz vermiştin!*

Delilik içinde kayboldum. Ya da belki bir an için kendimi bayıltmayı başarmıştım. Yavaşça, hırpalanmış bedenime geri döndüm. Beynim binlerce parçaya ayrılmıştı, her hatırlamaya çalıştığımda bıçak gibi saplanan ve kesilen cam parçaları. *Kraliçemi. Isador. Onun adı... Neden hatırlayamıyorum ki?*

"Ne oldu lan?" Bu Vega'nın sesiydi. Başıma yakındı. Skye'ın alfası. Onu hatırlayabiliyordum. Ama kraliçem.

İçimde bir çığ gibi büyüyen cam kırıkları, tüm vücudumu sanki canlı bir tel beni milyonlarca cıvatayla sarsıyormuş gibi seğirtti.

"Kimin kanı o?" Keisha lanet Skye sordu.

Dişlerimi gösterdim ve öfkeyle dudağımı parçaladım. *Onun lanet adını hatırlayabiliyorum ama kraliçeminkini hatırlayamıyorum.*

"Isador dedi."

"Bu çok ilginç," dedi Keisha yavaşça, her kelimenin altını çizerek. "Ölü bir mahkemeden eski bir Kan."

İçinde ölüyor. *O ölmedi. Kraliçem. Ölmüş olamaz.*

Zihnimin içinde dolaşarak onun bağıni bulmaya çalıştım. Kan bağına daha önce dokunduğumu hatırlıyordum. Derin kadife bir nehir gibi süzülüyor, kıvrımlı kıvrımları her düşüncemi sarıyordu. Şimdi ise içimde sadece boşluk uzanıyordu. Cam kırıkları ve kumla dolu koridorlar ıssız, terk edilmiş bir evin içine doğru esiyordu.

Biri saçlarımdan tutarak yüzümü yerden kaldırdı. Boynumu sıkıca gerdi, sert bir pençe derime saplandı. "Onu öldürmeli miyim?"

"O bir alfa, değil mi? Onu kullanabilirim."

Vahşice başımı salladım ve Vega tepki veremeden pençeyle boğazımı yırttım. Kan soğuk mermer zeminde birikti ve birden tek bir damlasını bile kaybettiğime pişman oldum. Kraliçemin kanı benimkiyle karışmıştı. Onu bir daha asla tadamayacaktım.

Tadın nasıldı kraliçem? O küçük anıyı bile saklayamaz mıyım?

Vega başımı eğdi ve ben de Isador kanının her bir değerli damlasını geri kazanmak için umutsuzca kanımı yaladım. Kraliçemin tadını hâlâ alamasam da onun orada olduğunu biliyordum. Onu içimde taşıyordum. Bir amacım vardı.

Ne olduğunu hatırlayamasam bile.

"O çok tehlikeli." Vega tiksintiyle homurdandı ama en azından dizini sırtımdan çekti. Hâlâ bacaklarımda ağırlık hissediyordum ve

sağ kolum, ama onlardan kurtulmaya çalışmadım. "Bırakın işini bitireyim kraliçem. Saflarımızda eski bir Isador Kanı'na asla güvenmem."

"Katılıyorum," dedi Keisha. "Onu bodrumdaki nezarethanelerden birine götürün."

Onunla bizzat ben ilgileneceğim."

Sözlerinde kesinlik çınlıyordu. Ağzımı dolduran kana rağmen dilimde acı ve kötü bir istifa tadı vardı. Ölemezdim. Kraliçemin bana ihtiyacı vardı. *Tanrıça, hatırlamama yardım et. İçimde tutacak bir şeye ihtiyacım var. Biraz umuda.*

Zihnimin köşelerinde kum birikti, deliklerden ve kırık parçalardan süzüldü. Karanlığa düşüyorum. Kendimi daha derine bıraktım. Serpilen kristallerin altına düştüm. Gökyüzü tamamen karanlık olmasına rağmen, esen rüzgârların oluşturduğu kum tepeleri dolunayın altında parılıyordu. Kum beni gömerken kırık, unutulmuş bir heykel gibi çömelmişim. Çölde bir sfenks, koruyor...

"Triune," dedi farklı bir ses yüksek sesle. İçeri ilk girdiğimde gördüğüm zayıf kraliçenin bu olduğunu tahmin ettim. Baykuşu ciyakladı, vızıldadı ve tıkırdadı. İçgüdüsel olarak anlamı tercüme ettim. *İzle. Bekle. Onun için.*

Kimin için?

"Şimdi olmaz, Carys," diye karşılık verdi Keisha.

"Yüzde yüz," dedi kadın, güçlü kraliçeyi görmezden gelerek. "Onu yanında tutan kişi Triune'daki yerini alacak."

"Ohhhh," diye fısıldadı Keisha, sinsi bir gülümseme bu yumuşak sesi keskinleştirdi. "Bu tamamen farklı bir hikâye. Şimdilik Fury'ler yeni dostumuzla biraz eğlenebilirler ama onu öldüremez ya da sakat bırakamazlar."

Vega anlaşılmaya varmış gibi homurdandı ama sanki yüzüne bizzat tükürmüşüm gibi tiksintisinin yayıldığını hissettim. O ve başka bir Kan beni ayağa kaldırdı ama ben baykuşu aradım. Kafamda bomba patlamadan ve dünyayı temellerinden sarsarak anlamsız yeni bir gerçekliğe sürüklemekten önce onu gördüğümü hatırlıyordum.

Baykuş hâlâ kadının omzunda oturuyordu. Büyük turuncu gözler bana bakıyordu. Göz kırp. Göz kırp. Göz kırp. İçimde hissettiğim derin bir uğultu daha.

Hüzün. Unutmayın. Zaman.

O da benimle birlikte üzüldü. Zamanla daha fazlasını hatırlayacaktım.

Tüylerimi diken diken eden uzun, yavaş bir göz kırpma. *Uzun* bir süre.

Öyle olsun.

LLEWELLYN

YIRMI ÜÇ YIL SONRA

H Kodlanmış ve zincirlenmiş bir halde, resmi sunum salonunun arka duvarına karşı gölgelerin içinde çömelmiştim. Kıpırdamadan durmakta çok iyiydim ve

İnsanlar benim orada olduğumu unutacak kadar sessizdim. Özgürce göremiyor ya da hareket edemiyor olabilirdim ama diğer duyularım alfa keskinliğindeydi. Bugün beni izlemekle görevli iki Fury'nin korku kokmasına şaşmamalı.

Lanet olası bir şimşek o kadar yakınımda patlamıştı ki açıkta kalan derim hassaslaşmıştı. Gözlerimi uzun zaman önce almış olsalar da çarpmayı neredeyse görebiliyordum.

Skye Tower'da önemli bir şeyler oluyordu. Keisha Skye bile yanık kokuyordu. Yüzüm kapalı olduğu için geniş ve acımasız bir gülümsemenin ağzımı bükmesine izin verdim. *Oh, evet. Çok kork, Skye. İntikam geliyor. Kraliçem söz verdi.*

İzle. Bekle. Onun için.

Zamanı gelmiş olabilir mi? Isador sonunda benim için mi gelmişti?

Resmi bir anons duymamıştım ve kalabalık çok fazlaydı.

-Sunumdan önce isimleri duymam için -ve asi bir şekilde. Patlamadan sonraki şok sessizlikte sadece çılgın kahkahalar duydum. Keisha'nın gücü fırtınalar koparıyordu ve birisi onun vuruşunu göndericiye geri dönen bir patlamaya dönüştürecek kadar güçlüydü. Kalp atışlarım o kadar gürliyordu ki davul seslerinden başka bir şey duyamıyordum. Başımı hafifçe salladım, zincirlerin şangırtısından irkildim. Dikkatleri üzerime çekiyordum. Umarım gardiyanlarım hâlâ bana dikkatlerini veremeyecek kadar sunuma dalmışlardır.

"Vay, vay, vay." Keisha kahkahasına ara verdi. "Annen her zaman canavarları becermeyi severdi. Sanırım senin de canavarlarla yatmana şaşırmamalıyım.

onun gibi."

Duyuları sonuna kadar açarak bir koku almak için çabaladım. Bu kraliçenin kim olduğuna dair herhangi bir ipucu. *Anne*.

Acaba...?

Baykuş haklıydı. Yıllar geçtikçe, parçalanmış zihnim iyileştikçe yavaş yavaş daha fazla şey hatırlamaya başlamıştım. Kraliçemin adını hatırlayamıyordum. Ona ne olduğunu, neden burada olduğumu, bana ne söylemiş olabileceğini. Ama ona yüzyıllarca hizmet etmiştim. Onu tüm varlığım ile sevmiştim. Bu tür bir sevgi öylece solup gitmezdi. Aslında, tüm çatlaklara ve kıymıklara aktı ve onları yumuşatmaya yardımcı oldu. Beni bir arada tuttu. Ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğim bir şey vardı.

Eski kraliçem canavarlarını sikmeye bayılırdı. Özellikle de beni.

Kan bağını kaybettiğimde canavarımı da kaybetmiş olabilirdim ama bir gryphon olduğumu biliyordum. Erkekler ömür boyu çiftleşirdi ve ben de Isador Hanesi'yle çiftleşmiştim. Öfkeli yıllar boyunca ne yaparlarsa yapsınlar beni uyandıramadıklarında bunun ne anlama geldiğini öğrenmişlerdi.

Keisha tahtına yaklaşırken giysilerin hışırtısını takip ettim. Sunum salonunu onlarca yıldır göremiyordum ama gözlerim beni kör etmeden önce düzeni mükemmel bir şekilde kaydetmişti. Zincirlerin şingirdamaması için başımı yavaşça çevirdim, zihnimde ziyaretçi bir kraliçenin duracağını tahmin ettiğim yere doğru adımları saydım. Havadaki çok fazla ozon ve duman henüz kokusunu almamı engellemişti.

"Ah, evet. Çok iyi dostum ve Triune kraliçesi Marne Ceresa, ilk düşündüğümüz gibi biri olmadığınız konusunda beni uyarma nezaketini gösterdi. Eminim sizi görür görmez gerçeği anlayacaktım ama bu küçük bilgiyi bana aktardığı için ona minnettarım. Artık kılıçlarımızı çekip birbirimizin gücünü sınadığımıza göre, izin ver de aramızdaki gerçeği açıklayayım.

"*Annen*," diye kelimeleri bir lanet gibi tükürdü. "Bir zamanlar en yakın arkadaşım ve müttefikimdi. Ta ki beni sırtımdan bıçaklayana ve seni doğurmak için cehennemin derinliklerine sürünene kadar."

Eğer Keisha'nın patlamasını kendine çevirmeyi başaran bu kraliçe benim kraliçem Isador'un soyundan geliyorsa, Keisha yalan söylüyordu. Kraliçem Skye Hanesi ile hiçbir zaman yakın bir dost ya da müttefik olmamıştı. Kraliçemin adını hatırlayamıyor olabilirdim ama kalbim onun kişiliğini hatırlıyordu. Gücünü. Doğru ve yanlış anlayışını. Ve Keisha Skye'da doğru olan hiçbir şey yoktu.

Burnum seğirdi, deri kapüşonun arasından kanın en hafif izini seçti. Ciğerlerimi tamamen doldurdum, o kokuyu içimde tuttum.

Vücut.

Kan dolaşımında kıvılcımlar ateşlendi. Uzun süredir uykuda olan moleküller havadaki o soluk parçacıklara akın etti. Kan kanı çağırdı. *Isador*.

Duvardan uzaklaştım ve zincirler içinde olabildiğince hızlı bir şekilde doğruca ziyaretçi kraliçeye doğru ilerledim. Kanının çağrısının beni hiç şaşmadan onun yanına çekmesine izin verdim.

"Isador?" Tekrar derin derin nefes alarak mırıldandım. Eski kraliçemin nasıl koktuğundan emin değildim ama bu koku tanıdık geliyordu. Doğduğunuz yere girip her şey farklı görünse de evinizde olduğunuzu fark etmek gibi. Esen kumlar, bir çöl vahası, dolunayın altında açan kanlı çiçekler.

Kalbim tekledi, kaburgalarım içimde şişen duyguların baskısı altında çatırdadı. Umut. Rahatlama. Sevinç.

Isador'un kanını nerede olsa tanırım. Bin yıldır bekliyor olsam bile. "Öyle. Kraliçem. Benim için gelmişsiniz."

Shara, Kraliçe Kaleyi Alır'da Llewellyn'i kanı olarak alır.

KRALİÇE ALIR... VİVIAN HELİOS

Şarkı: Street Fight by Adam Jensen

VIVIAN

I Heliopolis'te ebedi güneş dokunduğu her şeyi yakarak Ra'nın şehrini altın bir cehenneme çevirdi. Gece yoktu. Gölge yok, lanet bir çatı bile yok. Gece yok. Yakıcı, cezalandırıcı güneşten huzur.

Sonsuza dek kaçmak için sabırsızlanıyordum. Onu çıkarmak için her şeyi yapardım. Her şeyi. Ra'nın gladyatör oyunlarından birine bile katılabılırdım. Kazananlara tanrıdan bir nimet verilirdi. Ne isterlerse, değerli birkaç güneş kraliçesinden birinin ölümü hariç.

Bu cehennem çukurundan tek gidişlik bir bilet istedim.

Bir Işık Askerine karşı kazanma umudum yoktu ama bu beni denemekten alıkoymadı. Tüm zamanların en iyi savaşçılarını imparatorluk muhafızları olarak diriltmişti ama onlara kanlı canlı bedenler vermemişti. Askerler altın sokaklarda acı verici derecede parlak kılıçlar ve kalkanlarla donanmış iskeletler olarak yürüyorlardı. Onlara uzun süre bakmak bile gözbebeklerinizi yakabilirdi.

Onları yenilmez kılan cezalandırıcı parlaklıkları, silahları ve hatta efsanevi şöhretleri değil, erimiş güneş enerjisinin alev alev yanan iblisleri olan güneş ateşleriydi. Ra onları çağlar önce yakalamış ve Işığın Askerleri'ne hizmet etmeye zorlamış, onlara alevli kılıçlardan alev alev yanan atlara kadar sayısız şekilde tezahür eden ateşli enerji vermişti.

Benim de bir Sunfire'im vardı ama Smoak farklıydı. *Biz* farklıydık.

Ben bir Işık Askeri değildim ve Ra'nın öz kızıydim.

Talihsiz annemin kim olduğunu bilmiyordum, ama kaçırdığı ve hamile kalana kadar tecavüz ettiği Aima kanından bir güneş kraliçesi olmalıydı. Ra'nın çocuklarının hiçbirini kolay doğmazdı. Aslında, bu travmayı yaşamış tek bir annenin adını bile söyleyemezdim. Onun umurunda değildi.

Tek istediği kendi soyundan bir güneş kraliçesiydi. Biz spawnların geri kalanı güneş ateşleri ve askerler arasında elimizden geldiğince hayatta kalmaya çalıştık.

Smoak her zaman benimleydi, bu yüzden onunla birlikte doğduğumu tahmin ettim. Cinsiyet güneş ateşlerinin pek önemseddiği bir şey değildi ama onun enerjisi bana daha kadınsı geliyordu, en azından burada. Şimdiye kadar beni hayatta tutmayı başarmıştı. Güneş ateşleri Smoak'u tanıdı ve beni çoğunlukla yalnız bıraktı, ancak bulaşmalarına izin verilen herkese eziyet etmekten zevk alan bir avuç Işık Askeri vardı, ki bu hemen hemen herkesdi. Tanrı cezalandırılmaları gerektiğine karar verdiğinde Ra'nın esir kraliçeleri bile Sepdet'in güneş kırbacının altında acı çekiyordu.

Bir ışık patlaması zihnime saplandı. Dudaklarımı anında çatlatan, ciğerlerimi buruşturan ve düşüncelerimi küle çeviren erimiş bir güneş dalgası :*Assemble...*

Başka bir oyun zamanı. Mide bulandırıcı bir beklentiyle midem titredi. Eğitim istediğim anda kafamı kesmeye çalışmayan Işık Askerlerinden biriyle düzenli olarak talim yapıyordum. Dünyadaki geçmişi hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Kazıklı olarak bilinen asker, sırf kendi bağırsaklarıyla boğmak için bir adamın bağırsaklarını deşecek türden çarpık dövüş içgüdülerine sahipti.

Tam da kazanmak için ihtiyacım olan yetenekler. Ra'nın dövüşmeme izin verdiğini varsayarsak.

Ne zaman bir toplantı düzenlese, imkansız zorluklar koymasına rağmen gönüllü oldum. Onun Işık Askerleri ölümsüz iskeletlerdi, Tanrı aşkına. Kanları akmazdı ve tekrar ölemezlerdi. En kötü ihtimalle bir kafatasını ezip toz haline getirebilirdim ama yüzlerce, binlerce yıl önce geliştirdikleri savaşlar ve stratejilerle ünlü savaşçılara karşı o kadar ileri gidebilmek için bile iskeleti parçalamam gerekirdi.

Bir çeşit yarı tanrı olabilirdim ama bildiğim tek savaş, dişilere et gibi davranılan üreme alanlarında hayatta kalmaktı. Ra, ele geçirilmiş bir şeytan-tanrı gibi sikişiyor, hiçbir şey onu tatmin etmeyecekmiş gibi elinin altındaki her dişile birlikte oluyordu ama onun bile bazı sınırları vardı. Sepdet ve Aurelian'ın Sol Invictus lejyonu için adil bir oyun olmama rağmen beni yalnız bıraktı. Sepdet benim üvey kardeşimdi, yine de bu iğrenç sakatat parçasının bana dokunmasını engellemedi.

Aurelian güneş ateşini hem bana hem de Smoak'a işkence etmek için kullandı, bu da her şeyden daha çok acı verdi. Güneş ateşleri kolektif bir bilinci paylaşıyordu, bu yüzden birinin incinmesi hepsinin incinmesine neden oluyordu. Bu çok iğrençti ve o her şeyi seviyordu.

lanet olası dakikası. *Buradan çıkmak zorundayız ve maçlardan birini kazanmak tek yol.*

Heliopolis sakinleri altın sütunlarla çevrili açık hava tapınağında toplandı. Sütunlardan sarkan beyaz örtüler, acımasız güneşe karşı herhangi bir gölge sağlamasa da, tüm alandaki tek yumuşaklıktı. Zemin altın olan tapınak tüm güneşi geri yansıtarak sıcaklığı ve parlaklığı saf bir sefaletle dönüştürüyordu. Doğal olarak Ra hepimizi kendi eğlencesi için bir araya getirmeyi severdi. Bazen sırf yaşayan bedenlere sahip olan bizlerin onun hiç bitmeyen güneşinde acı çekmesini izleyebilmek için.

Işığın Askerleri'nin çeşitli lejyonları, gökyüzünü delen iki altın dikilitaşın arasına yerleştirilmiş Güneş Tahtı'nın önünde mükemmel sıralar oluşturdu. Nerede duracağımı hiç bilemedim. Seçkin muhafızlardan biri değildim ve sadece spawnlar için bir bölüm yoktu. Kazıklı Voyvoda yanımdan geçerken mızrağının başıyla omzuma hafifçe vurdu ama adımlarını durdurmadı. Omuz silkerek onu takip ettim, ancak toplanan lejyonların en önüne doğru yürüdüğünde bu kararımdan pişmanlık duydum. Tek kelime etmeden, orta koridorun kenarında solunda durmam için bana yer açtı.

Bulutsuz gökyüzünde gök gürültüsü yuvarlandı ve güneş daha parlak, cezalandırıcı bir ısı ve ışık dalgasıyla kaynadı. "Yüce Ra'yı selamlayın," diye seslendi Baş Rahip yüksek sesle. Koridorda yürürken buhur ve mür tütsüleri havada uçtu. "Güneşin Efendisi, Cennetin Parlak Majesteleri, Her Şeyin Yararatıcısı, Tanrıların Kralı, Yüce Olan, Hükmeden, Heliopolis'in Efendisi."

Tapınak, Ra'nın ayak seslerinin gücüyle titredi. Parmaklarının ucundan erimiş altın damlıyor ve ardında su birikintileri bırakıyordu. En azından bu sefer kalçalarına uzun beyaz bir örtü sarmıştı ama o da kısa sürede sertleşen altın kümeleriyle kaplandı. Tahtına oturdu ve toplanmış muhafızlarına yardımsever bir gülümseme verdi - bu gülümseme midemin korkuyla sıkışmasına neden oldu. Işık Tanrısı asla nazık ya da merhametli değildi.

"Cadılarımı getirin." Sesi gürledi, tapınağı öyle bir salladı ki dikili taşlar güçlü bir geminin direkleri gibi sallandı.

Dizlerimi ve çenemi sıkıca kilitledim, kimi getirirse getirsin ya da onlara ne olursa olsun hiçbir duygu göstermemeye kararlıydım. Güneşin hiç batmadığı bir yerde günleri ya da yılları saymak imkansızdı ama uzun zamandır üreme alanlarına gitmemiştim. Olduğumdan beri değil

kendi silah becerilerimi geliştiriyor ve daha hoşgörölü askerlerle takılıyordum.

Ra özellikle genç kraliçeleri yakalamayı severdi. Ne kadar genç o kadar iyi. *Lütfen, lütfen bir grup çocuğu yürüyüşe çıkarmayın. Buna dayanmam.*

Şaşırtıcı bir şekilde, sadece iki kadın önlerinde ve arkalarında rahipler olduğu halde orta koridorda yürüyordu. Kızıl saçlı kadın, Karmen, annesiyle birlikte Heliopolis'e ilk getirildiğinde on ya da on iki yaşlarında bir kız çocuğuydu. Diğer kadın, Dawn, ben doğmadan önce buradaydı ve Ra'nın şu anki gözdesi olan "Tanrı'nın Karısı" unvanını taşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun hâlâ hayatta olmasına şaşırmıştım; gözlerindeki kırılğan bakış ve zayıf bedeninde şarkı söyleyen gerginlik bana onun kırılma noktasına yaklaştığını söylüyordu. Kim olmazdı ki?

İki kadın da kraliyet ailesi gibi ince beyaz keten giysiler içindeydi ve boyunlarında ve bileklerinde güzel mücevherler vardı. Dawn akan platin saçlarının üzerinde uzun güneş ışını sivri uçları olan altın bir taç takmıştı. Tanrı'nın Eşi olarak genellikle tahtın alt kısmında, Ra'nın ayaklarının dibinde otururdu ama Baş Rahip onun yolunu kesti. Omuz omuza duran iki kadın birbirlerinin ellerini tuttu.

"Bugün yeni ve ilginç bir mücadelemiz var." Ra tahtında rahatça uzanmış, sesindeki gök gürültüsüne rağmen hâlâ gülümsüyordu. "Öne çık, Şafak Aos ve talimatlarını al."

Dawn çaresizliği iliklerime kadar hissettiğim ortak bir bakışla başını Karmen'e doğru çevirdi. Tanrıça, o panik ifadesini biliyordum. O hastalıklı korku hissini. Bunu ben de pek çok kez hissetmişim. Ra'nın iğrenç dudaklarında adınızın geçmesi asla iyi bir şey değildi.

Rahipler Karmen'i Baş Rahip'in yanında, toplanmış birliklere bakması için yönlendirdiler. İçimden bir ses onu bir sonraki Tanrı'nın Eşi pozisyonuna oturtacağını söylüyordu, özellikle de Dawn yarışmada başarılı olamazsa.

Ra kayıtsızca başını çevirdi ve bakışlarının askerlerinin üzerinde gezinmesine izin verdi.

Ön sıradaki bana inmek için. "Vivian Helios, öne çık."

Siktir, siktir, siktir. Ellerimi yumruk yaptım, anlık dehşet ve öfke dalgasıyla savaştım. Smoak içimde tısladı, bir kıvılcım ve alev yağmuru. Ani bir şüphe bağırsaklarımı tırmaladı. Kazıklı beni tuzağa mı düşürmüştü? Kıvranişımı en ön sıradan izlemek için mi benimle arkadaş olmuştu? Ona tam olarak arkadaş demezdim ama bana dövüşte denemek için sabırsızlandığım birkaç kirli hareket öğretmişti.

Bunun Dawn'la ne ilgisi var diye düşündüm ama hiçbir fikrim yoktu. "Kızartın onu," diye mırıldandı Kazıklı yumuşak bir sesle.

Onun motivasyonları hakkında biraz daha iyi hissederek, Dawn'ın yanında durmak için adım attım. Başı omuzlarıma ancak geliyordu. O kraliyet ailesi gibi giyinmişken, ben cephanelikten çaldığım ya da Ra'yı ya da komutanlardan birini kızdırıp toza ve kurumuş kemiklere dönmüş Işık Askerleri'nin yığınlarından topladığım zırhları ve derileri giyiyordum. Bunların hiçbirisi bir kraliçeye ya da Ra'nın deyimiyle bir cadıya karşı bana yardımcı olamazdı. Kanında tanrıça seviyesinde güç vardı ama bunu Heliopolis'te kullanmaya cesaret edebileceğinden şüpheliydim. Ra, Aima kraliçeleriyle ilgili her şeyden nefret ederdi, yine de onlara duyduğu arzuyu dindiremezdi.

"Seni onurlandırdım, Dawn Aos." Ra'nın üst dudağı hayal kırıklığı ve hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Seni sağ kolumda oturman için yücelttim. Yine de bana her şeyden çok istediğim tek şeyi vermeyi başaramadın." Sesini keskinleştirdi, sözlerini bir kırbaç gibi savurdu. "Güneş kraliçesi varisimi üretmeyi başaramadın."

Dawn usulca inledi ve kanının kokusunu aldım. Yanağında derin bir kesik görmek için başımı hafifçe çevirdim.

Ve kendim hakkında çok önemli bir şey öğrendim.

Midem aç bir canavar gibi gurulduyordu ve tek düşünebildiğim onun yaralı yanağındaki kanı yalamaktı.

VIVIAN

“Y "Senin tek bir amacın vardı, cadı."

Ra yumruğunu süslü bir aslan başı oymasının üzerine indirdi. Güneş Tahtı'nın kolunda, yumuşak, şekillendirilebilir altını eziyordu. Eli bir an için altın topakla birleşti ve dikkati dağıldı. Parmaklarını kurtardı ve avucunu yumrunun üzerinde ileri geri hareket ettirerek neredeyse sevgiyle düzleştirdi.

Sanki lanet olası tahtı, yanımda korkudan titreyen canlı, nefes alan kadından daha çok önemsiyormuş gibi.

"Belki de durumu yanlış değerlendirmişimdir." Sevecen bir tonda devam etti ama bize baktığında gözleri alev alev yanıyordu. "Cadılar güçlerini beslemek için kana ihtiyaç duyarlar. Belki de varisime hamile kalabilecek kadar gücünüzü geri kazanmak için türünüzden birinin kanına ihtiyacınız vardır."

Yutkundum. Birdenbire, bu mücadelenin ne olacağından oldukça emindim ve bu hiç hoşuma gitmedi. Onun türünün yarısıydım. Onun kanı açlığımı körüklüyordu. Benimki onun gücünü besleyecek miydi?

Ra o yakıcı bakışını bana çevirdi ve kalbim donarak soğuk, buruşuk bir yumruya dönüştü. Smoak içimde derin bir yere büzüldü, sıkı bir top haline geldi. "Işğın Askerleri'ne karşı kazanman mümkün olmasa da her toplantıda gönüllü oluyorsun. Değerini kanıtlamanın zamanı geldi. Bana kan bağınla hangi yetenekleri miras aldığını göster. Benim mi, yoksa seni doğuran cadı annen mi?"

Arkamda fısıltılar ve sırtımdaki deriyi ürküten ve titreten alaycı bir alay duydum. Sepdet'in güneş ateşinin acısını hatırlayarak

Beni cezalandıran kırbaçlar. Yine de Kazıklı Voyvoda ile çalıştığımdan beri, iğrenç üvey kardeşim beni yalnız bırakmıştı.

Çenem yukarı kalktı, duruşum dik ve gururluydu. "Ne yapmamızı istersiniz, Majesteleri, Güneşin Efendisi?"

Gözleri kısıldı ve gözlerindeki alevli güç tüm yüzünü beyazlatmaya başladı. Hiç iyi değil. Hem de hiç. Yine de neden bu kadar öfkeli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eğer Helios'un gerçek bir çocuğuyun, bu cadıyı tek bir silah kullanmadan öldürürsün." Buz gibi yanan bakışlarını yanımdaki kadının üzerine dikti. "Ve eğer Tanrı'nın Karısı olmaya layık gerçek bir cadıysan, bu melez Aima'yı kurutacak ve bana bir varis vermek için kendini güçlendireceksin. Bu ikiniz için belirlediğim bir meydan okumadır."

Tek bir silahım olmadan bir kraliçeyi nasıl öldürebilirdim ki? Beynim, askerleri izleyerek öğrendiğim tüm teknik ve becerileri gözden geçirdi. Kazıklı ile talim. Smoak'la yalnız çalışarak. Hepsinde bir silah vardı. *Bir yolu olmalı.*

Dawn'a zarar gelmesini istemedim. Onu çok az tanıyordum. Ama onu öldürmek buradan çıkış biletim olacaksa.

"Peki ya kazanırsam?" Ağzımdan kaçırdım.

Ra'nın başı bana döndü, bakışlarının buz gibi sıcaklığı daha o konuşmadan beni kesti. Acıyı hissetmeden önce kanımın kokusunu aldım. Sağ kolumda üç kesik vardı, kaldıramayacağım kadar derindi. Silah kullanamadıktan sonra bunun bir önemi yoktu.

"Önce mücadeleni kazan. Sonra kalbinizin arzusunu istemek için Yüce Işık Tanrısı'nın önünde alçakgönüllü olabilirsiniz."

Sertçe belimi eğdim ve sol kolumu göğsümün üzerinde çaprazladım. Sağ kolum yanımda gevşekçe duruyordu. "Duydum ve itaat ediyorum." *Baba.* Sırf onu kızdırmak için neredeyse yüksek sesle söyleyecektim. Onun için hiçbir zaman bir kız evlat olmamıştım. Sadece bir hayal kırıklığıydım. Dişi ama kraliçe değil. İşe yaramaz.

Ben tamamen doğrulamadan Dawn bana çarptı, zayıf bedenine rağmen şaşırtıcı derecede güçlüydü. Bana saldırmadı, sadece ağzını kolumdaki yaranın üzerine kilitledi.

İçimi garip bir his kapladı. Uyuyan bir içgüdü canlandı. Milyon yıl geçse de kendimi korumak için bir silaha uzanma dürtüsü hissetmeyeceğimi tahmin edemezdim. Belki de vücudunun benimkine karşı yumuşaklığıydı. İpeksi saçlarının ön kolumun üzerinden akması. Dudaklarının etime dolanmasının garip ama inanılmaz samimi hissi. Kanım

ağzında. Boğazından aşağı akıyor. Acısız dokunuşu. Daha önce canımı yakmayan bir dokunuş hatırlamıyordum.

Heliopolis'in tüm o yakıcı ıstırabı içinde hiç böyle bir huzur hissetmemiştim.

Bu kraliçenin kanımla beslenmesine izin veriyorum. Tanrıçalarımızın istediği gibi.

Keskin dişler kasın derinliklerine kayarak beni inletti. Acıdan değil, tahrikten. Üreme alanlarında yaşadığım onca dehşetin içinde hiç böyle hissetmemiştim. Sanki bedenim mutluluğun içinde eriyordu. Smoak bile içimde dalgalanıyor, bu lüks hissin tadını çıkarıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü ve Dawn beni yere kadar takip etti. Beni kucağına çekti, kolum hâlâ ağzına kilitliydi. O kadar güzel kokuyordu ki, günün ilk ışıklarında açan narin bir çiçek gibi, sabah çiyinin damlacıklarıyla parlıyordu. Yumuşak beyaz kanatlar ve bulutlar beni yukarı kaldırıyor. Beni bu korkunç yerden uzaklara taşıyordu. Böyle ölebilirdim. Seve seve.

Hayatımda gördüğüm ya da hissettiğim en güzel şeydi. Ta ki acı içinde inleyene kadar.

Başımı kaldırmaya çalıştım ama gücüm yoktu. Ne kadar göz kırparsam kırpayım görüşüm dalgalanıyor ve bulanıklaşıyordu. Bilinmeyen yüzyıllar süren açlıktan sonra, açlığı o kadar büyüktü ki neredeyse beni tüketecekti. Ağırılık uzuvlarımı sarmıştı. Zorlukla başımı ona doğru çevirmeyi başardım, böylece neden ağladığımı görebildim.

Gök mavisini gözlerinden kan izleri akıyordu. İçimdeki aciliyet kıvılcımlandı, beni seğirtti. Ayağa kalkmam için beni zorluyordu. Bir silah çekmemi. Onu korumamı. İçgüdülerim. Artık onun kraliçesiydim, değil mi? Aima ya da kraliçelerin nasıl beslendiği hakkında pek bir şey bilmiyordum ama kesinlikle...

Başını kaldırdı ve kanımın ağzından akmasına izin verdi. Tiksiniş gibi tükürüyordu, oysa birkaç dakika önce beni mutlu bir şekilde kurutuyordu.

"Ne-" Boğazı düğümlenmiş gibi mırıldandı. "Sen. Yaptın mı? Bana mı?"

"Ben mi? Sorun ne?"

Elleri ve dizleri üzerinde öne doğru çöktü, kanımı kusarak sefil bir halde kıvranıyordu.

Altın zemin üzerinde erimiş alevlerle tüten ve titreyen kan.

İlk düşüncem Smoak'u bir şekilde içine çektiği idi. Ama güneş ateşim hala içimde parlıyordu. *Onun nesi var?*

Bana Dawn'ın içini yalayan alevlerin görüntüsünü gönderdi. Onu içten dışa doğru yakıyor.

Sırtı kasıldı. Boğazını yırtan hıçkırıkların sesi acı dolu bir feryada dönüştü. Yerden kalktı ve sırtından beyaz kanatlar fırladı. Çılgınca havaya yükseldi, kanatları o kadar acımasızca çırpıyordu ki tüyleri yere döküldü. Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı arkaya eğdim ve huşu içinde onun güzel formuna baktım. Kraliçelerin dönüşebildiğini bilmiyordum.

Kalbimin her atışında, onun daha yükseğe uçmasını diledim. Sonsuz güneşten kaçmasını. Heliopolis'in kenarlarını bulmak ve bir yerlerde saklı olması gereken serin karanlığa atlamak.

Tatlı bir an için kanatları Ra'nın güneşinin parlayan gücünü engelledi.

Kan damlacıklarıyla birlikte daha fazla tüy yağdı. Benim, onun, ikisinin de. Duman etrafını sardı. Ağzı alevlerle dolu, bitmek bilmeyen bir çığlıkla açıldı. Ellerimi kulaklarıma götürdüm, dehşete kapılmıştım ama başka tarafa bakamıyordum. Derisi kararmış, kömürleşmiş parçacıklar halinde dökülüyordu. Vücudundan daha fazla alev koptu ama çığlıkları devam etti. Yüksek, tiz bir ıstırapla devam etti.

Ta ki kanım onu yakıp isli, şekilsiz bir yumru haline getirene ve yere yığılana kadar. Hâlâ sigara içiyor.

VIVIAN

A Beyaz tüy aşağı doğru kanat çırparak usulca uyluğuma düştü. Titreyen parmaklarımı üzerine kapattım ve onu gözlerden sakladım. Yanmamış bir tüy. Çünkü

Ben.

Kulaklarım hala onun çığlıklarıyla yankılanıyordu. Yaşadığım sürece onun acı sesini asla unutmayacaktım. *Benim kızımın* Bunu ona kan yapmıştı.

Daha da kötüsü, hayatımda yaşadığım en güzel deneyimin tamamen yok olmasıydı. Onun korkunç ölümüyle sonsuza dek lekelenecekti. Ra'nın cezalandırıcı güneşine karşı kanatlarını açmış, tapınağın altın zemininde siyah bir leke halinde yanarken bile. Geride kan lekeli, kavrulmuş birkaç tüy ve şekilsiz bir taç bırakan güneş ışınları, topak topak eriyip gitti.

Dizlerimin üzerine çökerek Dawn Aos'tan geriye kalanlara baktım. Olabilecekler için üzüliyordum. Olması *gereken* şey için. Kraliçem. Öldü.

Yavaş, alaycı bir alkış tapınakta yankılandı. İçimde anlık bir öfke patladı ve beni ayağa kaldırdı. Sağlam elimle tüyü ezdim ve sırtımda taşıdığım kılıçlardan birinin kabzasına uzanma dürtüsüne direndim. Smoak'ın alevleri içimi yalayarak ateşi körükledi.

Ateş. Damarlarımdan pompalanıyor. Ra'nın Dawn'ı öldüren iğrenç hediyesi. Ben lanet bir zaman bombasıydım. Ne zaman bir kraliçe beni almaya çalışsa.

Titreyerek, öfke çığlığımı içimde tutmak için savaştım. Beni parçalanırken görerek tatmin olmasına izin veremezdim. Acım onun ya da başkasının eğlencesi için değildi.

Tüyün üzerindeki ezici tutuşu hafiflettim, onu avucumun içinde sakladım. Çökmüş omuzlarımı dikleştirdim. Çenemi kaldırdım. Ve babamın acımasız bakışlarıyla yüzleştim.

Bana alaycı bir sırıtışla baktı. Gözleri, vücudunun geri kalanıyla aynı olan erimiş altın rengine geri dönmüştü. O delice öfke anı sanki hiç yaşanmamış gibi geçti. "Gerçek bir Helios dölü. Gel, Yüce Işık Tanrısı'ndan lütfunu dile."

Lanet olası pislik. Söylediği her kelime gururumu okşamak içindi. Onun için işe yaramaz olduğumu yüzüme vurmak için. Onun soyundan bir kraliçe değildim. O lanet kanı, nefret ettiği cadıları cayır cayır yaksa ne olurdu? Her Işık Askerinden bir şeyler öğrenip Heliopolis'in *yaşayan* en iyi savaşçısı olsam ne olacaktı?

Hiçbir şey onun için yeterli olmayacaktı.

İçimde derinlerde bir şey buruştu. Tahtındaki aslan başı gibi kolayca yok oldu. Ama ne kadar acı çektiğimi görmesine izin vermedim.

Sert adımlarla tahtına yaklaştım. Gözyaşlarım içimde fırtınalar koparırken bile kararmış tüylerden oluşan dosyaya saygılı bir mesafe bırakmaya dikkat ettim. Düşmesine izin vermeye cesaret edemediğim gözyaşları. Dawn'ın ölümünün içimdeki güzel ve kırılgan bir şeyi yok ettiğini bilemezdi. Dizlerimin üzerine çökmek yerine

-Beklediği gibi, sağlam kolumu göğsümün üzerinde çaprazladım ve bir asker gibi belimden eğildim. "Tek bir isteğim var Majesteleri. Heliopolis'ten ayrılmama izin verilmesini istiyorum."

Güneş Tahtı'nı eritip şekilsiz bir altın yığınınna dönüştürerek öfkelenmesini ve böğürmesini bekliyordum. Gerildim, sırtımda yanan bir kırbaç için hazırlandım. Yakıcı iradesinin bir başka darbesi.

Onun yerine kahkahalarla güldü. Başımı temkinli bir şekilde yukarı çeken derin bir kıkırdama.

"Ah, Vivian, benim çocuğum. Efendini gururlandırırıyorsun. Heliopolis'e döndüğünde, ateşli kanınla kaç cadıyı yok ettiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Bu düşünce karşısında midemdeki bulantıyı belli etmeden yüzümü pürüzsüz tutmak için mücadele ettim. İğrenme, korku ve son olarak da şüphe.

Tam olarak onun istediği şeyi mi istemiştim? Tanrıça. Başka bir kraliçenin Dawn gibi ölmesini izlemeye dayanamazdım.

O mutluluğu tekrar hissetmek için can atarken bile. Kanımın tatlı teslimiyeti kraliçemi besliyordu.

"Sun Tzu, Cennetin Anahtarlarının Bekçisi, öne çık."

Bir Işık Askeri yanıma yaklaştı, zırhının parlak parıltısı gözbebeklerimi kesti.

"Yavruma kalbinin arzusunu ver ve Heliopolis'in gazabını insan düzleminde serbest bırak."

Keskin bir metalik çingırak sesiyle asker başını eğdi. "Derhal, Majesteleri."

Düşük bir uğultu dişlerimi sızlattı. Güneş Tahtı'nın her iki yanındaki iki dikilitaştan güç fişkırdı ve ateşli ışık patlamaları tapınak zemininde parıldayan bir altın ışık ve güneş ateşi enerjisi havuzunda birleşti. Güneş alevlerinden oluşan bir girdap gibi dönen bu su birikintisi, zemini buğulu, puslu bir aynaya dönüştürerek zaman ve mekânda bir deliğe dönüştü. Diğer tarafta, ilk bakışta bir anlam ifade etmeyen gruplar halinde dizilmiş uzun dikdörtgenler görebiliyordum. Ve minik ışıklarla parıldayan *karanlığı*.

Ra fikrini değiştirmeden önce o deliğe doğru koşmaya başladım. Kaçmak için ateş gölüne bile dalarım.

Smoak içimde parladı, kelimelerden ziyade görüntüler ilettili. Omzuma dokunan bir mızrak. Bu kesinlikle Kazıklı Voyvoda'ydı. Bir askerin elinde havaya kalkan bir kılıç, bir tür selam. Sun Tzu'dan, geçidi açan askerden. Bu bana mantıklı gelmedi ama mesajı kelimeler olmadan anladım.

Fırsat varken siktir git.

Hiç tereddüt etmeden karanlığın deliğinden içeri daldım.

VIVIAN

İ New York'tan neredeyse Heliopolis kadar nefret etmeye başlamıştım ama kendimi uzak tutamıyordum. Her zaman, lanet şehir beni çağırırdı beni avıma daha da yaklaştırıyor.

Keisha Skye, New York'un kraliçesi. Amerika'nın en güçlü kraliçesini öldürmeyi başarırısam Ra'nın ne kadar memnun olacağını hayal edebiliyordum. Hatta beni yanına almak için mükemmel bir kraliçe gibi görünüyordu. Dişi kanını tercih ediyordu ve Heliopolis'ten kaçtıktan sonra bana dokunmaya cüret eden her erkeği öldürdüm. Kan, kardeş, insan, fark etmezdi.

Bir daha hiçbir erkek bana dokunamayacak.

Smoak hâlâ benimleydi, değişmez güneş ateşi yoldaşımdı ama o da yüzyıllar içinde değişmişti. Burada, insan düzleminde daha erkekti, uzun süre yakınında bulunduğum tek güvenli erkekti. Gerçi bazen Smoak da kendini daha kadınsı hissediyordu. Kendi içimize kapandık ve kraliçeleri korumaya çalışarak mümkün olduğunca mahkemelerden uzak durduk. Yine de kaçınılmaz olarak.

Kendimi yeni bir kraliçenin önünde diz çökmüş buldum.

Skye Kulesi'ne bakarak kendime gerçeği itiraf ettirdim.

Korkuyorum.

Benden içerse hayatta kalacak olanın o olacağından korkuyordu.

Keisha Skye damarlarımdaki Ra's kanının lanetini kıracak kadar güçlü olabilir. Ama sonra.

Onun her isteğine hizmet etmek zorunda kalırdım.

Üreme alanlarında büyüdükten sonra, istikrarsızlık, delilik ve istismarın işaretlerini biliyordum. Skye Hanesi'nde olup bitenlerle ilgili fısıldanan dedikoduların satır aralarını okuyordum ve

bir parçasıydı. Erkeklerden nefret ederdim ama bu, sırf yapabiliyorum diye birine zevkle işkence edeceğim anlamına gelmezdi.

Tabii, Heliopolis'te canımı en çok yakan iki orospu çocuğu olan Sepdet ya da Aurelian'ı bir deneyeyim. Hak ettiklerini buldular. Ama önemsiz bir Aima evinden rastgele bir alfa, sırf Skye onun işkencesinden hastalıklı bir tatmin elde etti diye korkunç bir şekilde ölmeyi hak etmiyordu.

Yine de burada olma isteği çok güçlüydü. Smoak bile huzursuzca titriyor, ani ve rastgele anlarda alevlenerek ciğerimi yakıyordu. O kadar sıcak bir dalgalanmaydı ki durakladım, nefes nefese kaldım. Eğildim, bir an karnımı tuttum, acı geçene kadar sığ nefes *aldım*:

:*Queen.*: İletişim becerileri gelişmişti - ya da belki de bana gönderdiği resimleri tanımlamada daha iyi olmuştum :*Close..*:

Kuleye pis bir bakış fırlatarak yüksek sesle "Evet, olamaz," diye mırıldandım. Güvenli bir m e s a f e y e gitmeye kararlı bir şekilde arkamı döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde yürüyerek caddeye yöneldim. Yine de Smoak'ın maskaralıkları beni tekrar durma noktasına getirmeden önce bir ya da iki bloktan fazla ilerleyememiştim.

Nefes nefese bir ağaca yaslandım. *Beni hasta ediyorsun*:

Kraliçe, dedi daha ısrarlı bir şekilde.

Bağırsaklarım içimden çekilip çıkarılıyormuş gibi hissettim. Derin, içgüdüsel çekişler tüm bedenimi sarstı. Yerdeki kara rağmen gözlerime ter damlıyordu. Soğuk bana dokunmuyordu ama her şeyi kaplayan kabarık beyaz tabaka umurumda değildi. Altın parıltılı bir şehre çok yakındı, aynı zamanda bana yumuşak beyaz tüyleri ve yanmış et kokusunu hatırlatıyordu. Tüm dikkatime rağmen, Dawn'ın tek tüyü uzun zaman önce buruşarak yok olmuştu.

Ürpererek ağaçtan uzaklaştım ve kaldırımında bir adım daha sendeledim. Onu uzun zamandır düşünmemiştim. Ölümlüler dünyasında dolaştığım yıllar boyunca bana bağlanmaya çalışan diğer kraliçeler bir yana.

O bağı tekrar hissetmek için çaresiz. Kan olmak için. Bir kraliçeye hizmet etmek ve o umut ve aidiyet duygusunu tekrar hissetmek için - sadece başarısız olmak ve Ra'nın lanet olası adına başka bir kraliçeyi öldürmenin sefil suçluluğunu ve pişmanlığını yaşamak için.

Bir küfür mırıldanarak başımı kaldırdım ve donakaldım. Her şey değişmişti. Asla Uyumayan Şehir'in sokakları sessizliğe bürünmüştü.

Hiçbir şey hareket etmedi. Kulaklarıma hiçbir ses ulaşmıyordu, uzaktan korna ya da siren sesi gelmiyordu. Rüzgâr da yoktu. Gökyüzü sadece şehir ışıklarıyla yumuşatılmış siyah, boş bir tuval gibiydi.

Sokakta duran bir kadın dikkatimi çekti. Beni bir pervane gibi kendisine doğru çekti. Etrafında ay ışığından bir hale gibi parlayan inci gibi bir güç çemberi vardı. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözleri derin, sessiz bir göl gibi parlıyordu, yüzü mükemmel bir alaca mermer heykeli gibiydi. Gözlerinde yıldız patlamaları parlıyordu, umut vaat ediyordu-

Gözümü kırptım ve o gitmişti. Boğazım düğümlendi ve çılgınca bir aşağı bir yukarı onu aradım. Onun durduğu sokağa doğru ilerleyerek yüzümü gökyüzüne çevirdim, kollarımı iki yana açtım ve gözlerimi kapattım. *Neredesin kraliçem?*

Midemin derinliklerindeki ısrarlı sarsıntı beni caddenin dışında yer alan üç katlı mütevazı bir eve doğru çekti. Park Avenue'daki en büyük malikâne değildi ama pırıl pırıl beyaz binanın önündeki caddede tek bir araba bile yoktu. Skye Kulesi'nin gölgesinde bir kraliçenin burada yaşadığını hayal edemiyordum ama çekim beni daha da yaklaştırdı. Bir ara sokaktan geçerek, gözden uzak, kapalı bir girişe ulaştım.

Kapıyı tıklattım, kendime aptal diyordum ama gidemiyordum. Smoak içimde köpürdü ve patladı, gergin bir enerjiyle dolup taşıtı. Daha önce bir kraliçeye hiç böyle tepki vermemişti. Doğruyu söylemek gerekirse ben de öyle. Bu kraliçenin beni tadarsa öleceğinden zerre kadar şüphem olmasa bile, şimdi ayrılabilceğimi sanmıyordum.

Bilmem gerekiyordu. Beni neden buraya çağırdığını bilmem gerekiyordu. Neden Skye Evi'ne bu kadar yakın yaşadığını.

Kapıyı yaşlı bir erkek açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir şey beni buraya çekti." Onu bir kenara itip içeri girme isteğime direndim. Merdivenlerden yukarı. Onu daha yukarıda, başımın üstünde bir yerde hissedebiliyordum. Çok yaklaştın. "Görmem gerek..." *"Kraliçeniz"* demek istedim ama yanlış evdeysem bu kulağa çılgınca gelebilirdi. "Uh.. evin hanımı. Lütfen. Acil bir durum var."

Normal bir insan bana siktirip gitmemi söyler ve polisi arardı. Özellikle de New York'ta. Bu adam bana hızlıca bir göz attı ve derilerime ve sırtımda çapraz duran kılıç kabzalarımın rağmen kapıyı açtı. "Majestelerinin müsait olup olmadığını sorayım."

Neden bahsettiğimi bildiği için rahatlamış bir şekilde, kraliçelere layık lüks iç mekâna hızlıca bir göz attım. İnsan bile

Saatin geç olmasına rağmen mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş beyaz saçlarından, zarif siyah ipek cübbesine ve uyumlu pijamalarına kadar eski dünyadan bir saray mensubu gibiydi. Bir telefon aldı ve tek bir tuşa basarak birkaç uzun dakika bekledi.

Telefonu tekrar yuvasına yerleştirirken dudaklarını alaycı bir şekilde büktü. "Korkarım Majesteleri rahatsız. Şu ana kadar çok hareketli bir yolculuk oldu. Birkaç saat bekleyebilirsiniz, Kanından biri sizinle konuşmak için kalkmış olacak."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken gözlerim hızla kırpışsa da kendimi hiç kıpırdamadan tuttum. Kabul etmek gerekir ki, yıllar boyunca pek fazla sarayda bulunmamıştım. Kanımın cazibesine kapılan son kraliçe olan Kraliçe Ninan'ın ölüm haberi yayıldıktan sonra hiç hoş karşılanmamıştım.

Bir suçluluk dalgası beni boğdu, başka bir kraliçeyi yakma düşüncesi avuçlarımı nemlendirdi. Sokaktaki kadın çok güzeldi, gözleri hayal ettiğim her şeyi vaat ediyordu. Sadece bir yere ait olmayı değil, belki daha fazlasını. Kollarını bana dolamıştı. Altımdaki yumuşak bedeni. Gözleri Heliopolis'in kutsal olmayan alevleriyle değil, arzuyla yanıyordu.

Tanrı yardımcım olsun. Eğer ölürse-

Kafamı toparlamak için kendimi güçlü bir şekilde salladım. "Kanı akıyor mu?"

"Dediğim gibi, çok yorucu bir yolculuk oldu."

Gözlerim kısıldı, ateşim yükseldi. Skye Kulesi'nin lanet gölgesinde savunmasız bırakılmış bir kraliçe. Tüm kanı uyuduğu için mi? Dudaklarımdan iğrenç bir homurtu kaçtı. "O zaman tanrıçanın beni göndermesine şaşmamalı. Lütfen, beni ona götürün. Korunmaya ihtiyacı var. Derhal."

Elbette, bana devasa evin içinde rehberlik etti ve hiç kimseyle karşılaşmadık. Tek bir nöbetiyle bile. Bir kan çemberi bile yoktu. Bu kraliçe, Kan'ının onu güvende tutmak için yaptığı her şeye rağmen dışarıda, açık havada uyuyor da olabilirdi. Smoak bembeyaz parıldıyordu, ona yaklaştıkça öfkemiz artıyordu.

Adam kapalı bir kapıyı çaldı. "Majesteleri? Bir ziyaretiniz var. Seni görmesi gerektiği konusunda çok kararlı."

Bir kadın sesi, sanki sevgilisini uyandırmak istemiyormuş gibi usulca geri seslendi. "Teşekkür ederim, Winston. Vivian, içeri gel."

Lanet olsun, adımı biliyordu. Nasıl biliyordu? İçeri girdiğimde onu sokaktan tanıdım. Yanında kocaman bir kanla yatakta oturuyordu. Tahminimce alfasıydı. En azından uyanıktı. "Ne alfabaymışsın sen." Sesim suçlamayla çınladı ve irkilmeme neden oldu. Çok geç, dilimi tutmaya çalıştım. "Onun bir yuvası bile yok."

"Gördüğünüz gibi, tüm Kanları burada." Büyük Kan'ın sesi devasa kayaların birbirine çarpması gibi gürledi. "Onu güvende tutmak için öleceğiz, bu yüzden kapıda nöbet tutmaya gerek yok."

Gerçekten de on kadar erkek dev yatağın etrafında yerde uyuyordu. Hava güç ve seks kokuyordu. Kürk, pullar ve pençeler, tanımlayamadığım vahşi kokularla karışmıştı. Kan, çok fazla kan. Hepsinin uyumasının nedeni bu değildi elbette. Bir kraliçenin sadece beslenerek bütün kanlarını yok edebildiğini hiç duymamıştım.

"Ben de kadın için öleceğim," diye cevap verdim sonunda.

"O zaman rica ederim, Blood. Kraliçemizin sana çok ihtiyacı var."

Hadi canım. Birinin üzerine basmadan ona doğru zar zor yürüyebiliyordum. Umut içimde kıvrıldı, kanatlanmaya cesaret edemeyen yanık beyaz tüyleri olan kırılgan bir şeydi. Kraliçe beni almaya istekli olsa bile, sınırlarımı baştan netleştirmem gerekiyordu. "Ben erkeklerle yatmam. Alfalarla bile."

İri adam alaycı bir şekilde homurdandı. "Güzel. Kraliçem dışında kadınlarla işim olmaz."

Kraliçe yakından daha da güzeldi. Ham bir güçle parlayan gözleri, bir kara deliğin kaçınılmaz gücüyle beni kendine çekiyordu. "Ben de kraliçemizden başka bir kadınla yatmamayı tercih ederim ama kraliçe kardeşlerinizden birini becermemi emrederseniz yaparım."

Bacağını oynattı ve yatağın ayakucunda uyuyan diğer Kan biraz homurdandı ve yuvarlandı. Kedi, sürekli mırıldanıyor. "Isador Evi'nde kimseye kimseyi becermesi emredilmez. Ben bile."

Kraliçe elini bana doğru uzattı. Nefesimi tutarak parmaklarını kavradım. Gücü arttı ve anında tüm kolumu uyuşturdu. Küçük tüy yumağı göğsümde şişti. Çok fazla güç. Yeterince güçlü olabilir. Ra'nın ateşine dayanabilir ve...

Ne? Söndürmek mi? Ölmeden dayanmak mı?

Kalbim o kadar ağrıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum. *Onu uyarmalıyım. En azından biraz.*

"Ra'nın benim babam olduğunu bilmelisin. Tam adım Vivian Helios, ama gücüm ortaya çıktığında adımı Smoak olarak değiştirdim."

"O zaman sana Smoak dememi mi tercih edersin?"

Ra'nın babam olduğuna dair bombaya tepki bile vermedi. Gözlerimi kocaman açarak alfasına hızlıca bir bakış attım. Elbette endişelenecekti. Ziyaret ettiğim her ev kaybolan kraliçeler hakkında fısıldardı, özellikle de güneş kraliçeleri. "Kraliçem bana ne sikim isterse onu diyebilir. Ra'nın beni doğurmuş olması umurunda değil mi?"

Kraliçe usulca güldü, başparmağı avucumun üzerinde kalbimi küt küt attıran bir daire çizdi. "Yüce Olan bana bir Kan gönderdiğinde, ben kim oluyorum da O'nun armağanlarını sorgulayabiliyorum?"

Büyük Olan...

İsis için bir lakap. Ra'nın her şeyden ve herkesten daha çok nefret ettiği tek tanrıça.

Kanımda yanan laneti bozabilecek biri varsa o da Kraliçe'dir.

Shara, Kraliçe Şah Mat Oluyor'da Vivian'ı kanı olarak alır.
Queen Takes More'da Vivian ve Mayte'nin yer aldığı "Queen Takes a Late Christmas" adlı bonus bir kısa öykü de var.

KRALIÇE ALIR... OKEANOS KETEA

Şarkı: Bottom of the Deep Blue Sea by MISSIO

OKEANOS

T Denizin en derin mavisi aşağıda çağırıyordu. Sonsuza dek ulaşamaz.
Annem beni nasıl cezalandıracağını çok iyi biliyordu.

Resif mağaramda, gelgit girip çıkarken suya dokunabiliyordum. Etrafımdaki yaşamın titreşimlerini, yunusların ve diğer canlıların seslerini hissediyordum. Türümden bir başkasının duymasını umarak şarkımı ekledim, ama hiç kimse yalnız çılgılıma cevap vermedi.

Kendimi beslemek için ara sıra balık yakalıyordum. Ama yüzemiyordum, hatta avımı cezbetmek için suya dokunaçlarımı sallamaktan başka bir şey yapamıyordum. Yalnızlığımda, kuşları yemeye getirmek için kayalarımın üzerine balık kafaları ve kuyruklarından oluşan çerez parçaları bırakmaya başvururdum. Bazıları beni gördü, başlarını ihtiyatla ya da ilgiyle eğdiler. Hatta birkaçı cıvıldadı.

Çok daha büyük bir kuş tepemde süzüldü, ileri geri, giderek alçaldı. Göğsünde ve karnında mavi tüyler vardı, siyah kanatları o kadar büyüktü ki pişirme dokunaçlarımı koruyordu. Kanatlarını çırpmadı ama akıntıların üzerinde bir teknenin dalgaları yararak geçmesi kadar zarif bir şekilde süzüldü. Uzun gagasını açarak kuzeye doğru sürüklenirken tiz bir çığlık attı. Bu çağrının "*Yakında ziyarete geleceğim*" anlamına geldiğine karar verdim.

Gemideki insanlar ağlarını bırakacakları en iyi yer hakkında konuşurken bir balıkçı gemisi yavaşça yanlarından geçti. O kadar yakından geçti ki gövdesine dokunabilirdim, hatta insanlardan birini güverteden kapıp efsanevi canavar Cetus gibi derinliklere sürükleyebilirdim.

Ama beni göremiyorlardı ve bildiğim kadarıyla babam Cetus soyundan biriydi. Skolos Üçlüsü'nün Yüce Kraliçesi ve annem Undina Ketea, beni kimin doğurduğunu bana hiç söylememişti.

Sevimli zümrüt gözleri olan turuncu bir kedi güverteye tünemiş, insanlar farkında olmasa da beni görebiliyormuş gibi bana bakıyordu. İlgisine teşekkür etmek için ona bir parça balık attım. Kuyruğunu salladı ve teklifimi kabul etti. Belki bir gün onu tekrar görürdüm.

Ve böylece yıllar yılı resif kafesimde, insan dünyasına yakın ama onun bir parçası olmadan geçirdim. Hiçbir dünyanın parçası değildim. Undina'nın güneydeki yuvasını göremiyordum, Ege Denizi'nin ortasında olmasına rağmen büyüğü tarafından maskelenmişti. Kıyı şeridindeki balıkçı kamplarını ve rıhtımları ben yok ettikten sonra yeniden inşa edip etmediğini merak ettim. Elbette. Yıllar önceydi. Belki de on yıllar. Günler ve geceler sonsuz bir sonsuzluğa karışmıştı.

Kesin olarak bildiğim tek şey, hapishanem için çok büyüdüğümdü. Günün sıcağında tüm dokunaçlarımı barınağın içine çekemiyordum. Ama insan formunda olmaktan nefret ediyordum. Açıkta kalan derimde kuruyan tuzu hissetmekten. Acımasız susuzluk ve açlık. En azından bir kraken olarak daha kolay beslenebiliyordum, gerçi balıklar bile hapishaneme karşı temkinli davranıyor gibiydi. Ya da belki de bu kadar zaman sonra hepsini yemiştim.

Sarkan dokunaçlarım bir motorun titreşimlerini yakaladı. Genelde buharlı gemiler fazla bir şey göremeyeceğim kadar uzaktan geçer, daha derin kanallara saplanıp kalırlardı. Gümbürtü derin, pürüzsüz ve hızlıydı. Bir yük gemisi kadar büyük olmasa da bir tür eğlence gemisiydi. Güneyden yaklaşıyordu ama Ketea Hanesi'nin lüks teknelere ihtiyacı yoktu. Aynı hızda yüzebildikleri halde.

Şık hatları ve cilalı tik ağacıyla zarif beyaz bir yat süzülerek görüntüye girdi. Bordasından çıkan duman bile güzel bir hanımefendinin pelerini gibiydi. Motor gürültüyle çalışarak tekneyi yavaşlattı ve mağaramın önünde durdu. Pruvada iki kadın görene kadar gelgitle birlikte sallanarak yaklaştı.

İki kraliçe.

Güç, yüz hatlarını şekillendiriyor ve her hareketlerinde yankılanıyordu. İkisi de mücevherler ve ince ipliklerle parıldayan güzel elbiseler giyyordu ama onları bir tanrıçanın kızları ilan eden gözleriydi. Evrenin tüm gücüyle parıldayan gözler.

Kendi annemi tanımam için birkaç uzun dakika geçmesi gerekti. Onu en son ne zaman insan formunda gördüğümü hatırlayamıyordum.

Ağzım bir karış açık, donup kaldım, tüm dokunaçlarımı vücuduma sıkıca çektim ve kendimi olabildiğince küçülttüm. Mavi-yeşil saçları deniz kabukları ve çiçeklerle süslenmiş özenli bir tasarımla toplanmıştı. Daha koyu deniz mavisi pullar omuzlarının üst kısmına serpiştirilmişti ama iki ayağı üzerinde duruyordu ve

Bana sahile vuran dalgaları anımsatan beyaz ve gümüş renkli, pırıltılı, köpüklü bir elbise.

Annem. Sonunda. Benim için geldi.

Kraken beni öyle aniden terk etti ki, bir insan vücudunun nasıl çalıştığını hatırlayamadan suyun içinde çırpınıp durdum. Nefes almayı. Yüzmeyi. Kendimi sudan yukarı çekmeyi. Nefes nefese, sonunda kendimi kayalık mercanın üzerine çekmeyi başardım, ellerim ve ayaklarım kesildi. Önemli değildi. Eğer bu mağaradan çıkabileceğim anlamına geliyorsa, tüm vücudumu en acımasız mercanların üzerinde memnuniyetle yuvarlayabilirdim.

Eve gitmeme bile gerek yoktu. Eğer beni orada istemiyorsa. Sadece buradan gitmek istedim. Yalnız kalmamak. Kapana kısılmamak.

"O gerçekten muhteşem," dedi diğer kadın. "Onu bu kadar uzun süre kontrol altında tutarak iyi iş çıkardın Undina."

Deniz suyu görüşümü bulanıklaştırdı, ıslak saçlarım yüzüme yapıştı. Başımı kaldırıp gözlerimi ovuşturarak görmeye çalıştım. Undina bana baktı, gözleri ay ışığında yanardöner pullar gibi parlıyordu. "Büyümüşsün."

Vücuduma baktım, kendimi hiç tanıyamadım. Tam bir yetişkin erkek vücuduna sahiptim. İri ellerim ve ayaklarım, belime kadar inen uzun saçlarım, sanki onlarca yıldır güneşte pişmişim gibi bronzlaşmış tenimle kaslı bir vücudum vardı. Güneşin insan formumu etkileyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

En son iki ayak üzerinde yürüdüğümde, ince kolları ve dar omuzları olan küçük bir çocuktum. Yine de klanımızın balıkçı kamplarını yok etmiş ve gemilerimizi çıra gibi kırmıştım. Eve dönmeme izin vermediğinde bir çocuğun öfke nöbeti.

Artık bir erkektim. Onlarca yaşında. Buraya kilitlenmişim. Yakıcı bir susuzluk ve sonsuz bir yalnızlık çekiyordum. Titreyerek avuç içlerimdeki kesikleri yaladım ama bu yakıcı susuzluğu dindirmedi.

"Onunla ben ilgilenirim, Undina." Diğer kraliçe elini annemin koluna koydu. "O güvende olacak."

"Özgür," diye zorladım, sesim ham ve pürüzlüydü, kum, tuz ve midyelerle kabuk bağlamıştı.

Undina'nın gözleri kısıldı, dudakları sert bir eğimle gerildi. "Bir kral kraken asla özgürce güvende olamaz."

Onun sözleriyle içimdeki kraken öldürücü bir öfkeyle kaynadı, o kadar sert ve hızlı bir şekilde geri kaydım ki dalgalar zarif yatın güvertesine sıçradı. En büyük dokunaçlarımı suya çarparak bir dalga daha fırlattım.

Onlar. Tekrar. Daha uzun. Güverteye dökülen su, mükemmel saçlarını ve güzel elbiselerini mahvetti.

Adamlar güvertede koşuşturuyor, kraliçelerinin önünde koruma pozisyonu alıyor, bazıları başka şekillere bürünüyordu. Silahlar, pençeler, kanatlar hazır. Bunların hiçbiri beni durduramazdı.

Annem yalnızdı. Kana ihtiyacı yoktu. Sirenler onun arkasında yüzerken olmazdı.

Elini uzattı ve ağzını açarak jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkardı. Şarkısı başladı, canavarı bir kez daha denizin dibinde uyumaya çekti, ama ben susturulamadım.

Kontrol edilmeyeceğim!

Kafese kapatılmayı

reddediyorum!

Diğer kraliçe kıpırdamadı ya da elini kaldırmadı ama ağzından gelen ince bir kan damlası büyüünün hazır olduğu konusunda beni uyardı. Geriye çekildim, dokunaçlarım kıvrıldı ve şişti, güzel teknesini paramparça etmek için enerji topladım. Anne değerli yuvasına geri yüzebilir. Belki bu diğer kraliçe de kürek çekerek geri dönebilirdi.

Bir şey yaptığına dair tek işaret yanıp sönen bir ışık halkasıydı, o kadar hızlıydı ki renkleri görmedim ya da bir patlama sesi duymadım bile. Işık etrafımda küçüldü, beni daha da sıkıştırdı. Dokunaçlar boş yere şişti ve gerildi. Narin ışık tel örgü gibi keserek beni yaratığımdan ayırdı. Kraken beni daha önce olduğu gibi hızla terk etti ve beni insan formuna geri dönmenin şokuyla titreyerek ve nefes nefese bıraktı.

Büyünün gümüş ağı etrafımı sardı. Kollarım ve bacaklarım sıkıştı. Boğuluyordum. Ağzıma ve burun deliklerime su doldu. İki bacaklı formdayken deniz suyunu soluyamıyordum.

Umutsuzca çırpındım, başımı bir anlığına sudan çıkaracak kadar. Tekrar batmadan önce kraliçeye bir küfür savurdum. Sırılsıklam ıslanan kraliçe kollarında bir kedi tutuyor, onu sevgili bir dost gibi okşuyordu.

Lanet bir kedi. Bir parça balık attığımın aynısı. Şişman turuncu bir tekir.

Kraliçenin ağıyla sıkıca bağlanmış bir halde mağaranın dibine battım. Kanım suyu bulandırdı ama sonunda aşağıda görebildim. Derin mavi. Beni eve çağırıyordu.

OKEANOS

S Bir Şey yanağımı okşadı. "Gel bakalım, kudretli kraken. Yeni evini görme vakti geldi."

Gözlerimi açmak istemedim. Geri dönmek istemedim. Zincir yok. Kafes yok. Sadece sonsuz güzel mavi.

" l," diye mırıldandım. Bir yalvarış.

"Aptal olma, Okeanos Ketea. Sen iyi bir genç  rneksin,  fkenle g  l s n. Bir gün senin gibi bir kral iÇime yarayabilir."

Ciğerlerim yeniden çalıştı. Farklı kokan temiz havayı soludum. Tuz ve deniz kokmuyordu. Okyanusun dışında uzun süre yaŐayabileceđimi sanmıyordum. Belki de sonunda ölümden kaçacaktım.

Gözlerimi açtığımda kraliçenin ağının hâlâ vücudumu kesmekte olduğunu hissettiğimde Şaşırmadım. Tepeden tırnağa, sığ bir nefes ve gözlerimi devirmenin ötesinde tek bir kasımı bile hareket ettiremiyordum. Kapana kısılmış bir canavarın tüm öfkesi ve nefretiyle kraliçeye baktım.

Başını yana eğdi, platin rengi saçları güneşte parlıyordu. Eğlenen bir gülümseme dudaklarını büktü. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Dudaklarım gergin, onunla bir daha konuşmayı reddettim. Kontrol edebildiğim tek Şey buydu.

"Ben Marne Ceresa."

Gözlerimi kapattım. Roma'nın   l  Kraliçesi.

Ölüden farkım yoktu.

Tekrar yanağımı okşadı. "Senin  lmeni istemiyorum, Kraken. Dediğim gibi, bir gün senin için bir amacım olabilir. Senin için güzel bir gölet hazırladım.

Ceresa Evi'nde kaldığınız süre boyunca tadını çıkarmanız için. Annen hayatta kalmak için tuzlu suya ihtiyaç duymayacağın konusunda beni temin etti."

Geri çekildi ve birkaç geniş omuzlu adam beni aralarına alarak büyük bir metal kutunun içine taşıdılar. Ancak parmaklıklar kapandığında ve kraliçe kanayan başparmağını kilide bastırdığında beni tutan ağı serbest bıraktı.

Titreyen ve kanayan bedenim güçsüzlükten titrese de doğrulmaya ve etrafımı olabildiğince çok görmeye çalıştım. Açlık. Susuzluk. Yaralandığımdan beri hiç olmadığım kadar kötüydüm. Aşağıdaki Tanrıça, beslenmem gerekiyordu.

Dehşet üstüne dehşet. Bu kafes, kraliçenin kendi kanıyla lanetlenmiş insan yapımı demir kokuyordu. Kutu bitki örtüsüyle dolu durgun suya indirilirken, elimde olmadan krakeni karşıladım ve nafile olduğunu bilsem de demir parmaklıkların dayanıklılığını test ettim. Parmaklıkları kırmayı ya da metale zarar vermeyi başarsam bile, kafesin içine lanetlenmiş kraliçenin kanıyla uğraşmak zorunda kalacaktım. Sonra onun yüze yakın olduğu söylenen ve hepsi de en güçlü Üçlü kraliçelerden biri tarafından güçlendirilen çok sayıda Kanı. Undina bile Roma kraliçesinden korkuyor ve yuvasını sıkı güvenlik altında tutuyordu.

Ilık, bataklık suyu solungaçlarıma doldu. Tamamen iğrençti.

Kafesimin etrafındaki karanlıkta balıklar yüzüyordu. Vahşi yüzgeçlerin ve kuyrukların şık, gümüş mavisi parıltıları değil, turuncu ve beyaz koilerin yavaş, tembel girdabı. Evcil balık.

Ben de bir evcil hayvanım, Roma Kraliçesi'nin havuzunun dibindeki bir kafeste korkunç bir eğlenceyim.

Öfke içime işledi, dokunaçlarım suyun içinde dalgalandı, parçalama ve ezme isteğiyle seğirdi. Benim gibi kapana kısılmış olan evcil balıklara zarar vermek istemiyordum. En uzun dokunaçlarımı yüzeye doğru uzatarak havuzun ne kadar derin olduğunu test ettim. Eğer kraliçe çok yaklaşırsa onu yakalayabilir miydim?

Kalın suyun içinden turuncu bir ışık parladı. Bir koi değil, pençesini suyun içinde sallayan lanetli bir kediye. Benimle alay ediyordu. Ona bir hediye verdikten sonra.

İhanet yüreğimde kaynadı. Zavallı yaratığı yakaladım ve korku dolu çılgınlıklarını ve acınası pençelerini görmezden gelerek gölete sürükledim. Eğer hayvan yemem gerekiyorsa, o zaman kraliçenin kedisi olsun.

Acı, tekirin etrafını saran dokunacı keserek ucunu kopardı. Çılgına dönen kedi muhtemelen kraliçesine doğru yüzmeye başladı.

Yaralı dokunacı emzirirken, kraliçenin güzel elbisesine bulaşan ipliksi yosun ve yeşil su düşüncesine gülümsemekten kendimi alamadım.

Yakalayabileceğim kadar yaklaşmasına izin ver. O beni parçalara ayırırken ben de onu parçalara ayıracağım.

OKEANOS

I Tutsaklığımın bitmek bilmeyen zamanını geçirmeyi hayal ettim.

Bazen resif mağarasına geri dönüyordum, hala kapana kısılmıştım ama en azından

okyanusun etrafımda hareket ettiğini hissedebiliyordum. Çarpıcı mavi tüyleri olan devasa kuş yine beni görmeye geldi. Kötü kedi gibi bana ihanet etmedi, hatta açık ağzıma yaklaşmaya bile cesaret etti. Baş eğik, siyah gözleri keskin ve bilgiyle dolu. Anlamasa bile ona şarkı söyledim. Bir keresinde bana ucunda çiçek olan bir dal bile getirmişti. Kan kırmızısı yaprakları kan damlacıkları gibi suya düştü.

Derin maviliklere doğru sürükleniyorum.

Ruhumun derinliklerindeki özlem beni o yapraklarla birlikte sürükledi. Oh, özgür olmak, denizin kucığına sarılmak. Daha derine, daha derine. O zaman yalnız olsam da fark etmezdi.

Gerçi burada su garip bir şekilde ılıktı. Hatta sıcaktı. Buhar ılık, kalın havaya yükseldi. Etrafımdaki kayalar karanlık ve kaygandı. Merakla o kayalara dokundum, bağlı değildim. Kapana kısılmamıştım. Ama neden burada olduğumdan emin değildim. Böyle bir yeri daha önce hiç hayal etmemiştim.

Kuşun gagası açıldı ama kuş sesleri yerine anlayabileceğim kelimeler söyledi. "O duyana kadar şarkı söylemeye devam et."

O mu? Roma kraliçesi değil, ama kuşun kimi kastettiğinden emin değildim. Yapraklardan birini gagasına aldı ve suya bıraktı. Bir tane daha. Kırmızı yapraklar demir parmaklıkların ve kıvrılan yosun sarmaşıklarının arasından süzülüyordu.

"Şarkı söyle. Kraliçen duyacak. Seni özgür bırakacak." Aşağıdaki tanrıça, öyle olmasına izin ver.

Şarkı söyle.

KENDİ SİREN ŞARKIMIN İÇİNDE SÜRÜKLENİRKEN, HÂLÂ RÜYA GÖRÜYOR OLABİLECEĞİMİ DÜŞÜNDÜM.

Gölgeler bitki örtüsünün arasından aşağıya doğru titreşiyordu. Havuzun yanında biri, bir kadın duruyordu. Kediye yakalamayı başardığımdan beri, Roma kraliçesi kimsenin bana yaklaşmasına izin vermiyordu, ancak kediler benimle alay etmekten kendilerini alamıyorlardı.

Onları görmezden geldim. Bir dokunaç uzunluğunun ucunu bile kaybetmek istemedim.

Kraliçeniz duyacak. Şarkı söyle.

Daha uyanık, kalbimdeki tüm umutsuz özlemle çağrımı derinleştirdim. *Duy beni. Gör beni. Özgür bırak beni. Ben buradayım. Seni bekliyorum.*

Gölgeler titreyerek yaklaştı. Hassas bir altın parıltısı. *Beni duyabiliyor musun?*

Yaklaşın kraliçem.

Altın ışıltısı, ayak bileğini saran ince kayışları görebilmem için bile yaklaştı. Kraliçelere layık bir ayakkabı. Yine de tereddüt ettim. Beni serbest bırakacak olanın Roma Kraliçesi değil de o kraliçe olduğunu nereden bilecektim? Marne Ceresa'yı havuza çekmeye cesaret edersem...

Onu öldürmeye hazır olsam iyi olur yoksa kendimi bir sonraki Triune yemeğinde servis edilirken bulurum.

Kafamın içinde, büyük kuşun çığlığını duydum. *Şimdi.*

En uzun dokunacımı sonsuz suyun içinden yukarı doğru sallandırdım ve kraliçenin ayak bileğini yakalayarak onu bulanıklığın içinden aşağı çektim. Vantuzlarım teninin tadına bakar bakmaz onun Roma kraliçesi olmadığını anladım. Hayır, bu kraliçenin tadı sıcak buharlı sulara, kaygan kayalara ve rüyanın kan kırmızısı taç yapraklarına benziyordu. Dikkatlice onu aşağı çektim, kalbimin tüm umuduyla şarkı söyledim.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor, gözleri gece yarısı gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu. Soyunda herhangi bir solungaç ya da su yarattığı hissetmedim, ama elime karşı çırpınmadı ve mücadele etmedi. Kafesin içinde sıkışmış bedenimin karanlık cüssesini gördüğünde ağzı sessiz bir korku çığlığıyla açılmadı. Birçok dokunaç çaresizliğimle kıvranıyordu.

Aslında, ellerini parmaklıklara doladı ve çekiştirdi. Ağzı kararlılıkla kurulmuştu. Gücü, etrafında parlayan bir dolunay gibi ışıltıyor, siren şarkıma zarif bir eşlik gibi daha tatlı mırıldanıyordu.

Sen benimsin.

Shara, Queen Takes Triune'da Okeanos'u kanı olarak alır.
Queen Takes More'da bulunan bonus kısa öykü "Queen Takes Tentacles
"ı kaçırmayın

KRALIÇE ALIR.. ????

Şarkı: Eat Your Young by Hozier

BİLİNMİYOR

D Shara lanet Isador'un sadece on iki kanla duracağını mı sanıyorsun?
Beni henüz tanımıyorsun. *O* bile kim olduğumu bilmiyor. Ben hep
buradaydım. İzliyor ve bekliyordum. Ve ben tek değilim.
Geliyoruz kraliçem.

Shara, *Kraliçe'nin Haçlı Seferi'nin*
ilk kitabında geri dönüyor.

VAMPIR KRALIÇELERİ GERİ DÖNÜYOR.

Şarkılar: Came For War by An Army of One; You've Created a Monster by
Bohnes

YAZAR HAKKINDA

Kitap ürünleri için [alışveriş yapın](#), Joely'nin haber [bültenine](#) kaydolun ve Joely'nin en son kitap haberleri, eğlenceli çekilişler ve gelecek projeleri için [Triune](#)'a katılın! Yazdıklarını okumak isterseniz, Joely [Patreon](#)'da düzenli olarak alıntılar yayınlıyor.

JOELY SUE BURKHART'IN KİTAPLARI

Onların Vampir Kraliçesi

Shara Isador

QUEEN TAKES BLOOD ön
bölümü QUEEN TAKES
KNIGHTS

VEZİR ŞAHİ ALIR

VEZİR ŞAHİ ALIR

VEZİR KALEYİ ALIR

VEZİR ŞAH MATI ALIR

VEZİR ÜÇLÜYÜ ALIR

KRALİÇE DAHA FAZLASINI ALIR

HOUSE ISADOR KUTULU SET

(Şövalyeler - Triune)

Gwen Camelot

KRALİÇE CAMELOT'U ALIYOR

Mayte Zaniyah

KRALİÇE JAGUARLARI ALIR

Helayna Ironheart

KRALİÇE KARANLIĞI ALIR 1

KRALİÇE KARANLIĞI ALIR 2

KRALİÇE KARANLIĞI ALIR 3

Karmen Sunna
QUEEN SUNFIRES'I 1 YENER
QUEEN SUNFIRES 2'Yİ ALDI
QUEEN SUNFIRES'I 3 SAYI İLE ALDI

Xochitl Zaniyah
PRENSES AKADEMİ 1'i Aldı
PRENSES AKADEMİYİ ALIR 2
PRENSES AKADEMİ 3'Ü ALIYOR

Belladonna Titanes
QUEEN TAKES VENOM (ön
bölüm) QUEEN TAKES VENOM 1
KRALİÇE VENOM 2'Yİ ALIYOR
KRALİÇE VENOM 3'Ü ALIYOR

**Vampir Kraliçeleri Geri
Dönüyor ÇOK YAKINDA**

Öldürücü Bir İhtiyaç
ZERO CUT DANGER (bonus prequel)
ONE CUT DEEPER
İKİ KESİM DAHA
KARANLIK ÜÇ KESİM
DAHA ÖLÜ

Dynosauros CANAVAR
ISI CANAVAR AÇLIK
CANAVAR AVI

İrlanda Hazineleeri Üçlemesi
SHAMROCKED

LEPRECHAUNED
EVIL EYED

Carnal Heat: Karanlık Bir Canavar Ters Harem Romantizmi
KARNAL ISI

Shanhasson Üçlemesi
SHANHASSON'UN KIRIK KRALİÇESİ (ücretsiz ön bölüm)
SHANHASSON'UN GÜLÜ
SHANHASSON'A GİDEN YOL
SHANHASSON'A DÖNÜŞ

SHANHASSON ÜÇLEMESİNİN TAMAMI

Ejderha Lanetli
EJDERHAMI
SERBEST BIRAK
EJDERHAMI
KURTAR

Bir Jane Austen Uzay Operası
LADY WYRE'S REGRET (ücretsiz ön bölüm)
LADY DOCTOR WYRE
LORD REGRET'İN FİYATI
GRACE'İN AHIRI

The Connaghers
İNGİLİZCE PROFESÖRÜNE MEKTUPLAR (ücretsiz ön bölüm)
SEVGİLİ BAYIM, BEN
SIZINIM, CANIMI ÇOK
İYİ YAKTINIZ.
SENİ ASLA YARI YOLDA
BIRAKMAM

CONNAGHERS KUTULU SET

Esaret Altındaki Milyarderler
MİLYARDER İTAATKÂR
MİLYARDERİN MÜREKKEP
METRESİ
MİLYARDERİN NOEL PAZARLIĞI

Zombi Kategorisi Romantik
ZOMBİ MİLYARDERİN BAKIR CADISI

The Wellspring Chronicles
NIGHTGAZER

Diğer Ücretsiz
Okumalar
ZALİMLERİN
ZULMÜ

Joely Sue Burkhart Sharan Daire olarak
yazıyor Benim Aşırı Sahiplenici Alfa
Haremim ÇÖKTÜ
DÖVÜLDÜ
DÖRT ADAM & BİR BEBEK

BOZULDU ÜÇLEME KAR

FIRTINASI BAĞLI

CAJUN NOELİ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.